

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 27 / Hejmar: 315 / Adar 2008

Newrozlaşan halk Zap direnişini selamlıyor

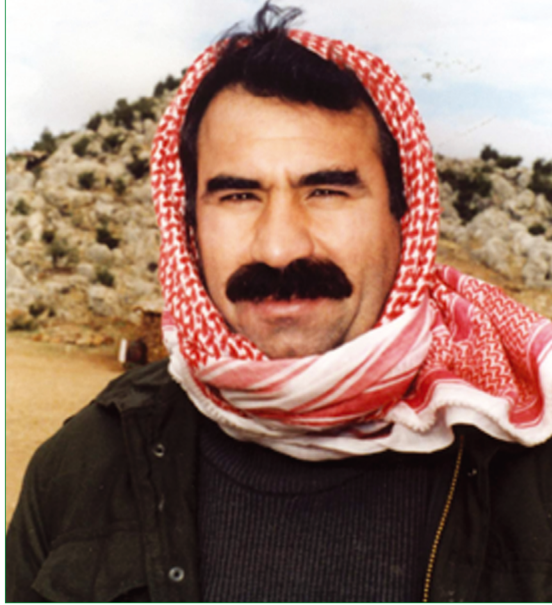

RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

En büyük bayramımız en büyük savaşımızdır

Newroz bizim için sürekli "yeni gün", "bahara açılan gün" anlamına gelmiştir. Newroz, ulusal giysilerimizi giydiğimiz ve geleneklerimize uygun kutlamalarla karşılamak istediğimiz bir bayramdır. "Yeni gün" halk ruhumuzun buluştuğu, özgürlük ateşlerinin yükseldiği bir gün olarak da değerlendirilir. Böyle bir gün münasebetiyle, ateş yakmanın, "yeni güne" ulaşmanın gereklerini göstermeye çalışıyoruz. Büyük direniş şehidimiz Mazlum Doğan yoldaş kendisini 21 Mart direnişinin şehit bayraktarlığı haline getirmiştir. İnsanın geliştirmek isteyeceği en büyük direnişi, dönemine uygun olarak, inanılmaz koşullarda gerçekleştirmiştir. Dolayısıyla hiç kimsenin nefes bile almadığı bir ortamda, ancak ve ancak tek bir yolla bir ulus adına, bir halk adına, tarihe önemli bir katkı sağlanabileceğini kestirdiği anda, yer ve zamanda şehit olmasını biliyor. Çağdaş Kawalık, çağdaş Newroz, ulusal kurtuluşçuluk böylesine büyük bir adımın sahibi olmuştur.

PKK'nin Newroz PKK'si olması ne kadar yerinde! Ne kadar yaşamsal, ne kadar açıklayıcı! Partimizin geçen tüm yılları böyledir. Newroz bayramıyla bu Partinin temelini attık. Baharın doğaya getirdiği büyük renklilik, ışık, umut, sıcaklık ve canlılık ruhuna, PKK ruhuyla karşılık vermek istedik. O günden beri gitikçe açılıyor, canlanıyor ve güçleniyor. En büyük direnişleri bugünlerde daha da yenilmez, ele avuca sığmaz hale getiriyor.

Her yıl, gelecek yılın kurtuluş müjdecisi haline gelmiştir. PKK, bu yılları, Kürdistan'ın amansız koşullarından, büyük umudun ayağa kalktığı, çoştuğu bir yıllar zinciri haline getirmiştir. Şehitlerimiz vardır. Her Mart ayının şehitleri vardır, her yeni 21 Mart'ı şehitler vererek kutluyoruz. Bütün bunlar direniş gerekçelerimizi yaratmak ve bunun gerçek hesap sorucusu olan halkımızın kararlılığına dönüştürmek içindir. Bugün 88 Newroz'u dünyaya, bölgeye Kürdistan halkının adını duyurdu. Bu kararını yüce eylemiyle hayata geçirebildi. Bu yılın kendi yılımız olduğu, bu noktayı yakaladığımız ve bırakmayacağımız çok açıktır.

Düşman yeni özel savaş biçimleri geliştiriyor. Her türlü hilekarlığa başvuruyor, taviz veriyor. Üstelik bunu en sahtekarca tarzda yapıyor. İçine büyük bir korku düşmüştür. Çünkü bin yıllık suçlarının ve hesabının sorulacağı günün gelip çattığını görüyor. Korkusu bundandır, nasıl kurtulabileceğini düşünüyor. Bugün dünya bile onun üzerindeki hakimiyetinde çok iddialıdır. NATO da diyor ki; "Doğu'yu savunun, oradaki savunmada en ufacık bir eksiklik olmasın" diyor. Milyonluk bir ordusu var, ellerinde her şey var. Bizse bir avuç insanız. Ama iliklerine kadar korkuyorlar. Bütün dünya gericiliğine sığınıyor, dünyaya vermediği taviz yok. Bu korkusunun büyüklüğünü gösteriyor. Haklıdır, çünkü büyük suçludur.

Bugün biz insan olmamızın zorunlu bir gereği olarak ve halkımıza saygılı ve bağlı olmanın bir gereği olarak diyoruz ki; kavgamız her zamankinden daha büyük bir fedakârlık, cesaret ve güçle olacaktır.

Partimiz, her yüzyılı bir yıla sığdırarak ve böylece özgürlüğü kendi içinde yaratarak bu gelişmeyi sağladı. Bunu bugünü yakalamak için, halkımızı ayağa kaldırmak için yaptık. Halkımız biraz uyanmıştır. Kendi ulusal kimliğine yüreklice sahip çıkıyor. Baskı, açlık ve yoksulluk dinlemeden Partinin sesine kulak veriyor. Partinin doğru söylediğinin farkındadır ve bu çok önemli bir gelişmedir. Fakat biz bunu yeterli göremeyiz.

Bugün halkımız daha çok kendi öz savaşımına girme aşamasındadır. Bütün bunlar halkın kendi savaşımını mümkün kılmak içindir. Halk bir güçtür, halk bir gerçektir, halk büyük bir yetenektir. Halk üretilen bütün sanatın ve siyasetin kaynağıdır. Ama örgütlenirse, cesaretle ayağa kalkarsa ve savaşırsa böyledir. Bizim çektiğimiz sıkıntılar, verdiğimiz uğraş, işkenceli yaşam savaşından daha mı kolaydır? Hiçbir yurtsever Kürdistanlı, yaşantısının savaş koşullarındaki yaşantıdan daha iyi olduğunu iddia edemez. Daha az acılıdır, daha fazla yaşanılır durumdadır diyemez. Böyle bir yaşamı haysiyetimize, onurumuza yakıştırmıyoruz. Tam tersine öfke duyuyor ve reddediyoruz.

Büyük devrim ustaları, "devrimler halkların bayramıdır" der. Bu bir gerçektir. Bütün bayramlar büyük savaşların kazanıldığı günlerin anısına ilan edilir. Biz sadece bir savaşın kazanıldığı günü bayram olarak ilan etmiyoruz. Newroz belki böyle bir gelenektir, fakat çok geride kalan bir gelenek. Oysa biz bu yıllarda ne yaptık? Doğaya karşı, zalime karşı hangi başarılar kazandık ki kendimize bayram yaptık? Bu bir anıdır, biz bir anıyla yetinemeyiz. Şu anda gerçek bir bayrama muhtacız ve en büyük bayramımız en büyük savaşımımızdır.

**** Bu yazı Rêber Apo'nun "21 Mart 1988 tarihli" çözümlemesinden alınmıştır.***

İçindekiler

Zap Direnişi İnkar ve İmha sistemini başarısız kılmıştır

"Şunu ifade edebiliriz; Türk ordusunun askeri saldırısı başarısız kalmıştır. Gerilla çok hazırlıklı olmadağı halde bu saldırı karşısında üstün bir direniş göstermiş, önemli bir askeri başarı elde etmiştir. Türk ordusu hem verdiği kayıplar itibariyle, hem de planladığı hedeflere ulaşamadan geri çekilmek zorunda kalarak başarısızlığını ortaya koymuştur. 5 Kasım 2007'de Bush-Erdoğan görüşmesiyle ortaya çıkartılan planlama çerçevesinde 2008 için planladığı, Güney Kürdistan ve Medya Savunma Bölgelerine dönük başlattığı işgal saldırısının ilk adımında başarısız olmuştur"

KCK Yürütme Konseyi

Zap direnişi inkâr ve imha sistemini başarısız kılmıştır

"Büyük gelişmelerin arifesinde bulunuyoruz. İçinde bulunduğumuz zorlu mücadele ve direniş durumu büyük siyasi atılımları açığa çıkaracak, tarihin köklü bir değişime uğramasını sağlatacak düzeyde gelişmeler yaratmaya açık bir durum sergileyecektir. Yeter ki bu durumu iyi görelim, hata yapmayalım, gücümüzü iyi kullanalım, gafil olmayalım. Düşman saldırılarının kırılmasını sağlayalım. O zaman göreceğiz ki gerçekten de bütün Kürdistan'da büyük adımlar atılıyor, gelişmeler oluyor. İnkâr ve imha sistemi artık işlemez hale geliyor"

KCK Yürütme Konseyi

Türk ordusunun, 21 Şubat'ta Medya Savunma Bölgelerimize dönük yeni bir işgal saldırısını, havadan ve karadan başlattığını biliyoruz. Bunun bir işgal saldırısı olduğu kesindir. Her ne kadar ordu geri çekiliyor veya bazı çevreler geri çekilmesini talep ediyor olsa da bu tür durumlar aldatıcı ve geçici olacaktır. İşin esası Medya Savunma Bölgelerine dönük bir işgal hareketinin başlatıldığıdır. Bazı çevreler bu durumu 1982 Haziran'ında, İsrail'in, FKÖ'yü Lübnan'dan çıkartışına benzetiyorlar. O bakımdan Medya Savunma Bölgelerinin tasfiye edilmesini, dolayısıyla HPG'nin bir savaş gücü olmaktan, siyasal güç olmaktan çıkarılmasını hedefliyorlar. Zaten Türkiye yetkilileri de hedeflerinin böyle olduğunu açıkça belirtiyor. *"Sonuç alana kadar"* bu saldırının süreceğini söylüyorlar. Sonuçtan kasıtları nedir? Medya Savunma Bölgelerinin yok edilmesidir. Gerillanın darbelenmesi ve tasfiye edilmesidir. PKK hareketinin tasfiyesidir.

Birinci planda amaçlananın bu olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Saldırıyı yapanlar, yani Türkiye yetkilileri hedeflerinin sadece bu olduğunu sık sık vurguluyorlar. Fakat o da gerçeği tam yansıtmıyor. Çünkü *"kök kazımaktan"* söz ediyorlar. *"Bölücülük"* dedikleri Kürt varlığını yok etmeyi hedefliyorlar. Bu bakımdan işgal hareketinin birinci hedefi PKK'nin tasfiyesi olmakla birlikte, onu daha da ileriye götürmeyi öngörerek, Kürdistan üzerindeki inkâr ve imha siyasetini başarıyla sürdürmeyi hedefliyorlar.

Yeni bir işgal süreci başlatılmıştır

Yani PKK'nin tasfiyesi ardından Güney Kürdistan'daki gelişmelerin yok edilmesi ve Kerkük'ün, Kürdistan'dan kopartılması hedefini güttükleri de kesindir. Bu biçimde şimdiye kadar Kürt varlığı adına, Kürt özgürlüğü ve demokrasisi adına ortaya çıkarılmış tüm gelişmeler yok edilerek, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde I. Dünya Savaşı ile ortaya çıkartılan Kürdistan'ı parçalayıp, sömürgeci egemenlik altına alan, Kürt'ü yok sayan ve yok etmeyi hedefleyen statünün başarıya götürülmesini öngörüyorlar. 21 Şubat tarihinde başlatılan ve esas olarak, HPG Ana Karargâhını hedefleyen saldırının böyle bir amaç temelinde ve planlı bir biçimde geliştirilen saldırı olduğunu tespit etmemiz doğrudur, yerindedir. Yoksa bu kadar kapsamlı hedefler gözetmeselerdi herhalde Şubat ortasında, karakışta, metrelerce kar içinde kendilerini o dağlara vurmazlardı. Bu kadar soğuğu, kaybı göze almazlardı. Belli ki kapsamlı amaçlar peşindedirler. Ve aceleleri vardır. Amaçları doğrultusunda hızla sonuç almaya çalışıyorlar. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül bunu açıkça; *"daha çok gecikseydik, PKK yapılanması daha çok güçleniyordu ve sonra yürüteceğimiz saldırıların bedeli daha ağır olacaktı"* diyor. Yani imha ve tasfiye amacıyla bu işi yürüttüklerini, bunun için de kendileri açısından en uygun zamanın kış ortası olduğunu değerlendirmiş bulunuyorlar. Öyle rast gele, hesapsız, sıradan, basit amaçlar için başvurulmuş bir saldırı durumu değil. Bizi en çok ağır kış koşullarında zorlayacaklarını, darbeleyeceklerini düşündükleri için, böyle bir saldırıyı kış koşullarda gerçekleştirdiler. Bu da amaçlarının kapsamlı olduğunu, inkâr ve imha siyasetini başarıya götürme amacı doğrultusunda böyle bir saldırıya giriştiklerini gösteriyor. Dolayısıyla da 21 Şubat'la başlayan saldırının yeni bir savaş sürecinin, işgal sürecinin başlangıcı olduğunu görüyoruz.

Tabi bunun içerisinde başka hesaplar da var. Her şeyden önce zorlukları var Türkiye yönetiminin. Şartlar siyasi ve askeri bakımdan her dönem kendisi için elverişli değil. Şimdi başta ABD olmak üzere dünyayı biraz etkileri altına almışlar. Biraz fırsat ve destek oluşturmuşlar. Bölgede farklı herhangi bir çatışma süreci ortaya çıkmadan bu günleri değerlendirerek, bu fırsat ve imkânları kullanarak bazı sonuçlar alabilmeyi umut ve hesap ediyorlar. Yani öyle zamanları çok fazla yoktur. Süreç Türkiye yönetiminin, inkâr ve imha siyasetini esas alan Türkiye devlet güçlerinin lehine işlemiyor. O açıdan da daralmış olan zamanı değerlendirmek amacıyla böyle çılgınca bir hareket içerisine girmiş oluyorlar. Ayrıca kendi içinde bir de iç çelişkiler var.

Ordu siyasette etkinliğini bu saldırılarla daha da güçlendirmek istiyor. Kürtlerle, AKP'yi çatıştırıp klasik cumhuriyet yapılanmasının düşman saydığı iki eğilimi bu çatışma içinde zayıflatmayı hedefliyor. Biliyoruz, cumhuriyet yapılanmasının yasak

saydığı üç eğilim vardı. *Birincisi*, sol-komünist eğilimdi, *ikincisi,* Kürt ulusal hareketiydi, *üçüncüsü* de, irtica diye tanımladıkları siyasi islamdı. Sol-komünist eğilim geçen süre içerisinde SSCB'nin çözülmesiyle tasfiye oldu. Artık mevcut cumhuriyet sistemini tehdit eden bir güç olmaktan çıktı. Böylece geriye iki eğilim kaldı. Biri *"irtica"* diye tanımlanan siyasi islam, diğer ise bölücülük olarak ifade edilen *"Kürt Ulusal Hareketi"*.

90'lı yıllarda ABD'yle ittifak halinde olan Türkiye yönetimi, Kürt Ulusal Hareketi içerisinde kendilerine yakın, ABD'ye yakın, milliyetçi-devletçi çizgiyi esas alan güçlere dayanarak daha büyük tehdit olarak gördükleri Kürt Ulusal Hareketinin, özgürlük ve demokrasi güçlerini tasfiye etme hedefini güttüler. Bu temelde PKK'ye karşı hemen hemen herkesle ittifak yaparak bir savaş yürüttüler. Bu süreçte Erbakan liderliğindeki siyasi islam üzerine de biraz gittiler. Bu son dönemde Genelkurmay yönetimine gelen kişiler bu politikanın yanlış olduğu yönünde değerlendirmeler geliştirdiler.

90'lı yıllarda Çekiç Güç sistemi içerisinde izlenen bu politikanın hatalı olduğunu özeleştiri yapıyormuşçasına değerlendirdiler. Öyle açığa çıktı ki, *"hata"* dedikleri siyasi islamın üzerine gitmek, onları zayıflatmakmış. Yine kendilerine, PKK'ye karşı savaşta büyük yarar sağlamış olan Kürt milliyetçi güçleriyle ittifak yapmayı hata olarak değerlendiriyorlar. Yaşar Büyükanıt yönetimindeki Türk Genelkurmayı bu temelde politika değişikliğine giderek, siyasi islamla ittifakı esas alıp tüm Kürtlerin üzerine gitmeyi stratejik bir yaklaşım haline getirdi. Siyasi stratejiyi bunun üzerine oluşturdu. Biliniyor, hem Yaşar Büyükanıt'ın, hem de İlker Başbuğ'un Türkiye'nin güvenliği açısından tehdit sıralaması diye geliştirdikleri bir stratejik yaklaşımları vardır. Bu tümüyle Kürtleri düşman gören stratejik bir yaklaşımdır. Bunlar önlerine üç büyük hedef koyuyorlar. 1- PKK, 2- Güney Kürdistan, 3- Kerkük sorunu. Türkiye'nin yeni güvenlik değerlendirmesi bu üç hedef üzerinde oluşuyor. Böyle olunca da bu üç hedef dışında kalan herkesle ittifak yapıyorlar.

AKP orduyla gerillayı savaştırarak iktidar alanını genişletiyor

Bu temelde, son beş yıldır Erbakan hareketinden kopmuş olan AKP oluşumuyla ittifak yaptılar, destek verdiler. 3 Kasım 2002 seçimlerinde AKP'nin iktidara getirilmesinin en temel gerekçesi buydu. Genelkurmayın bu politik tutumu AKP'yi en çok destekleyen yaklaşım oldu. PKK'ye karşı, AKP'nin temsil ettiği siyasi İslamı kullanmak amacıyla iktidar kapılarını açmak, tabi AKP'yi çok güçlendirdi. Neredeyse devletin tüm kademelerini ele geçirir hale geldiler. Son 22 Temmuz seçimlerinde de görüldü ki, toplumun yarısının oyunu alabilecek güce ulaşmışlar. Bu, cumhuriyet yapılanmasını zorluyor kuşkusuz. Neredeyse Türkiye Cumhuriyetini, İran'dakine benzer bir islam cumhuriyetine dönüştürüyor. Dolayısıyla bazı askeri çevreler bundan endişe duyuyorlar, kaygılıdırlar. Bunun engellenmesinin yollarını düşünüyorlar.

Şimdi izlenen politika bir yerde PKK'ye karşı beş yıl içerisinde yürütülen mücadele çerçevesinde AKP'ye kazandırdıklarını, şimdi PKK'yle savaş içerisinde tüketmeyi hedefliyorlar. Cumhuriyet, muhalefet saydığı ve kendisi için tehlike gördüğü iki eğilimi bu biçimde çatıştırarak, her ikisini de zayıf düşürerek kendisini güçlendirmeyi hedefliyor. Mevcut Türkiye Genelkurmayının böyle bir politik yaklaşım içerisinde olduğu, bu nedenle tüm Kürt varlığına karşı savaşı tahrik ettiği tartışma götürmez bir gerçektir. Böyle bir iç politik hesap, bu saldırıların içerisinde var. Benzer biçimde AKP'nin de hesapları var. AKP de, orduyla gerillayı savaştırarak kendisi önünde engel gördüğü iki gücü zayıflatıp, iktidar alanını daha fazla kendisine açık hale getirmeyi hedefliyor. O da bu amaçla savaşı tahrik ediyor.

Dikkat edilirse yangından mal kaçırır gibi hemen, 22 Şubat günü Cumhurbaşkanı Abdullah Gül "türban yasasını" onayladı. Sanki türbanı geçirmek için gerçekleştirilmiş bir operasyon oldu 21 Şubat operasyonu. Bu kadar hayati savaş yürüttüğünü söyleyen güçler, kendi içlerinde böyle basit hesaplar peşinde koştular. Bazıları ortalıkta dolaşıyor, "üniversite hakkımızdır" diyor. Bilmem işte "türbanlı okuma hakkı elde edebiliriz" diyorlar ve bunun arkasına sığınarak halk çocuklarını karakış ortasında savaşa sürüklüyorlar. Türkiye ortamında böyle *"birileri donsun, ölsün, ne olursa olsun ama onların yarattıkları üzerinden ben rahat yaşayayım"* yaklaşımı içerisinde olan bir rantçı duruş, eğilim, siyaset var. Bu da savaşı tahrik ediyor. Müthiş kışkırtıyor. Öyle ki bu tür çevreler PKK'ye karşı savaş çığırtkanlığında MHP'yi bile geride bırakmış durumdalar.

Sonuçta hem ideolojik duruş itibariyle, hem de siyasi çıkarlar çerçevesinde Genelkurmayla, AKP'nin birbirlerine karşı yürüttükleri mücadeleyi bile PKK'ye karşı savaş temelinde yürütmeyi öngören bir duruşları ortaya çıkıyor. Dolayısıyla 22 Temmuz seçimleri ardından oluşan yeni yönetimin, AKP-Genelkurmay uzlaşmasının tümüyle PKK'ye karşı savaşa dayana-

rak, kendi aralarındaki mücadeleyi yürütmeyi hedefleyen bir uzlaşma olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. İki taraf da kendisinin güçleneceğini, bu işten başarıyla çıkacağını hesap ediyor. Artık kim kazanacak, kim kaybedecek onu süreç gösterecek. Fakat kazanmalarının PKK'nin tasfiyesine, imhasına bağlı olduğu bir realitedir. Bu gerçekleşmezse, öyle anlaşılıyor ki ikisi birden zarar görecek. O nedenle de PKK'yi baş düşman sayıyorlar. Kendi siyasal varlıklarını, güçlerini, Türkiye yönetimi üzerindeki etkinliklerini sürdürebilmek için PKK'yle savaşı yürütmeyi, hem de başarıyla yürütmeyi gerekli görüyorlar. Bu da işte Şubat ortasında, karakış altında Güney Kürdistan'a dönük böyle bir işgal saldırısının başlatılmasını gündeme getiriyor. Bu bakımdan anlaşılırdır. Hem bir takım siyasi hesaplar, iç siyasi mücadele, hem de süreç bakımından Türkiye yönetiminin, artık inkâr ve imha siyasetini yürütmekte yaşadığı tıkanıklık ve bu imha ve inkar siyasetinin miadını doldurması böyle bir saldırı sürecini gündeme getirdi.

Hedeflenen Ana Karargâhın tasfiye edilmesidir

Öyle anlaşılıyor ki pratik olarak hedeflenen, Ana Karargâhın tasfiye edilmesidir. Bir kuşatmayla HPG Ana Karargâhını tasfiye edip, işlemez kılarak, gerillayı savaşı yürütemez duruma düşürmeye çalışıyor. Buna dayanarak da PKK'nin 2008 yılında siyasi etkinlik göstermesinin önünü alıp, öncü gücünü, dayanağını yok edip sonuç almak istiyor. Yani Kürt inkâr ve imhasını öngören siyaseti, PKK'nin tasfiyesinde somutlaştırmak. PKK'nin tasfiyesi de HPG'nin işlemez kılınması, o da Ana Karargâhın tasfiye edilmesinde noktalanıyor, somutluk kazanıyor. Bu bakımdan da işgal hareketinin başlangıç noktası olarak Ana Karargâha saldırmayı öngörmüş bulunuyorlar. Saldırıyı bu temelde de geliştirmek istediler. Tam ayrıntılarını şimdi bilemesek de elimizde birçok bilgi mevcut. 21 Şubat'ta öğlenden itibaren yoğun bir hava saldırısıyla bu savaşı

"Yaşar Büyükanıt'la İlker Başbuğ'un Harp okulundaki konuşmalarını izleseler, Türkiye'nin güvenliği için en büyük tehdidin Kerkük meselesi ve Güney Kürdistan'daki gelişmeler olduğunu, öngördüklerini rahatlıkla anlayabilirler. Bu stratejik bir söylemdir. Öyle rast gele söylenmiş, sözler değil"

başlattıklarını, saldırıyı gündeme getirdiklerini biliyoruz.

Hava saldırıları ardından topçu atışları altında kara harekatını başlattılar. Çukurca önündeki bütün karakollardan harekete geçtiler. Doğudan Basya'dan, Zagros'tan gelerek geniş bir kuşatmayı sağlamak istediler. Bir de Hezil'den tank geçirerek, Zaho'ya tanklar getirerek yine Güney'de 97'den bu yana var olan tanklarını harekete geçirerek batıdan ve güneyden kuşatmak istediler. Yani hem Zaho'dan Gerdiya'ya kadar bir alanı içine alan geniş kuşatma yaratmak istediler, hem de onun içinde daha dar olarak Zap-Avaşin arasında dar bir kuşatma yaratarak Ana Karargâhı tasfiye etmeyi öngördüler. Kani Masi'den ve Çukurca'dan hareket eden güçlerle, Zap'ı kapatmayı yine Çukurca karakollarından hareket ederek, bir de Şela Dize'den ilerleyerek Avaşin ve Çemcu hattını kapatmayı böylece dar bir şekilde Ana Karargâh kuşatmasını öngördüler. Planlarının böyle olduğu anlaşılıyor. Uç noktalardan çıkış biraz yanıltmayı da hedefliyor. Sanki genel bir operasyon yapıyorlarmış gibi bir hava vermeyi de amaçlıyor. Hedefledikleri noktaya daha kolay varabilmek için onun içinde bir yerde biraz taktik aldatma planı da vardı.

Ama esas olarak bir geniş kuşatma, daha geniş bir çember oluşturmayı da ifade ediyor. Planlarının böyle olduğu önemli ölçüde anlaşılmıştır. Ayrıntılarında daha neler var? Bunları ise önümüzdeki süreçte elbette öğreneceğiz, tartışacağız. Buna dayanarak Türk ordusunun operasyon yaklaşımlarının neler olduğunu anlamaya ve ona göre tutumlar geliştirmeye çalışacağız.

Böyle bir planlama doğrultusunda geçen bir haftalık süre içerisinde gelişen pratik nasıl oldu? Temel maddeler biçiminde ifade edecek bilgilere sahibiz. Bir kere batıdan ve güneyden kuşatmayı öyle anlaşılıyor ki, KDP'nin bilgisi dışında yapmak istemişler. Yani bir yerde artık destek alamayacaklarını düşünmüşler, veya KDP, *"PKK'ye bilgi verir"* diye endişe duymuşlar. Belki bunların hepsi de geçerli ama KDP'ye de bilgi vermeden bir oldu-bitti yaparak, emri vaki yaratarak tankları harekete geçirip, bir mevzilenme ortaya çıkararak, KDP'ye bunu kabul ettirmeyi hedeflemişler. Çünkü operasyon başladığı ana kadar KDP'nin herhangi bir askeri hareketliliği söz konusu değildi. Biz bunu biliyoruz, yakından gördüğümüz, izlediğimiz bir durum. Bu husus bir oldubitti yaklaşımı içerisinde Türk ordusunun hareket ettiğini gösteriyor. Ancak bu bir hesaptı tabi, 90'lı yıllarda zaman zaman Türk generalleri böyle operasyonlar yapmışlardı. O anılarını övünerek de anlatıyorlar şimdi. Yine *"benzer bir şey yapabiliriz"* umut ve hesabı içinde oldukları anlaşılıyor. Ama bu hesap tutmadı. KDP saldırının kendisine de yöneldiğini hissetti. Aslında Güney yönetiminin Başbakanı Neçirvan Barzani *"hissettik"* diyor da, bence hissedilecek bir şey yok zaten açık söylüyorlardı. Yaşar Büyükanıt'la, İlker Başbuğ'un Harp okulundaki konuşmalarını izleseler, Türkiye'nin güvenliği için en büyük tehdidin Kerkük meselesi ve Güney Kürdistan'daki gelişmeler olduğunu ve bunu öngördüklerini rahatlıkla görüp, anlayabilirler. Bu stratejik bir söylemdir. Öyle rast gele söylenmiş, propaganda amacıyla ifade edilmiş sözler değil. O bakımdan aslında bir süreden beri Güney'e dönük ciddi bir tehdit vardı.

Güney halkı Türk ordusunun alanlardaki varlığından rahatsızdı

Hava saldırılarında da KDP'nin yaptığı köprüleri vurdular. Bir yerde KDP'nin Barzan'a, Zap'a hatta Metina'ya dönük yeniden inşa projesinin

ön girişimlerini önlediler. Tankları da harekete geçirince tümüyle Bamerni, Amediye, Şela Dize hattını kontrol altına alıp, bir askeri mevzilenme yaratacaklarını görerek buna müdahale ettiler. Yerinde bir müdahaleydi. Askeri gücü yetmeyince KDP halkı harekete geçirdi bu noktada. Zaten Güney halkı bir süreden beri Türk ordusunun bu alanlardaki varlığından rahatsızdı. Oldukça duyarlı hale gelmişti. Bamerni'de, Amediye'de hareket etmek isteyen tankların önünü kapattı halk, harekete geçmelerine izin vermedi. Güç alan ve zaman kazanan KDP, bunun üzerine peşmerge güçlerini alana sevk etti. 21 Şubat gecesi Irak ile Türkiye yönetimi arasında, yine Güney Kürdistan ile Türkiye yönetimleri arasında büyük bir kriz yaşandı. Sonuçta Türk ordusunun tankları geri çekmesi, KDP'nin de, Medya Savunma Bölgelerine, PKK'ye dönük saldırılara ses çıkarmaması karşılığında anlaşarak bir neticeye vardılar. Türkiye tanklarını geri çekti, KDP'de güçlerini geri çekti. Kısaca bir oldu-bittiyle Zap, Avaşin hattını doğudan ve güneyden kuşatma hedefi gerçekleşmedi.

Gerilla T.C ordusuna ağır darbeler vurdu

Aynı gece Basya'dan çıkan operasyon güçlerini gerillalar vurdu. Oradan ilerlemenin de öyle kolay olmayacağı ortaya çıktı. İlk savaş bilançosu orada 2 askerin öldüğü, 8 askerin de yaralandığıydı ve bunu çeşitli basın-yayın organları da zaten verdi. Dış kuşatma gerçekleşmeyince bu kez Zap ve Çemcu üzerinden dar kuşatmayı sağlamak için harekete geçtiler. Herhalde ABD'nin Irak'a yöneltti̇ği saldırıyı taklit etmek istediler. Nasıl ki ABD kuzeyden askerlerini sokamayınca bütün gücünü güneyden yöneltti, tek cepheden Saddam yönetimini düşürdü, Türk Genelkurmayı da madem ki güneyden ve batıdan kuşatma yapılamadı o zaman kuzeyden saldırarak askeri amacını gerçekleştirmeyi hedefledi. Dolayısıyla bir yandan Heregol, Küçük Cilo, Şikefta Birindara hattından Çemcu'ya girmek istediler. Diğer yönden ise Çiyaye Reş'ten, Zap yamaçlarına ilerleyip, Zap vadisi üzerindeki tepeleri tutmayı öngördüler. 22 Şubat'ta Çiyaye Reş'e inmek isteyen düşman gücüne gerilla ağır bir darbe vurdu. Orda 22 askerin öldüğü basına yansıtmıştı. Bu çarpışmanın sonuçlarını yabancı basın organları da verdi. Daha sonraki günlerde 23-24-25-26-27 Şubat tarihli bilançolar hep yayınlandı. Türk ordu güçleri Çiyaye Reş, Heregol, Şikefta Birindara ve Küçük Cilo üzerinden Çemcu hattına, Avaşin'le Zap arasındaki araziye girmek, Ana Karargâh sahasını ele geçirmek istediler. Hedeflerinin bu olduğunu ortaya da koydular.

Özellikle Oramar'da esir alınan Türk askerlerinin teslim edildiği yeri ele geçirmeyi hedefledikleri yaptıkları açıklamalarından anlaşıldı. Fakat buna ulaşamadılar. Yoğun teknik donanımlı hava bombardımanı yanında, her türlü ağır silahları kullanarak karadan yürüttükleri saldırıya ve yine özel kuvvet komutanlığına bağlı tüm güçleri savaşa sevk etmelerine rağmen bir sonuç alamadılar. Esas olarak Türkiye-Irak sınırı olarak çizilen sınırdan güneye, Irak tarafına çok fazla geçemediler. Sınırı geçen kuvvetler hep darbe yiyip, gerilla darbeleri sonucunda geri çekilmek zorunda kaldı. Hareket alanları daha çok sınırın kuzey tarafında, geçmiş süreçte boşaltılmış olan bazı yerleri doldurmak biçiminde oldu. Heregol'dan, Şikefta Birindara ve Küçük Cilo'ya, Şamke tarafına doğru hareket etmek isteyen güçler, gerillanın gece baskınları ve gündüz de çatışmalar temelinde geliştirdiği direnişle durdu.

Savaş tekmilleri vardı, bilançolar izlenmiştir. Hepsi elimizde, gün gün bu savaşın nasıl geliştiği biliniyor. Bu Heregol, Şikefta Birindara ve Küçük Cilo arasındaki arazide gerillanın ordu birliklerinin ilerleyişini durdurduğu, çatışmaların en çok yaşandığı alan olduğu biliniyor. Ordunun Çemcu'ya inmeyi, bir yarma hareketi gerçekleştirmeyi hedeflediği anlaşılıyordu. Fakat gerilla buna izin vermedi. Buradaki çatışmalarda 23 Şubat'ta bir kobra helikopter düşürüldü. Biliniyor aynı alan, 97 Mayıs operasyonunun sonunda da bir Skorsky helikopterinin vurulduğu alandı. O operasyonu yürüten komuta kademesinin hepsi o helikopterde vurulmuştu. Dolayısıyla operasyon başarısız kalmış, Türk ordusu hızla geri çekilmek zorunda bırakılmıştı. Aynı sahada bu sefer iki subayın komuta ettiği bir kobra helikopteri vuruldu.

Türk ordusu planladığı hedeflere ulaşamamıştır

Yine gerillanın her gece en az iki-üç noktada yaptığı saldırılarda çok sayıda asker vuruldu. Bazı saldırılar çatışmaya dönüştü. Fakat birkaç saldırıda gerilla iyi sonuç aldı. Bir yerde 15'in üzerinde düşman gücü öldürüldü. Cenazelerin üzerine gidilip, silahları alınmıştı. Yine içlerinde binbaşıların olduğu güçtü o. Sonuçta savaş bilançosu olarak HPG'nin verdiği, 125 ölü, ve çok sayıda yaralıdır. Bu süreçte 9 HPG savaşçısı şehit düşmüştür. Türk Genelkurmayı gün gün savaş bilançosunu artırıyor. Hala da ekliyor, şimdi 240 olmuş. İlk gün başlayınca biz demiştik *"300'ü hedeflerler herhalde"*. Gerçekten de o sayıya doğru gidiyor. Çatışmaların devam ettiği operasyonun sürdürüldüğü söylense

de, HPG bilgileri daha çok Türk ordusunun ağırlıklı olarak geriye, karakollarına çekildiği biçimindedir. Fakat tümden operasyon, çatışmalar sona ermiş değil. Bir aldatma da olabilir.

Kısaca askeri açıdan değerlendirdiğimizde Türk ordusu planladığı hedeflere ulaşamamıştır. Yine Ana Kargâh sahasına girememiştir. Sınırın güneyine çok sarkamadı. Bu doğrultudaki bütün saldırıları gerilla direnişiyle kırıldı ve geri püskürtüldü. Şimdi geçici de olsa geri çekilmek zorunda kalıyor. Oysaki "habersiz" geliştirilen bir saldırıydı bu. Bir yerde Türk ordusu baskın yaptı. Hiç kimse Şubat ortasında, karakışta böyle bir operasyona girişeceklerini beklemiyordu. Bu bizim için de geçerli kuşkusuz. Dolayısıyla genel planda hava saldırıları olsa, kara operasyonuna dönük saldırıları Türkiye yönetimi yoğunca sürdürse de, bunun hemen Şubat ortasında bir askeri saldırıya, kara saldırısına dönüşeceğine ihtimal vermek zordu.

Aslında gerillanın genel anlamda operasyon ve saldırıya karşı geçen yıldan beri yürüttüğü bir hazırlık düzeyi, planlaması vardı. Onun ötesinde somutlaşmış bir hazırlık çalışması henüz yoktu. Buna rağmen askeri saldırının başarısız kılınması, geri püskürtülmesi, Türk ordusunun hedeflediği yerlere girememesi çok önemli bir askeri durumdur. Herhalde Oramar'dan esir alınan askerlerin satranç oynadıkları, törenle teslim edildikleri yerlere bayrak dikme hedefleri vardı. bizce Genelkurmay açıklamalı, neyi hedefledi, neyi yaptı, neyi yapamadı? Eğer yiğitçe savaşıyorsa, bunları söyleyebilmelidir. Çeşitli basın organları fazla açık ve resmi olmayan tarzda bunları ifade etmiş bulunuyorlar. Herhalde onlar kendileri uydurmadılar. Bazı askeri yetkililerin verdikleri bilgileri yansıttılar. O bilgilere bakıldığında, hedeflerinin bu olduğunu insan anlıyor. Bu gerçekleşmemiştir. İkincisi, kayıpları çoktur. Aslında HPG'nin somut verdiği bilanço da az olabilir. Çünkü günlük savaş cephelerinden verilen bilançolar, günlük savaş tekmilleri o sonucun çok ötesindedir. Düşmanın, Türk ordusunun en azından yaralısı çok fazladır. Ne kadarı soğukta kaldı, dondu o da belli değil.

"Türk ordusunun hedeflediği yerlere girememesi çok önemli bir askeri durumdur. Herhalde Oramar'dan esir alınan askerlerin satranç oynadıkları, törenle teslim edildikleri yerlere bayrak dikme hedefleri vardır. Genelkurmay açıklamalı, neyi hedefledi, neyi yaptı, neyi yapamadı? Eğer yiğitçe savaşıyorsa, söyleyebilmelidir"

Yeni Sarıkamış seferi

Bazıları yeni bir "Sarıkamış seferi" diye tanımlıyorlar 21 Şubat Zap operasyonunu. Basın-yayın organları, televizyonlarda savaş görüntüleri olarak, beyaz elbiseler giymiş, ağır silahlarla ve yüklerle donanmış, Rambo gibi insanların 1-2 metre kar içerisinde yürüyüşünden başka bir şey göstermiyor. O durumun sonuçları ne oldu? Tabi o açıklanmıyor kamuoyuna. Herhalde o görüntülerle Genelkurmay siyasi yönetimi zorlamak istiyor. Türkiye toplumuna da; "işte bakın ne kadar zor koşullarda bu işleri yapıyoruz, onun için kayıp veriyorsak da mazur karşılansın" demeye getiriyor. Genelkurmay başarısızlığın nedenlerini koşulların zorluğuyla gizlemek istiyor. Deşifre etmek lazım bu durumu. Çünkü karşı tarafın açıklamalarını bir yana bıraksak bile, böyle baskın bir operasyonda Türk ordusunun Genelkurmayca açıklanan kayıpları çok büyüktür. 24 asker ve 6 korocunun ölmüş olduğunu kendileri de kabul ediyor. Böylece toplam 30 kayıpları oluyor. Bunlardan en az üçü subaydır, biri binbaşı, biri yüzbaşı, biri üsteğmendir. 1 tane kobra helikopter düşmüştür. Bunlar somut kayıp olarak verilenler. Tabii ne kadar yaralıları var o bilinmiyor. HPG'nin kaybı 9'dur. Kayıpların kimliklerini Ana Kargâh kamuoyuna açıkladı. Kendi şehitlerinin kimler olduğunu halka ve kamuoyuna duyurdu. Kendilerinin planlayıp, her türlü teknik malzemeyi kullanarak yürüttükleri bir savaşta helikopter kaybetmeleri, bu kadar subayının vurulması ve hemen hemen hepsi özel kuvvet elemanı olan 30 mensuplarının vurulmuş olması az bir kayıp değildir. HPG'nin verdiği bilançoyu hesaba katmasak bile, Genelkurmayın mevcut açıklamış olduğu sonuç Türk ordusu açısından bir askeri yenilgiyi ifade eder. Baskına giden bir güç eğer 30 personel, bir helikopter kaybetmiş ve birçok şeyi ortada bırakmışsa bunun askeri açıdan başarı olduğunu hiç kimse iddia edemez. Başarı diye de hiç kimse buna inandırılamaz. Bu noktada Türk ordusunun bu saldırısı başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

Gerilla önemli bir askeri başarı elde etmiştir

Şunu ifade edebiliriz; Türk ordusunun ilk askeri saldırısı başarısız kalmıştır. Gerilla çok hazırlıklı olmadan maruz kaldığı bu saldırı karşısında üstün bir direniş göstermiş, önemli bir askeri başarıyı elde etmiştir. Türk ordusu hem verdiği kayıplar itibariyle, hem de planladığı hedeflere ulaşamadan geri çekilmek zorunda kalarak başarısızlığını ortaya koymuştur. 5 Kasım 2007'de Bush-Erdoğan görüşmesiyle ortaya çıkartılan planlama çerçevesinde 2008 için planladığı, Güney Kürdistan'a, Medya Savunma Bölgelerine dönük başlattığı işgal saldırısının ilk adımında başarısız olmuştur. Kesinlikle bunu böyle görmek gerekir. Bu askeri başarısızlık durumun tabi siyasi sonuçları olacaktır. Kaldı ki daha şimdiden de siyasi sonuçlar görülüyor. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül gerillanın büyük direniş gösterdiğini itiraf etmek zorunda kalmıştır. Savaş çığlıkları atan o Türk medyası, birer generalden daha fazla kendini uzman sayarak, haber gündemlerini başka yönlere kaydırıyorlar. Türk ordusunun içine düştüğü başarısızlık durumunu gizlemeye çalışıyorlar. Genelkurmay metrelerce karda yürüyen asker görüntülerini ha bire basına vererek işin ne kadar zor oldu-

ğunu, dolayısıyla başarısızlığının mazur görülmesi gerektiğini topluma anlatmaya çalışıyor. Fakat bütün bunlar yetmez. Daha şimdiden Türkiye toplumunun tepkileri çok ve büyük bir kısmını da vermiyorlar. Halk neredeyse infial halinde. Savaşın yükünü kaldırmıyor. Bazı faşist, gerici hükümet yanlısı çevreler bol bol cenaze töreni yapıyor olsalar da, vurulan asker ailelerinin bazılarını zorla konuştursalar da, işin gerçeği öyle değil. Toplum bu durumu sorgulayacak. Çünkü şu havayı verdiler *"gideceğiz, vuracağız, bitireceğiz"* ama öyle olmadı. Gittiler geriye cenazeler geldi. Şimdi o eski yemen türkülerini söylüyorlar. *"Yemene giden gelmiyor"* diye. Toplumu onunla teselli etmeye çalışıyorlar. Olmaz, tabi onunla da sonuç alınmaz.

Aileler çocuklarını askere göndermek istemiyor

Türkiye toplumu bunu sorgulayacak. Ne işi vardır karakışta, Şubat ortasında Türkiye sınırlarının da ötesinde Türk ordusunun? Bu kadar kayıp verildi. Bu insanlar niye öldüler? Şimdiye kadar diyorlardı ki, "teröristler geliyor, saldırıyor, vuruyorlar, öldürüyorlar" diye, oysa biz kendimizi savunuyoruz. Şimdi ortada saldıran bir gerilla gücü falan yok. Karda askerlerin yürüyemediği görülüyor ki herhalde gerilla da yürüyemez. Dolayısıyla da saldırıya geçecekleri savı da yanlıştır, çürüktür, temelsizdir. Gerçek olan kendilerinin saldırganlığıdır. Dünya da, bölgedeki güçler de bunu gördü. Herkesten çok Türkiye toplumu gördü. Onun için Türkiye'nin en çok sorgulayacağı operasyon bu olacaktır. Şimdiden avukatlar, çeşitli meslek grupları bildiriler yayınlıyor ve Hükümeti, Genelkurmayı bu operasyondan dolayı suçluyorlar. Sanatçılar görüş açıklıyorlar, Bülent Ersoy öncülük yapıyor onlara. Gerçekten de şunu söyledi: "*Herkesin içinde düşünüp de, korkudan söyleyemediğini ben söyleme cesaretini gösterdim. Baktım ki kimse bu cesareti gösteremiyor, söyledim suçsa asılmaya hazırım"* dedi. Türkiye toplumunun gerçek düşüncesini yansıtıyor aslında. Herkes sıkışmıştır. Çünkü her şey savaş altında yapılıyor. Tam bir despotizm vardır. Baskı, sömürü had safhadadır. Aylardır zam yapıyorlar bu operasyonun masraflarını çıkartabilmek için. Bir de tabi savaştır yani, gerilla karşısında Türkiye'nin askerleri tutunamadı.

Oramar çatışması sonuçları itibariyle Genelkurmay bu konuda eleştirildi, dolayısıyla niteliksiz askerleri geri çektiler. Bütün sınıra komando gönderdiler. Bu operasyona da özel kuvvetleri gönderdiler. Özel kuvvetler komutanlığının yönettiği bir operasyondur. Öyle ordunun diğer güçlerinin katıldığı bir operasyon değil, özel kuvvet bu kadar kayıp vermiş ve başarısız olmuştur. Bir de genel kuvvet olsaydı, elbette ki sonuçları Türk ordusu için çok daha ağır olacaktı. Bu noktada da toplumun artık savaşı kaldıracak durumu yok. Herkes "bu kaybı artık kaldıramayız" diyor. Analar, aileler çocuklarını askere göndermek istemiyor. Bülent Ersoy, "*benim de oğlum olsa göndermem" dedi.* Yine bir baba diyordu; *"oğlum ne Anafartalar'da, ne de Çanakkale'de şehit düştü. Şehit mehit değildir. Ne uğruna vurulduğu belli olmayan boş bir şey uğruna gitmiştir."* Bunu feryat ederek söylüyordu. Artık mevcut Genelkurmay ve AKP yönetimi için, Türkiye toplumunu aldatma imkânı yok. Hiçbir gerekçeyle bu operasyonu savunamazlar. Dolayısıyla eğer faşist askeri, darbeci yaklaşımlarla toplum susturulmazsa, Türkiye'deki siyasi tartışmalar bu olay ardından gelişecektir. AKP'nin gücü de Genelkurmayın politikaları da çok değişik kesimler tarafından sorgulanacak, Türkiye'de savaşa karşı barış ve Kürt sorununa demokratik çözüm eğilimi giderek güçlenecektir.

"Türkiye ikiye bölünmüş durumda. Kürt toplumunun duruşuyla, Türkiye toplumunun duruşu apayrıdır. Yani ortada bir birlik kesinlikle yok. Birlik olacak mı, olmayacak mı? O, bundan sonraki izlenecek politikalara bağlıdır. Bu toplumları birleştirmek bile çok fazla çaba harcamayı gerektiriyor. Yoksa kopuş olmuştur"

Kürt toplum yediden yetmişe ayaktadır

Zaten şu anki görüntüde Türkiye ikiye bölünmüş durumda. Kürt toplumunun duruşuyla, Türkiye toplumunun duruşu apayrıdır. Yani ortada bir birlik kesinlikle yok. Birlik olacak mı, olmayacak mı? O, bundan sonraki izlenecek politikalara bağlıdır. Bu toplumları birleştirmek bile çok fazla çaba harcamayı gerektiriyor. Yoksa kopuş olmuştur. Zaten devlet de Şubat'ta saldırarak Kürtlerle herhangi bir uzlaşmaya girmeyeceğini ilan etmiş bulunuyor. Bir yerde derler ya, "köprüleri atmak" anlamına geliyor. Yoksa bu kadar açık saldırı, kış ortasında bu saldırının ne anlama geldiği iyi anlaşılıyor, biliniyor. Bu anlamda da toplum yediden yetmişe ayakta zaten. Kuzey'de öyledir. Amed'de, Van'da bütün şehir ve kasabalarda böyle. Güney'de öyle, batıda öyle, doğuda öyle, yurtdışında da öyledir.

En çok tepki gösteren kesimlerden biri Güney Kürdistan halkı oldu. Sadece Bamerni ve Amediye'de halk tankların önüne geçmekle kalmadı, Hewler'de, Kerkük'te halk yürüyüş halinde, Türkiye'yi protesto ediyor. İstisnasız bu saldırı Kürtlerin hepsinedir. *"Bizedir"* diyorlar. Toplum saldırıyı öyle hissetmiş durumda. O bakımdan bir kere Kürt toplumu nezdinde de Türkiye'nin o inkâr ve imha siyasetini yürüten devlet gerçeği ile AKP'nin aldatıcı yüzü iyice teşhir olmuş durumda. Herkes AKP'yi sorumlu tutuyor, sokaklar *"Katil Erdoğan!"* sloganlarıyla çınlıyor. Devletin bunu önleyecek gücü yoktur. Çünkü Toplum *"artık yeter"* dedi. 5-6 aydır Êdî Bese kararı etrafında eylem sürdürüyor. Kürt toplumunun öfkesi çok büyük. Üzerine şiddetle giderlerse bir ayaklanma ortaya çıkabilir. Bunu herkes görüyor. Bu bakımdan mevcut savaşı yürütenler için bu askeri başarısızlığın, siyasi ve sosyal alandaki sonuçları ağır olacaktır.

Türkiye bir çıkmaz içine sokulmuştur

Bu durum Türkiye'de yeni gelişmeleri ortaya çıkartabilir. Demokratik eğilimi, barış eğilimini, savaş karşıtlığını güçlendirebilir. Kürt toplumunu tümden ayağa kaldırmış durumda zaten. Bir de Türkiye'nin dış siyaseti açısından da daha şimdiden önemli gelişmeler var. Savaşı en çok destekleyen, tahrik eden ABD'ydi. 5 Kasım'da Bush-Erdoğan görüşmesi ardından *"istihbarat paylaşımı"* adı altında yeni bir süreç başlatıldı. Hem siyasi, hem askeri alanda geçen 3-4 aylık süre içerisinde çok yoğun bir diplomasi yürütüldü. ABD-İngiltere ve İsrail ittifakı, Türkiye'yi böyle bir savaşa tahrik etmek için her türlü çabayı harcadı. Destek verdiler, teşvik ettiler, askeri malzeme sattılar. Sonuç, daha üç gün geçmeden ABD yönetimi hızla işini bitirip Irak'tan çekilmesini istedi. Savunma Bakanı operasyonun yedinci günü Ankara'ya gelip verdiğinin karşılığını istedi.

Şimdi bütün siyasi çevreler, basın *"acaba ABD'nin savunma Bakanı Türkiye'den ne istemeye geldi?"* onu tartışıyor. Zaten gelmeden önce *"operasyon hızla bitirilmeli, Türk ordusu geri çekilmeli Irak'tan. Bunun için aylardan söz etmiyorum, günlerden söz ediyorum"* dedi. Yani öyle günlerin geçmesine izin verilmeyecek. Bir yandan Türkiye'yi savaşa sürüklediler arkasından "dur" diyorlar. Hepsi siyasettir, teslim alma yöntemleri bunlar.

Tabi Afganistan için daha fazla asker istiyorlar. Güney Kürdistan yönetimiyle anlaşmasını istiyorlar. ABD Savunma Bakanının bu taleplerde bulunduğunu herkes değerlendiriyor. Bu talepler daha güçlü öne sürülsün diye ABD Başkanı Bush da, *"Savunma Bakanı yönetimimizin görüşlerini ifade ediyor"* dedi. Ve böylece Türkiye bir çıkmaz içine sokulmuştur.

AKP hükümeti devlet imkânlarını ele geçirebilmek için, bazı ideolojik yaklaşımlarını geliştirebilmek için Türkiye'yi gerçekten bir çıkmazın içine soktu. Anayasada türban değişikliği yapabilmek için Türkiye böyle bir savaşa sokuldu. Bunu herhalde Türkiye toplumu da, aydınları da iyi anlar.

Herkesin politikası bu geçtiğimiz 7-8 gün içerisinde netleşti. AKP'nin ne kadar düşük, rantçı, kan üzerinden imkan sağlamak isteyen, kendini yaşatmak isteyen bir topluluk olduğu ortaya çıktı. Çünkü askerler kar altında ölürken, onlar ha bire üniversitelerde türban eylemlerini yürütüyorlardı. AKP topluluğu o topluluktur işte! Bu kadar savaş rantçılığını hiçbir toplum kaldıramaz. Genelkurmayın siyaset ve siyasetçiler üzerinde etkinlik kurmak ve rakiplerini zayıflatabilmek için kendi mensuplarını ölüme göndermekten çekinmeyen bir tutum içinde olduğu ortaya çıktı. Bu generallere toplum artık fazla güven duyamaz. O yaklaşım da teşhir olmuştur, onların siyaseti de iyi göründü. Niye böyle yaptılar? İfade ettik işte, zamanla yarışıyorlar aslında. Şimdi bir şeyler elde ederlerse ederler, yoksa zaman ilerledikçe zor koşullarla yüz yüze geleceklerini iyi görüyorlar. Yarın gerilla karşısında sonuç alamaz, mevsim ilerler, Kuzey'de her tarafta gerilla harekete geçerse, bu ordu dayanamayacağını çok iyi görüyor. Sonuç alamazsa, bu 2008 yılının sonuna kadar Ortadoğu'da gelişecek yeni çelişkiler ortamında -ki bu kesin olacak- ABD-İran, ABD'nin Ortadoğu'nun diğer güçleriyle çelişkileri ortamında, PKK'nin ve Kürt Ulusal Hareketinin çok daha güçlü bir gelişme imkânı, fırsatı yakalayacağını iyi görüyorlar. O nedenle çılgınca bir saldırı halindeler. Öyle bir güçlülük durumu değil bu. Şubat'ta kendini karakışa vurmak bir güçlülük değildir. Bir zayıflığa işaret ediyor. Ne kadar sıkışmış durumda olduklarını gösterir. Bunun karşısında gerilla sabırla bekleyebildi örneğin. Resmen çatışmalı durum sona ermese de, mevsim itibariyle fiilen kendisini riske atmayacak bir şekilde askeri, siyasi duruş gösterebildi. Niye? Çünkü gücü ve etkinliği var. O kadar zayıf değildir. Bunun karşısında Türkiye yönetimi ise bu durumu gösteremedi.

ABD Türkiye'yi Ortadoğu politikasında kullanmak istiyor

Diğer yandan ABD, İngiltere, İsrail ittifakının yaklaşımları da ortadadır. Zaten onlar da ne amaçladıklarını çok gizlemiyorlar. *"iki tarafla da ilişkiliyiz"* diyorlar. Geçenlerde bir ABD'li yetkili *"Kürtlerin de isteklerini dikkate alıp, dinlemek lazım"* diyordu. *"Türkiye ve Irak yönetimleriyle birlikte çalışıyoruz"* diyorlar. Bu çatışmayı Türkiye-Irak ittifakını sağlatabilmek için teşvik ettiklerini, tahrik ettiklerini, desteklediklerini söylüyorlar, gizlemiyorlar. ABD'nin amacı budur. Türkiye-Irak ittifakını yaratarak ne yapmak istiyor? Türkiye'yi Ortadoğu politikasında daha çok kullanabilecek bir noktaya çekmek istiyor. Afganistan'da daha fazla kullanmak istiyor, İran'a karşı daha çok kullanmak istiyor, Araplara karşı kullanmak istiyor. Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında Türkiye'ye, Ortadoğu'da yeni rol vermek istiyor. ABD'nin, Afganistan'da, Irak'ta başlatıp da sürdüremediği savaşı Türki-

ye'ye sürdürtmek istiyor. Türkiye'yi ikinci bir İsrail gibi kullanmak istiyor. Bütün Ortadoğu devletleriyle, toplumlarıyla savaşır, çatışır hale getirmek istiyor. Bu istemi doğrultusunda tabi ABD daha çok zorlayacak Türkiye'yi. Şimdiye kadar Türkiye'nin bahanesi *"imkân vermiyorsunuz, PKK önümde engel"* diyordu. Şimdi Amerika hava sahasını açtı, kara sahasını açtı. Her türlü teknik imkânı verdi, istihbarat verdi. Bütün bu destekleri alarak Türk ordusunun yürüttüğü saldırının sonuçları ortadadır. Gerilla karşısında başarısız kalmıştır.

Artık Türkiye'yi yönetenlerin başta ABD olmak üzere, Avrupa'nın çeşitli devletlerine söyleyecek bir şeyleri kalmamıştır. Onun için artık hiç kimse Türkiye'nin sözlerini dinlemez. Türkiye'nin isteklerine, taleplerine eğilim göstermez. Türkiye dış siyaseti açısından da böyle zor bir duruma düştü. Öyle anlaşılıyor ki bu politikalarıyla kendilerini bu yıl boyunca HPG'yle çatışmaya verecekler. Gerillayı etkisizleştiremiyorlar. Bu, Türkiye'yi daha çok dışa bağlı, muhtaç hale getirecektir. Sonuçta ABD, İran-Afganistan çatışması içerisinde yeni çelişkili, çatışmalı ortam karşısında Türkiye denetimi iyice kaybedecektir. Bu politikanın Türkiye'ye kazandıracağı hiçbir şey yoktur. Kazanacak olan ABD, İsrail, İngiltere ittifakıdır, küresel sermaye sistemidir. Zarar görecek olan kesinlikle halklardır, zaten bölgenin bütün halkları bu savaşta kırılıyor, çatıştırılıyor, kayba uğratılıyorlar. Acı çekecekler, yoksulluk içinde olacaklar. Fakat esas yenilgiye uğrayacak olan da Ortadoğu'nun statükocu güçleri olacaktır. Bu çatışma ortamında onlar yok olup gidecekler. Kazanmayı bir yana bırakalım, varlıklarını bile koruyamayacaklar. Mevcut durumda AKP yönetiminin Türkiye'yi içine soktuğu politik durum kesinlikle böyledir. AKP hükümeti bunu tersine çevirmek için bir politik yaklaşım gösterebilir mi? Çok zor gözüküyor. Aslında şimdiye kadar Türkiye yönetiminin önünde gerçekten bir şans vardı. AKP'ye hem uluslararası alan, hem bölge güçleri, hem de Kürt ve Türk toplumu büyük kredi verdi. AKP bunu barış ve demokrasiden yana kullanamadı. Bu imkânı, fırsatı doğru değerlendiremedi. Tersinden, emperyalist güçlerin çıkarları doğrultusunda kullanarak basit rant elde etmek, çıkar sağlamak istedi. Kendini bu biçimde iyice teşhir etti.

Mevcut yönetim savaşı sürdürmek isteyecektir

Şimdi bu operasyon sonucunda mevcut politikasında bir değişiklik olabilir mi? Bir şey diyemeyiz, çok zayıf bir ihtimal olarak gözüküyor. Türkiye toplumunun karşıt talepleri, duruşu siyasi süreci tersine çevirecek düzeyde gelişebilir mi? O da zayıf bir ihtimal gözüküyor. Geçmişe göre toplumun, Kürdistan'da yürütülen savaşa karşı tutumu daha fazla gelişecek. Savaş karşıtlığı, barış ve demokratik çözüm yanlılığı daha fazla artacak. Bu kesin, ama bunun kısa sürede büyük bir siyasi kitle hareketine dönüşmesi zordur, zayıf bir ihtimaldir. Olması elbette ki en doğrusudur. Halkların yararına olan, Türkiye toplumunun yararına olan bir sonucu ortaya çıkarır, ama mevcut realite dikkate alınırsa bu düzeyde bir gelişmenin hızla olması zordur da. Geriye ne kalıyor o zaman? Demek ki bir kere derler ya *"denize düşen yılana sarılır"* Türkiye kendisini denize atmıştır. Ve şimdi de dış güçlere sarılıyor. Şu veya bu güçten yardım dilenerek, daha fazla kendisini bağımlı hale getirmeye çalışacak ve bu temelde de mevcut savaşı sürdürmek isteyecektir. Bu bakımdan yanılmamalıyız. Yani bu 21 Şubat saldırısıyla başlayan süreç hemen bitmeyecek, en azından 2008 yılı boyunca devam edecektir. Her ne kadar ABD yönetimi, çeşitli güçler "Türkiye çekilsin" dese de, Türk-Amerikan ilişkilerinin bir sonuca bağlanması açısından da böyle bir çekilme büyük olasılıkla söz konusu olmayacak. Türkiye öyle bir giriş yapmak istedi. Medya Savunma Bölgelerini ortadan yararak ve Ana Karargâhı işlemez hale getirerek gerillanın mevcut duruşunu zayıflatmak istedi. Bir yandan komuta kontrol sistemini dağıtarak, diğer yandan en temel üs sahasını parçalayarak zayıf düşürmek istediler. Ona dayanarak parça parça Medya Savunma Bölgelerini tasfiye etmek istiyorlardı.

"Türkiye yönetimi saldırılarını devam ettirecek. Şimdi kısmen geri çekilebilir. Bu da mevcut sonuçları değerlendirip yeni saldırıları planlamak ve uygulamak içindir. Zap'tan giriş yapamadıysa başka alanlardan saldırı geliştirecektir. Bu sefer sonuç alamadıysa, başka bir sefer farklı bir saldırıyla sonuç almak isteyecektir"

Artık gerillanın konuşacağı zaman geliyor

Şimdi ilk saldırıda bu başarılmadıysa da, Türkiye yönetimi saldırılarını devam ettirecek. Şimdi kısmen geri çekilebilir. Bu da mevcut sonuçları değerlendirip yeni saldırıları planlamak ve uygulamak içindir. Zap'tan giriş yapamadıysa başka alanlardan saldırı geliştirecektir. Bu sefer sonuç alamadıysa, başka bir sefer farklı bir saldırıyla sonuç almak isteyecektir. Daha çok da yanıltıcı yaklaşımlar geliştirmeye çalışacak. Gerillayı oyalamaya, yanıltmaya, habersiz yakalamaya çalışacaklardır. Saldırılarını parça parça devam ettireceklerdir büyük ihtimalle. Siyasi çözüm yaklaşımının gelişmediği bir ortamda, bir-iki ay sonra işin çok daha kapsamlı bir çatışma halini alacağı tartışma götürmez bir gerçek. Bunun için ne siyasal, ne de askeri deha olmaya gerek yok. Çünkü Türk ordusu 16 Aralık'tan beri saldırıyor. Bu günlerde saldırılarını sürdürüyor. Herhalde buna karşı gerillanın da, Kürt halkının da, PKK'nin de bazı cevapları olacaktır. Bu yapılanlar hiç kimsenin yanına kâr kalmayacak. Dolayısıyla bundan sonra artık giderek gerillanın konuşacağı zaman geliyor. Siyasi sü-

reç açısından da, mevsim açısından da, gerilla açısından zor günler aşılıyor. Kış bitti, bahara giriliyor. Bahar mevsim olarak ilerleyecek ve yaz süreci gelecek. Bahar ortasında Güney'de, Kuzey'de her tarafta gerilla, elbette ki bütün bu yapılanların hesabını sormak üzere aktif savunma direnişini geliştirecek. Buna gücü de var, hazırlıkları da iyidir. Mevzilenmesi bunu gerçekleştirecek düzeydedir. Şubat'ta Ana Karargâha saldırı karşısında yürütülen direnişin başarısı, diğer alanlarda bulunan gerilla güçleri tarafından da 2008 yılı pratiğinde gelişecektir.

Kürt halkı savunma direnişi içerisindedir

Önderliğe dönük saldırılar karşısında Êdî Bese kampanyası çerçevesinde halkın ve gerillanın direnişi boyutlanarak gelişecektir. Bunun karşısında Türkiye'nin yapacağı ne vardır? Derler ya, *"zararın neresinden dönülürse kârdır."* Şimdi dönerlerse bir kâr sağlamış olabilirler. Fakat öyle yapmazlar da, mevcut siyasete devam ederlerse, herhalde bunun varacağı yer Mayıs ortasında, Haziran başında Kuzey'de ve Güney'de çok kapsamlı bir savaş düzeyi olacaktır. Türkiye, ordusunu Güney Kürdistan'a yöneltecektir. Şimdi özel kuvvetler kapsamında dar bir alanda başlatılan saldırıya bakarak, işte bu sınırlı bir operasyondur biçimindeki değerlendirmeler kesinlikle yanlıştır. Bu bir öncü koluydu. Türklerde akıncı savaşı bir savaş geleneğiydi. 21 Şubat saldırısı, ardından büyük işgali geliştirmek için bir yerde akıncı saldırısıydı. Siyasi çözüm yaklaşımı göstermediği müddetçe Türkiye devletinin, tüm gücünü bu savaşa sürmek ve Güney Kürdistan'a, Irak'a yöneltmek tutumundan geri durmayacağını bilmeliyiz. Bu da tabi Ortadoğu'da yaşanan ve birçok çevrenin "III. Dünya savaşı" olarak tanımladığı savaşın, Kürdistan'da sürer hale gelmesi olacaktır. Süreç biraz o yöne doğru eviriliyor. Böyle bir savaş nereye gider bilemeyiz. Biz işler böyle bir savaşla olsun istemedik. Gerçekten de Kürt halkı, onun özgürlük kuvvetleri savunma konumundalar. Hep savunma direnişi içerisinde oldular. Bazıları diyor, *"PKK ortak düşmanımızdır"*, ABD yönetimi bunu sık sık tekrarlıyor. Kesinlikle bu saldırgan bir yaklaşımdır. Kürtler kimseyi düşman görmedi, görmüyor da. PKK düşman tanımı üzerinde bir strateji ve siyaset oluşturmuş değildir. Hiç kimseye de düşman değildir. Kürtlerin, PKK'nin düşman diye tanımladığı hiç kimse yok. Kendisine saldıranlar da dâhil. Saldırılarını durdurdukları zaman düşman olmaktan çıkarlar. PKK düşmanlık üzerine değil, Meşru Savunma çizgisi üzerine oturmuş bir özgürlük çizgisine sahip, özgür yaşam çizgisine sahiptir. Önder Apo, bu çizgiyi çok somut tanımladı: *"Dünyayı yenecek gücümüz olsa da kimseye saldırmayacağız. Dünya birleşip üzerimize gelse de meşru haklarımızdan, özgür yaşamdan asla vazgeçmeyeceğiz"* dedi. Kürtler bu ilke temelinde direniyorlar. Gerilla bu ilkeye bağlı olarak direnme savaşı veriyor.

Her alanı direniş alanı haline getirmeliyiz

Bu bakımdan da her türlü saldırı karşısında tabi özgürlük ve demokrasi çizgisini, Önderliği, halkı ve kendisini savunmak için fedai çizgisinde ne gerekiyorsa onu gösterecektir. HPG'nin tutumu bu. Bu bakımdan da tabi uyanık, gafil olmayacağız. Artık 21 Şubat'taki gibi bir hata da yapmayacağız. Biraz süreci geriden değerlendirdiğimiz ortaya çıktı. Karşıtlarımızın içinde bulundukları durumu tam değerlendiremedik. Onun için *"geri çekiliyoruz"* deseler de aldanmayacağız. Amerika "*askerlerinizi gerin çekin*" dese de Türkiye'ye aldanmayacağız. Türkiye çekilmeyecek, çekiliyor gibi gösterecek, bizi oyuna getirmek isteyecek. Biraz bizi gevşetip, yumuşatıp vurmak isteyecek. Bunu hiçbir zaman akıldan çıkarmamalıyız. Onun için her yerde gerilla güçleri olarak tümüyle bize yönelen saldırıya karşı savunma direnişini gösterecek bir tutum içinde olacağız. Mevzilenmemiz, çalışma tarzımız, yaşam tarzımız tümüyle böyle bir direnişi gerçekleştirecek bir duyarlılığa sahip olacak. O açıdan da yanlış değerlendirmememiz lazım. Gelip geçici görmemek gereklidir.

Bütün Medya Savunma Bölgelerini olası işgal saldırılarına karşı direniş için hazırlıklı kılmalıyız. Her alan her türlü saldırı karşısında direniş gösterebilmeli. Savunma bölgelerimizin bu alanlarını saldırılar karşısında karış karış savunabilmeliyiz. Her yer düşmana karşı direnme alanı haline getirilebilmeli. Her güç, her birlik direniş içinde olmalı. Ama bunu tabi gerilla tarzıyla yapmalıyız, gerilla düzeninde yapmalıyız. Bu bakımdan da gerilla düzenini, sistemini ve tarzını derinliğine geliştirmemiz, örgütsel mevzilenmemizi buna göre oluşturmamız ve pratik hazırlıklarımızı bu çerçevede yapmamız gerekiyor. Düşman çekiliyor gibi gösterip ansızın vurarak hedefine ulaşmak isteyebilir, böyle bir olasılık vardır. Bunu 21 Şubat'ta saldırıyı başlattığı alan üzerin-

de de başka alanlar üzerinde de yapmak isteyecektir. Orada sonuç alamamışsa, bir başka bölgede gerillaya darbe vurmak için saldırı yürütmek isteyecektir. Bu bakımdan asla yanlışa düşmemeliyiz.

Siyasi gündemi Kürt sorunu ve PKK direnişi belirledi

Kesinleşmiş sonuçlar ortaya çıkmadıkça, işgal saldırısı karşısında gerilla direnişini güçlü bir biçimde geliştirecek bir savunma mevzilenmesini her zaman korumalıyız. Bütün güçlerimiz bu biçimde duyarlı, örgütlü, hazırlıklı, uyanık olmalı. Oyuna gelmemeli. Kuzey güçleri açısından da biz şunu ifade ettik; çok acele etmeye gerek yok. Telaşa gerek yok. Kendinizi aşırı riske atmaya gerek yok. Durum iyidir, gelişmeler olumludur. Bu saldırı bizim için biraz faydalı olmuştur. Aslında kışın biraz zorlanmıştık. Düşman her türlü saldırıyı yapıyordu. Halk üzerinde her türlü baskı vardı. Önder Apo üzerinde fiziki ve psikolojik işkenceye dayalı imha süreci alçakça yürütülüyordu. Bunun karşısında mevsim gereği görevlerini tam yerine getirememek gerillayı biraz zorluyordu. Deyim yerindeyse biraz sıkışmıştık aslında. Örgüt yönetimimizin beklentisi vardı, siyasi süreç bizden birçok şey yapmamızı istiyordu. Artık halk, gerillayı göreve çağırır noktaya gelmişti. *"HPG cepheye misillemeye!"* sloganını atıyordu. Böyle bir ortamda *"nasıl etmeli ki bir darbe vurmalı"* diye düşünürken, derler ya körün istediği bir göz, Allah vermiş iki göz, düşman en çok hazırlıklı olduğumuz alanın üzerine kendisini getirdi, attı. Şubat ortasında siyasi gündemi yine Kürt sorunu ve PKK direnişi belirledi. Kendimizi ne kadar aşırı risklere atsak bile elde edemeyeceğimiz siyasi, askeri sonuçları bu operasyonda aldık. Bu bakımdan aslında düşmanın bu saldırısı ve onun karşısında gerilla direnişinin başarısı, savaş ortamındaki gerilla birliklerine büyük güç, moral ve destek verdi. Kuzeydeki güçlerimiz için büyük destek oldu. Sürecin başarıyla götürülmesini sağladı.

Bu bakımdan kendimizi çok zorlamaya, aşırı riske atmaya gerek yok. Kuzey'deki güçlerimizin heyecana gelmemeleri, yanlış değerlendirerek *"işte saldırı var, bir şeyler yapalım"* diye kendilerini aşırı riske atmamalarını istedik. Bunun doğru olduğuna da inanıyoruz. Onun yerine süreci takip etmek, fırsat ve imkânları kollamak, fırsat bulunca elbette düşmana vurmak. Ama öyle bir durum yokken de, işte düşman saldırdı ağır durum var, bizde ona cevap olmalıyız diye aşırı riskli durumlara girmemek en doğrusu. Kuzeydeki gerilla güçleri böyle hareket ederse, aslında en doğrusunu yapmış olur. Kaldı ki mevsim artık onlar için de giderek elverişli hale geliyor. Newroz'dan itibaren birçok alan gerilla hareketine açık hale gelecektir. Bu giderek tüm Kürdistan'ı kucaklayacaktır. İşte o zaman bu operasyon karşısındaki görevlerini de, 2008 yılına düşmanın dayatmak istediği imha ve tasfiye amaçlı saldırılar karşısında da direniş görevlerini başarıyla yerine getirecek fırsatı ve imkânı gerilla güçleri bulacaklar. O bakımdan öyle çok aceleci olmaya gerek yok.

Ne Kerkük konusunda ne de Güney Kürdistan'ın statüsünü geliştirmek konusunda geri adım atmak gerekiyor. Kürtler zayıf değildir. Gerilla direnişi, PKK'nin duruşu, Güney Kürdistan'da neredeyse bağımsızlık ilan edecek bir düzeyi yaratacak, sağlayacak konumdadır. Bu saldırı karşısındaki gerilla direnişi bunun somut göstergesidir"

Yalnız şunu söylememiz lazım, toplum açısından da hareketimiz çeşitli çağrılar geliştirdi. Daha fazla da geliştirmek gerekiyor. Halk direnişi gelişmeli, yani Kürt halkı bütün parçalarda, yurtdışında direnişini geliştirdiği gibi onu birlikte iç içe yaşadıkları toplumlara da yaymalılar. Yurtdışındaki Kürtler, özellikle Avrupa'da kesinlikle Avrupa kamuoyunu harekete geçirecek, mevcut savaş gerçeğini, AKP yönetiminin saldırganlığını teşhir edecek bir çalışma ve demokratik eylemlilik içinde mutlaka olabilmeli.

Korucular halktan af dileyerek ulusal saflara katılmalıdır

Kuzey Kürdistan'daki halk, Türkiye'deki Kürtler, Türkiye toplumu en derin sorgulama içerisinde. Daha doğru, barışçıl, kardeşçe bir yaklaşımla Türkiye'nin tüm demokratik güçlerini birleştirecek, bu faşist, ırkçı, gerici saldırganlığa karşı demokratik birliği, ittifakı kuracak bir yaklaşımın ve demokratik eylemliliğin sahibi mutlaka olabilmeli. Aynı şey Batı Kürdistan halkı için de Güney Kürdistan halkı için de geçerli. Zaten neredeyse Irak'taki mevcut sistemi Kürtler ayakta tutuyorlar. Bu iyi bir durumdur. Bazı çevreler bu pozisyonu geriletmek için saldırıyorlar, gerilememek lazım. Ne Kerkük konusunda ne de Güney Kürdistan'ın statüsünü geliştirmek konusunda geri adım atmak gerekiyor. Kürtler zayıf değildir. Gerilla direnişi, PKK'nin duruşu, Güney Kürdistan'da neredeyse bağımsızlık ilan edecek bir düzeyi yaratacak, sağlayacak konumdadır. Bu saldırı karşısındaki gerilla direnişi bunun en somut göstergesi olmuştur.

O bakımdan Güney Kürdistan halkı kesinlikle yalnız değil, zayıf konumda değildir. Özgür demokratik yaşamını, duruşunu, Irak çerçevesindeki etkinliğini daha fazla geliştirebilmek için direnmelidir. Doğu Kürdistan için de bu önemli. Zaten bize yansıyan bilgiler 2008 ortasına kadardı. Herhalde 2008 ortası olmazsa, en geç 2009 baharı Doğu Kürdistan bütün siyasi, askeri çatışmaların merkezi haline gelebilir. Amerika-İran ilişkilerinin giderek gerginleşeceğini görmek zor değil. Bu bakımdan da İran, Kürt sorununa çözüm üretirse belki bir güç, bu ABD saldırıları karşısında yeni bir duruş kazanabilir. Öyle olmazsa tabi ABD-İran çelişkisinin, çatışmasının arttığı ortamda hem Doğu Kürdistan'da büyük mücadeleler verme imkânı olacak, hem de genel Kürdistan Özgürlük Hareketi bu mücadeleden, bu or-

tamdan yararlanacak. Halk şimdiden bunu görerek, bir duruş göstermelidir. Geçen yıl çok saldırı yürüttü Mahmut Ahmedinejat yönetimi. Bastırdı, en son bir arkadaşımızı alçakça idam da ettiler. Halka ağır baskılar uyguladılar, önemli ölçüde sindirdiler. Doğu Kürdistan halkı buna boyun eğmemeli, göğüslemeli, her türlü saldırıya karşı direnebilmeli.

Biz operasyonun hemen öncesinde bazı çağrılar yaptık. HPG Ana Karargâhı korucuları operasyona katılmamaya çağırdı. Önemliydi, çağrıyı dinlemediler 6 tane korucu hemen Çukurca da vuruldu. Devam ederlerse daha fazla kayıp vereceklerdir. Genel yönetimimizin de çağrısı var; koruculuk artık mevcut durumda daha çok teşhir olmuştur. Zaten olumsuzluktu, tabi onun öyle olumlanacak her hangi bir yönü yoktu, ama şimdi bu kadar açık çatışmalı ortamın oluştuğu bir durumda daha fazla bir onursuzluğu ifade ediyor. Kimse bu onursuzluğu daha fazla yaşatmamalı. Çatışmalara, operasyonlara katılmamalılar en azından. Daha da makulü bu işi bırakmalılar. Halktan af dileyerek halk safına, ulusal saflara katılmalılar. Bütün Kürtler birlik oluyor, Kürt ulusal birliği oluşuyor. Biz gerillanın temel ulusal kuvvet olduğunu her zaman söyledik. Tabi ki Önder Apo bütün ulusal direniş güçlerinin bir cephede birleştirilebileceğini söyledi. Bu temelde gerillayı ulusal direniş kuvveti içinde örgütlenmeye hazır ilan ettik. Bu düzeyde bir ulusal birlik öngörülüyor. Korucular da buna katılabilmeliler.

Bu süreçte askere gitmek onursuzluktur

Gençliğin durumu ve gençliğe çağrı önemlidir. Yani gerillaya katılım hiç kimse tarafından engellenmemelidir. Gerillaya katılmak, direnmek, mücadele etmek, topluma öncülük etmek isteyen her gencin takınacağı tutum olmalı. Koşullar ne olursa olsun, fırsatlar, imkânlar ne kadar az olursa olsun onları aşarak gençler özgürlük alanlarına, dağlara çıkabilmeliler. Tabi daha da önemlisi Kürt gençliği askere gitmemeli. İçinde bulunduğumuz süreçte en onursuz tutum, ihanetten daha kötü tutum Türk ordusuna gidip askerlik yapmaktır. Hele hele bazı çevreler, aileler bunu yurtseverlik adına da yapmaya kalkmamalıdır. Onun yurtseverlikle, bilmem zorunlulukla bir âlakası yok. Soykırımı tamamlamak, imha ve tasfiyeyi gerçekleştirmek isteyen düşman saldırganlığına ortak olmak, güç vermek oluyor. Bazı yerlerde bakıyoruz, vurulan askerler Kürt'tür, Kürdistan'dan gitmiştir. Ön cepheye de sürülüyorlar. Çoğu zaten arkadan vuruluyorlar. Bazıları zorunluluktan olduğunu söylüyor, âlakası yok. Ne zorunluluğuymuş? Öyle Türk ordusuna katılarak, Kürt halkının mevcut koşullarda elde edeceği bir şey yoktur. Bu durum değişmedikçe öyle yapılmamalıdır, öyle bir yaklaşım içinde kesinlikle olunmamalıdır. Tam tersine celladın hizmetine girmek oluyor askere gitmek. Bunu hiç kimse ne kendine yedirmeli, ne de mazur görmeli. Teori haline de kimse getirmeye çalışmamalı.

Gerillaya katılmak her gencin görevi ve yurtseverlik borcudur

Gerillaya katılmak her gencin temel görevi, yurtseverlik borcu, onurlu insan olarak, genç olarak var olma durumudur. Herkes bu yiğitliği gösterebilmeli, her genç bu tutumu gösterebilmeli. Eğer bunu gösteremiyorsa, en azından hiç olmazsa uzak durmalıdır. Kaçar, göçer nereye giderse artık ama düşmana alet olmamalı. Yoksa bütün bunları yapmayıp da *"mecbur kaldık"* diyerek, işte bazı aileler diyor *"bir çocuğu gerillaya gönderdim, bir tanesini de orduya."* Öyle pazarlıkçılık olmaz. Onun yurtseverlikle herhangi bir âlakası yok. Rantçı bir yaklaşımdır, *"hem devleti idare ederim, hem PKK'yi idare ederim"* demektir. Taraf olmamak oluyor bu, çok basit rantçı bir tutum, biz reddediyoruz öyle yurtseverliği. Onun ne yurtseverlikle, ne demokratlıkla, ne de onurlu bir tutumla ilişkisi var. Sadece küçük hesaplar peşinde koşmayı hedefliyor. Vazgeçmeli herkes ondan, o bakımdan da *"bir genci bile dağa göndertmeyeceğim"* diyen, bunun için stratejisini buna oturtan, her türlü çabayı harcayan Genelkurmayın mevcut yaklaşımına karşı, Kürt halkının da bir tutumu olmalı. *"Bir genci bile Türk ordusuna asker vermeyeceğim"* diyebilmeli ve gerçekten de vermemeli. Bu süreçte doğru tutum budur. Halk öyle bir tutum içinde olursa bir de serhildanı geliştirirse bu süreçte elbette ki güçlü bir sonuç ortaya çıkacak.

Yani bu operasyon ve onun karşısındaki direniş oldu. Büyük bir açılım yaptı, moral verdi. Aslında bu 15 Şubat komplosunun onuncu yılına girerken, halkın geliştirdiği komployu lanetleme tutumuyla uyumlu oldu. Bu Şubat'taki protestolar, tıpkı 1999 Şubat'ına benziyordu. Halkın öfkesi, nefreti çok büyüktü. Tepkisi çok güçlü oldu. Bunu, gerillanın direnişi daha da anlamlı ve güçlü hale getirdi.

2008 Newroz'u özgürlük umudunun en güçlü olduğu Newrozdur

Mart ayı Kürtler açısından en büyük direniş ayıdır. 8 Mart var, Emekçi Kadınlar Günü. Son 10-15 yıldır sadece Türkiye'de değil, dünyada da Kürt kadınları kadın özgürlüğünün öncülüğünü yapıyorlar. En militanca duruşlarıyla bunu yürütüyorlar. Kadının bilinci, ruhu, direnci haline gelmiş durumdalar. Kuşkusuz bu yılın 8 Mart'ında operasyon karşısında gerillanın direnişinin verdiği coşku ve moralle, kadın özgürlük mücadelesini daha da yükseltmek için 8 Mart etkinliklerini en ileri düzeyde geliştirecekler. Bu bir gün değil, haftalarca sürecek ve 2008 Newroz'una böyle bir halk direnişiyle ulaşacağız. 2008 Newroz'u özgürlük için direnişin en güçlü olduğu Newroz'a benziyor. Özgürlük umudunun, bilincinin, eyleminin en fazla gelişeceği Kürt ulusal demokratik tutumunun, şimdiye kadar olanı da aşan bir birlik düzeyine ulaşacağını gösteriyor. Ardından kahramanlık haftamız var. Hem gerilla bu sürece etkin katılacak, hem de halk büyük Komutan Agit arkadaşı anma etkinliklerini, gerçekten de günümüzde gerilla direnişinin kahramanlığının sıcaklığının etkisiyle en güçlü, en görkemli bir biçimde yaşatacak.

Bu bakımdan Mart tabi halkın serhildan ayı, özellikle kadınlar ve gençler gerilla direnişinin verdiği büyük güç, moral ve coşkuyla Mart'ı en büyük özgürlük direnişine ulaştırabilir. Artık daha sonrası büyük bir çatışma süreci olacağa benziyor. Onu ifade ettik. Hareket olarak ve halk olarak şunu öngördük, 2008 için final düzeyinde büyük bir direniş yürütmemiz gerektiği açık. Kendimizi böyle bir direnişe hazırlamış durumdayız. Geçen yıldan beri bunu değerlendirdik. Bu kış sürecinde bu değerlendirmelerimiz daha çok pekişti. Hem çeşitli kurum ve örgütleriyle tüm Özgürlük hareketi olarak, hem de halk olarak böyle bir direnişe çok daha güçlü ve hazırlıklı hale kendimizi getirdik. Önderliğimizin her türlü alçakça saldırı karşısındaki o büyük, bir milim bile

> **"21. yüzyıl Kürtlerin gelişimi için açık bir yüzyıldır. Zorlu bir mücadeleyle bu gelişme sağlanabilir. Özgürlük ve demokrasi mücadelesini çok güçlü yürütmeyi gerektirebilir. Fakat önleri açıktır, gelişme imkânları çoktur. Dolayısıyla da Ortadoğu'da hiçbir strateji Kürtleri yok sayamaz, Kürtleri esas almadan başarıya ulaşamaz"**

gerilemeyen direnişçi tutumu hareketimizin ve halkımızın tutumudur. Bunu her türlü saldırı karşısında büyük bir direnişe dönüştüreceğiz. Şunu insan rahatlıkla görebiliyor, açıkça belirttik; Türkiye'nin inkâr ve imha siyaseti için artık zaman bitti aslında. Biz, belki Mart'ta veya Nisan'da büyük bir operasyon yaparlar, bazı sonuçları almak isterler diyorduk. Şimdi o haklarını Şubat'ta kullandılar. Önümüzdeki haftalarda tekrarlamak isterlerse onu artık gerillaya fazla zarar verecek düzeye çıkaramayacaklardır. Geriye tüm orduyu Güney Kürdistan'a, Irak'a sürmek kalıyor. Belki bahar sonunda onu da deneyebilirler. Ama öyle bir durumun da gerillayı darbelemesi, geriletmesi artık mümkün değildir. Türkiye'nin bu inkâr ve imha siyasetinin sonuna gelinmiştir.

Belki belirttiğimiz gibi çılgınca orduyu Güney'e süren, polisi halkın üzerine süren katliamcı girişimlerde bulunabilirler. Bunlara hazırlıklı olmalıyız. Kesinlikle dikkate almalıyız. Öyle kendimize göre yaklaşmamalıyız. Herkesi kendimiz gibi değerlendirmemeliyiz, gaflete düşmemeliyiz. Tedbirlerimizi geliştirmeliyiz. Duyarlı, hazırlıklı olursak bütün bu saldırıları hem gerilla olarak, hem de halk olarak boşa çıkarmak zor değil. Sonuç inkâr ve imha sisteminin sonu olacaktır. *"Bir avuç çapulcudurlar, hainlerin 48 saatlik, 72 saatlik ömürleri var"* diyorlardı, 24 yıl geçti. Şimdi 24. yılda yeni bir işgal saldırısını yine *"Güneş Operasyonu"* adıyla yürütüyorlar. Güneş Operasyonuyla başladı, Güneş Operasyonuyla bitecek gibi bir tutumları var sanki. Öyle bir sonuç da ortaya çıktı. Mevcut askeri sonuç fiyaskodur. Türk ordusu açısından tam bir başarısızlık, hatta yenilgi durumunu ifade ediyor. Biz hareket olarak bu durumu 95 baharında 5. Kongre ardından yakalamayı hedeflemiştik. Önder Apo'nun taktik yaklaşımları öyleydi. Hareketin önüne koyduğu görev oydu. Çelik operasyonu karşısında bu sonucu almaktı. Fakat süreci yönlendirecek kadar, Önderliğin ön gördüğü kadar bir sonuç ortaya çıkmadı o zaman. Ardından Güney savaşı oldu, onun ardından 97 operasyonları oldu. Hepsinde aslında hareketin benzer bir hedefi vardı. Bir taktik üstünlük sağlayarak Türkiye yönetimine artık gerillayı ezemeyeceğini kavratmak, gerillayla uzlaşmak zorunda olduğuna ikna etmek, mecbur bırakmaktı.

Türk devletinin işgal planı ölü doğmuştur

Şimdi belki *"Çelik operasyonu"* kapsamında olmadı ama 21 Şubat'ta başlayan operasyon karşısında, gerillanın tutumu kesinlikle 95'ten beri hareketimizin askeri bakımdan elde etmek istediği sonuca ulaşmak oldu. Askeri sonuç bu düzeydedir, müthiş bir taktik üstünlük elde edilmiştir. Saldırı püskürtülmüştür. İşgal girişiminin ilk adımı kırılmıştır. Dolayısıyla yeni bir Güneş Operasyonuyla herhalde Kürdistan'ın güneyini de işgal etmeyi amaçlayan, böylece yeni bir süreç başlatmak isteyen Türk ordusunun ve devletinin bu yeni planı ölü doğmuştur. İlk adımıyla başarısızlığa uğramıştır, artık sonrası yoktur bunun. Neden? Çünkü oldu bittiyle bu işi yapmak istiyorlardı. Bir ittifakları yoktu. 98'deki gibi uluslararası komployu yürütecek düzeyde değiller. Komploya o zaman en büyük destek Güney'deki Kürtlerden gelmişti. Çeşitli vaatlerle, baskıyla öyle bir durum ortaya çıkartılmıştır, o zamanki siyasi askeri koşullar öyleydi. Şimdi bu işin öyle olmadığı ortadadır. Türkiye

98-99'daki gibi bir güce, uluslararası bölgesel politik ortama sahip değildir. İstediği kadar Amerikan yönetimi *"PKK bizim düşmanımız"* desin, bunların biraz da Türkiye'yi rahatlatmaya, aldatmaya dönük sözler olduğunu artık herkes görür hale geldi. Türkiye'ye bir rol oynatmak istiyor, fakat Ortadoğu'da Kürtleri hesaba katmayan bir stratejinin etkinlik sağlamasının mümkün olmadığı Irak savaşı temelinde, geçen 5 yıllık süre içerisinde bir kere daha netçe ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan soykırım tehlikesi var. İnkâr ve imha sistemi var. Tüm Kürt halkını onun her türlü özgürlükçü, demokratik kazanımını yok etmek için her türlü oyuna başvuruyor. Türkiye'nin bütün imkânlarını seferber ederek vahşi saldırılar yürütüyorlar. Saldırıları çılgıncadır. Hiçbir hukuk, kural, ilke ahlaki ölçü tanımıyor. Ekonomiden psikolojiye kadar her alanı kullanılıyor. İnsanın her şeyine toplumun bütün değerlerine saldırı yürütülüyor. Bunların hepsi birer gerçek ve ciddi bir tehdit, bunu anlıyoruz, görüyoruz, basite almıyoruz, almamalıyız da. Fakat şunu da görelim ki, artık bütün bu saldırganlığın alanı daralmıştır, sıkışmışlardır, sonuna geliniyor. Bu kadar hırçın ve saldırgan olmaları biraz da sıkışmışlıklarından, artık sonlarını görmüş olmalarından kaynaklanıyor.

Büyük gelişmelerin arifesinde bulunuyoruz

Diğer yandan tehlikeler var ama Kürt halkının tehlikelere karşı direnme gücü ve imkânı da var. O direnişi gösterdiği ölçüde, 21. yüzyıl Kürtlerin gelişimi için açık bir yüzyıldır. Zorlu bir mücadeleyle bu gelişme sağlanabilir. Özgürlük ve demokrasi mücadelesini çok güçlü yürütmeyi gerektirebilir. Fakat önleri açıktır, gelişme imkânları çoktur. Dolayısıyla da Ortadoğu'da hiçbir strateji Kürtleri yok sayamaz, Kürtleri esas almadan başarıya ulaşamaz. Bu kadar açık bir durum söz konusu. Bundan da öteye Kürtlerin de bir gelecek stratejileri var artık. Bir direnme çizgileri var, gelecek planları, programları, perspektifleri var. Bunu anlayacak bir bilinç ve örgütlülük düzeyleri söz konusu. O bakımdan da şunu söyleyebilir insan; belki önümüzdeki haftalar, aylar çok çetin bir mücadeleye sahne olacak, ancak eğer çok büyük hatalar yapılmaz, ağır kayıplar ortaya çıkmazsa Kürt halkı için önümüzdeki süreç çok güçlü siyasi gelişmelerin yaşanacağı bir süreç olacaktır. Kendine dönük saldırıları püskürten bir Özgürlük hareketi ve Kürt halkı Ortadoğu'da gelişecek her türlü çelişki ve çatışma ortamında hem kendi özgür ve demokratik yaşamını daha güçlü ve örgütlü hale getirecek, hem de bölge halklarının dönüşümünü, birliğini yaratma da öncü düzeyde rol oynayacaktır. Bunun önü açık, önümüzdeki sürecin böyle olacağı kesin.

O bakımdan da büyük gelişmelerin arifesinde bulunuyoruz. İçinde bulunduğumuz zorlu mücadele durumu, direniş durumu büyük siyasi atılımları açığa çıkaracak, tarihin köklü bir değişime uğramasını sağlatacak düzeyde gelişmeleri yaratmaya açık direniş durumudur. Yeter ki bu durumu iyi görelim, hata yapmayalım, gücümüzü iyi kullanalım, gafil olmayalım. Düşman saldırılarının kırılmasını sağlayalım, o zaman göreceğiz ki ardından gerçekten de bütün Kürdistan'da büyük adımlar atılıyor, gelişmeler oluyor. İnkâr ve imha sistemi artık işlemez hale geliyor. Nereye gider sonuç? Ne tür uzlaşmalar ortaya çıkar? Bilemeyiz veya kimler böyle bir çatışma sürecinde ne tür darbeler yer, dağılır, yok olur o da belli değildir. Şunu insan rahatlıkla söyleyebilir; eğer Türkiye yönetimi mevcut politikasında ısrar ederse,-aynı şey İran yönetimi için de geçerli- bunda ısrar ederlerse sonlarının Saddam yönetiminden farklı olmayacağını söylemek bir kehanet değil. Mevcut bölgedeki statükocu duruşun ve onda ısrarın sonucunun ne olduğunu Saddam yönetiminin durumu gösterdi. Türkiye için de, İran için de bu durum geçerlidir. Eğer bir demokratik dönüşüme, değişime, demokratik çözüme yönelmezlerse karşı karşıya kalacakları durum Saddamvari bir çöküş olacaktır. O da çok tercih edilen olmasa da -çünkü bedeli halklar açısından ağır oluyor, kayıplar verdiriliyor- ancak despotizm-diktatörlükler, inkârcılık bunda ısrar ederse halkların, demokratik güçlerin de onlara karşı her türlü mücadeleyi yürütmekten başka çareleri kalmıyor. Dünya gerçeği, siyaseti onlara yaşama hakkı tanımıyor. Sonuçta kendi kaderlerini kendi elleriyle belirliyorlar. Nitekim Saddam yönetimi öyle yaptı. Sonu hüsran oldu, hazin oldu. Eğer diğer yönetimler de benzer tutumları gösterirlerse onların sonu da benzer olacaktır.

Şu çıkıyor ortaya; önümüzdeki süreç gericiliğin, despotizmin parçalandığı, yıkıldığı, tersine halkların özgürlük ve demokrasi eğilimlerinin güçlendiği, örgütlendiği, toplumların demokratik dönüşümlerinin yaşandığı, Ortadoğu halklarının, Önderliğimizin öngördüğü gibi kardeşlik temelinde, demokratik birlik içerisinde yaşayıp, güçlendiği, Ortadoğu demokrasisinin insanlığın özgürlük yürüyüşünde yeni bir hamleyi ifade ettiği bir gelişme süreci olacaktır.

NEWROZ İNSANLIĞIN ÖZGÜRLÜK VE DEMOKRASİ İRADESİDİR

"Newroz, yaşam uğrana ölümü göze alabilme kültürüdür. Böyle bir yaşamı uğrunda ölecek kadar sevmektir. Newroz'un hedeflediği yaşam için her şeyini vermektir. Burada büyük bir yaşam sevgisi, özgürlük sevgisi ve demokratik yaşam sevgisi vardır. Baskısız yaşam özlemi ve sevgisi vardır. Böyle bir yaşama büyük bir bağlılık vardır. Böyle bir ruh ve yaklaşımla Rahşanlar, Berivanlar, Zekiyeler, Ronahiler ve tüm Newroz serhıldanlarında şehit düşen yoldaşlarımız Kürt toplumunda yeni bir yaşam kültürünü ortaya çıkarmıştır. Yaşam olacaksa özgür, uğrunda ölecek kadar değerli bir yaşam olacaktır. Ancak uğrunda ölünecek kadar değerli bir yaşam sevilebilir"

Kürdistan halkı tarih boyunca hep direniş içinde olmuştur

Newroz bayramı, Newroz günü, Newroz kültürü insanlığın toplumsallaşarak kendisini yarattığı Ortadoğu coğrafyasında ortaya çıkmıştır. İnsanlığın komünal demokratik değerleri içinde yaşadığı neolitik toplum bu coğrafyada kültürünü oluşturmuştur. Bu kültür, özü itibariyle demokratiktir, özgürlükçüdür, eşitlikçidir, adildir. Zulüm ve baskıyı tanımamaktadır. Zulüm ve baskı ortaya çıktıktan sonra da sindirilemeyen bir kültürdür. Bu açıdan sınıflı-devletçi toplumun komünal demokratik değerleri bastırarak, insanlar üzerinde baskı kurarak devletçi sistemi kurmasına karşın, özgürlük ve demokrasi kültürünün ilkin bu coğrafyada ortaya çıkması ve bu kültürün de en fazla Kürtler içerisinde temsilini bulması tesadüfü değildir.

Her ne kadar çevresinde sınıflı, devletli, egemenlikli, baskıcı sistem kurulsa da, bu coğrafyada ortaya çıkan ve binlerce yıl süren, özgürlük ve demokrasi kültürü tabi ki baskıcı, egemenlikçi zihniyeti kabul etmemiştir. Köleci-devletçi sistemin ortaya çıkışı karşısında halkların da bir direnişi gelişmiştir. Köleci-devletçi sistem kendisini güçlendirmek, geliştirmek için çevresinde bulunan komünal demokratik değerler taşıyan topluluklara sürekli saldırarak kendisini beslemeye çalışmıştır. Bu açıdan devletçi sisteme karşı her direniş komünal demokratik değerler taşıyan topluluklar tarafından büyük bir coşkuyla karşılanmıştır.

İnsanlık tarihinin gelişim sürecinde insanlığın toplumsallaşmasına, farklılaşmasına ve farklı etnik toplulukların oluşumuna tanık olunmuştur. Ancak tarihi süreç içerisinde oluşan etnik topluluklar ile kapitalizmin gelişmesiyle ortaya çıkan milliyetçilik, etnisite ve şovenizm aynı şey değildir. Etnik toplulukların farklı kimliklere sahip olması nedeniyle birbirlerine düşmanlıkları kesinlikle yoktur. Yaşam alanları açısından zaman zaman karşı karşıya gelseler de, bu, milliyetçilik ve şovenizmde olduğu gibi bir ırkçılığa ve düşmanlığa dönüşmemektedir. Bunun içindir ki tüm topluluklarda zulme karşı yaşanan direnişi kendi direnişleri gibi ele almış ve sahiplenmişlerdir. Ve bu yüzden Demirci Kawa'nın Dehak zulmüne karşı direnişi bütün Ortadoğu halkları tarafından sahiplenilmiştir. Bu nedenle Newroz evrenselleşerek bütün Ortadoğu halklarının bayramı olmuştur.

Sömürgeci devletlerin, imparatorlukların sürekli işgal ve istilasına uğrayan Kürdistan halkı tarih boyunca hep bir direniş içinde olmuştur. Ovalarda yaşayanlar teslim olsa da, Kürdistan'ın ulaşılmaz sarp dağları sürekli Kürt toplumunun daha özgür yaşadığı, komünal demokratik değerleri koruyarak yaşamını sürdürdüğü alanlar olarak kalmıştır. Kürtler tarihte hep mazlum bir halk olmuştur. Hiçbir halkın toprağında, kültüründe, değerleri üzerinde gözü olmamıştır. Kürtlerin Newroz'u neden bu kadar sahiplendiği ve Newroz'un Kürtlerle neden bu kadar özdeşleştiği burada daha net gözükmektedir.

Kürt halkı zulüm ve baskı karşısında neolitik toplum yaşamından kaynaklanan doğal, demokratik, özgürlükçü duruşuyla ve bunun destansı sembolü olan Newroz ruhunu yaşayarak hep geleceğe umutla bakmıştır. Bu açıdan Newroz, Kürtler açısından özgürlük ve demokrasi umudu, güzel gelecek yarınlarını, umutlarını koruma günü olarak hep kutlanmıştır. Aslında

Kürtler yaktıkları her Newroz ateşini umutlarını canlı tutma, koruma olarak görmüşlerdir. Bu yönüyle de sürekli olarak Newroz günlerinde Kürt halkının özgürlüğe, demokrasiye ve güzel yaşama olan özlemleri yoğunlaşmaktadır. O gün bütün Kürt toplumu aynı duyguları yaşamakta ve bu duygular ortak bir mücadele ve direniş gücünü ortaya çıkarmaktadır. Bu da Newrozlarda eylem ve direnişin coşkusunu toplu olarak dile getirmekte ve ortak ifadeye kavuşturmaktadır.

Newroz tüm Ortadoğu halklarının bayramıdır

Buradan hareketle de Kürt halkını yaratan en temel kültürel değerlerden biri de Newrozdur diyebiliriz. Topluluklara genellikle bazı kültürel değerler biçim verir, yaşatır ve davranışını, ruhunu belirler. Bu yönüyle de Kürt toplumunun kültürel şekillenmesinde, etnik bir topluluk olarak yaşamasında Newroz'un etkisini görmek gerekmektedir.

Newroz'u Kürtler açısından sadece bir bayram günü olarak değil, Kürtlerin kimliğini, düşünce ve duygularını oluşturan bir gün olarak da tanımlamak gerekmektedir. Yine bu duyguları, düşünceleri kuşaktan kuşağa aktaran kültürel bir değer olarak algılanmalıdır. Bu açıdan da Newroz'un Kürtler açısından önemi çok köklü, derinlikli ve süreklilik arz eden bir olgu olduğu görülmelidir. Newroz'u, Kürdün yaşama sarılma kültürü olarak da değerlendirebiliriz. Yine Newroz Kürt'ün umudunu canlı tutmasına neden olmuştur. Kürt'ün bugüne kadar özgürlüğe ve demokrasiye olan özlemini korumasını sağlamıştır.

Newroz'un içindeki eşitlik, özgürlük, adalet ve demokrasi özlemi Kürtlerin içinde yaşanmasaydı, Kürtler varlıklarını korumakta zorlanırlardı. Belki de bugüne kadarki varlıklarını zor ayakta tutabilirlerdi. Tarihte iz bırakmakla birlikte bugün yok olan toplulukların var olduğu gerçeği Kürtler için de bir tehlike yaratmıştır. Onun içindir ki Newroz'u bu yönüyle, Kürt'ün ölüme yatışını engelleyen, Kürt'ü ölüm döşeğine düşürmeyen bir kültür olarak değerlendirmek gerekmektedir.

Newroz'un Kürtler açısından taşıdığı önemi, yakın tarihte yaşadığı durumla da kanıtlamak mümkündür. Asimilasyonun geliştiği, sömürgeci egemenliğinin hakim olduğu ve Kürtlük bilincinin azaldığı yerlerde Newroz'un anlam ve önemi unutulmuştur. Ancak Newroz'un canlı olduğu yerlerde Kürtlük değerleri ayakta kalmış, Kürtlük değerlerinin yaşadığı yerlerde de Newroz varlığını koruyabilmiştir. Bu gerçeklik bile başlı başına Newroz ile Kürt kültür ve değerleri arasındaki bağın gücünü ortaya koymaktadır. Nitekim Newroz kültürünün geliştirilmesi ve Newroz'un yeniden canlanması ve her yerde kutlanmasıyla birlikte Kürtlük bilinci de gelişmiştir. Kürtlük bilincinin geliştiği yerlerde Newroz daha güçlü biçimde kutlanmaktadır. Böylece Newroz değerleriyle Kürtlük değerleri arasında diyalektik bir bağın olduğunu tarihsel gerçeklik bize açıkça göstermektedir.

Newroz zorbalığa karşı isyana kalkmayı emreder

Kürt özgürlük hareketi daha çıkışından itibaren, Newroz ile Kürt halkının temel kültürel değerleri arasındaki bağı görmüştür. Çıkışını Newroz'un tarihsel kökleriyle buluşturarak çağdaş Med hareketi olarak gördüğünü ilan etmiştir. Çıkış manifestosunda da bunu dile getirmiştir. Newroz kültürünün canlandırılması ile direniş, özgürlük ve demokratik yaşam kültürü daha da geliştirilmiş, özgürlüğüne ve demokrasisine aşık bir toplum yaratma gerçeğine yönelinmiştir.

Kürdistan'da Newroz kültürünü güçlü bir biçimde canlandıranın kesinlikle PKK hareketi olduğu unutulmamalıdır. PKK hareketi Newroz kültürünü canlandırırken sadece bir şölen ya da ritüel olma durumdan çıkarmış, onu tarihteki özüne uygun olarak direnişçi bir karaktere büründürmüştür. Newroz, PKK ile çağdaşlaşarak, mücadeleci bir karakter kazanmıştır. Newroz'un özgürlüğün, demokrasinin canlandığı ve tüm topluma mal olduğu bir gün haline gelişi, PKK'nin Newroz'u tarihsel anlamına uygun olarak yeniden canlandırmasının bir sonucudur. Bu anlamda PKK'nin Kürdistan tarihindeki oynadığı rolü daha ilk çıkışından itibaren, New-

"Kürdistan'da Newroz kültürünü güçlü bir biçimde canlandıranın kesinlikle PKK hareketi olduğu unutulmamalıdır. PKK hareketi Newroz kültürünü canlandırırken sadece bir şölen ya da ritüel olma durumdan çıkarmış, onu tarihteki özüne uygun olarak direnişçi bir karaktere büründürmüştür. Newroz, PKK ile çağdaşlaşarak, mücadeleci bir karakter kazanmıştır"

roz'un tarihteki anlamının canlandırılması olarak da görmek gerekir.

Apocu hareketin ortaya çıkışıyla birlikte Newrozlarda, Newroz ateşi her yerde çok gür bir biçimde yakılmıştır. Newroz ateşi ne kadar gür yakılırsa o kadar mücadele ruhunun yükseleceğine, özgürlük ve demokrasi özlemlerinin açığa çıkacağına inanılmıştır. Newroz ateşinin sönmesi ya da Newroz'un cılız kutlanması özgürlük ve demokrasi özlemlerinin bastırılması olarak değerlendirilmiştir. Bu açıdan da özgürlük ve demokrasi özlemlerini en yüksek düzeyde tutmak ve canlandırmak için tüm Newrozlarda Newroz ateşini her yerde, en yükseklerde ve en gür biçimde yakmaya büyük özen gösterilmiştir. Bu nedenle günler öncesinden Newroz ateşini yakmak için hazırlıklar yapılmış, günler öncesinden başlayarak Newroz'un içeriğine uygun direnişçi militan ruhunu, özgürlük ruhunu geliştirmek için eylemler planlanmış ve Newroz gününde inkarcı sömürgeciliğe karşı güçlü eylemler gerçekleştirilmek istenmiştir. Hareketimiz ilk çıktığı andan itibaren gücü oranında her Newroz'u Kürt halkı açısından bir eylem ve harekete geçme günü, özgürlük ve demokrasi mücadelesini yükseltme günü haline getirme çabası içinde olmuştur.

Mazlum Doğan Newroz eylemini üç kibrit çöpü yakarak gerçekleştirmiştir

12 Eylül rejimi, Diyarbakır zindanındaki tutsaklar şahsında Kürt özgürlük hareketini yok etmek istemiş

ancak Mazlum Doğan Newroz günü üç kibrit çöpüyle Newroz ateşini yakarak buna cevap vermiştir. PKK önder kadrolarından olan Mazlum Doğan'ın eylem günü olarak Newroz'u seçmesi PKK'nin ilk çıkışında Newroz'a verdiği önem ve anlamla bağlantılıdır. Newroz, zulme "dur", zulme karşı "isyana kalk!" demektir.

Mazlum Doğan, Newroz'un olduğu yerde zulmün kabul edilmeyeceğini, ancak ve ancak zulme karşı isyan edilebileceğini ortaya koymuştur. 12 Eylül faşizminin yarattığı büyük baskı ortamından ancak Newroz ruhuyla ayağa kalkılabileceğini göstermiş ve bu yüzden de Newroz'u eylem günü olarak seçmiş, üç kibrit çöpüyle de eylemini gerçekleştirmiştir.

PKK, Newroz'a ilk ortaya çıktığı andan itibaren güçlü bir anlam vermiştir. Mazlum Doğan'ın eylemi ile bu anlam daha da derinleşmiştir. Newroz Kürt halkının kültürü olduğu gibi PKK'nin de en temel direniş değeri haline gelmiştir. Bu da önemli bir gerçekliktir. PKK'nin ruhunu Newroz ruhu haline getirmek ve PKK'yi söndürülemeyen bir özgürlük ve direniş ateşi, bir direniş gücü haline getirmek önemlidir. O açıdan da Mazlum Doğan yoldaşın bu tarihsel eylemini Kürt özgürlük hareketine, Kürt halkına ve Newroz'a kattığı yeni bir duygu yoğunluğu, direniş ruhu olarak değerlendiriyor ve Mazlum arkadaşı saygı ile anıyoruz. Mazlum Doğan yoldaşın bu eylemi sadece zindanda değil, bütün Kürdistan'da Newroz ruhuyla serhıldanların yükseltilmesinde çok önemli bir etkisinin olduğunu biliyoruz.

Mazlum Doğan'ın eylemi yeni halk serhıldanlarında ateşleyici bir rol oynamıştır. Halk ve mücadele tarihimizde oynamış olduğu bu rol nedeniyle de halkımız Mazlum Doğan'ı Çağdaş Kawa olarak kabul etmiştir. Sadece zindan direnişi açısından değil, bir bütün olarak çağdaş Kürt özgürlük hareketi açısından Mazlum Doğan'ın eyleminin anlamı, çağdaş Kawa'nın ateşi yeniden tutuşturması, tüm Kürt toplumunu ve Ortadoğu halklarını isyana davet etmesi olarak görülmüştür. Böylece Mazlum Doğan'ın eylemi Demirci Kawa'nın eylemi gibi PKK içinde ve bir bütün olarak Kürdistan toplumunda ve Ortadoğu halkları arasında etkisini göstermiştir. Herkes bulunduğu her yerde yüreğindeki özgürlük tutkusunu tutuşturarak, umudunu, özlemini yükselterek, geliştirdiği mücadeleyle bu ateşe karşılık vermiştir.

Kürt halkının mücadelesi Newroz'un direniş ruhuyla yoğrulmuştur

Gerillanın 1984'te yükselttiği Kürt özgürlük mücadelesini, Mazlum Doğan'ın Diyarbakır'da yaktığı özgürlük meşalesi ve daha sonra 14 Temmuz eylemiyle boyutlanan direnişin gerillada temsilini bulması olarak değerlendirmek gerekmektedir. Gerillanın Newroz ruhuyla devraldığı ve yükselttiği direnişi halkımız Kürdistan'da serhildanlara dönüştürerek yükseltiyor. Artık, Kürt halkının Newroz günlerindeki yüreği isyan yüreği, beyni isyan beyni haline gelmiştir. Newroz günleri yaklaştığında Kürt halkının yüreğine, beynine yerleşmiş olan isyan ateşinin tutuşturulması bilinci, halkımızı harekete geçirmektedir.

Kuzey Kürdistan'da 1989'lardan başlayarak 1990'larda alevlenen serhıldanlar esas olarak da Newrozlarda doruğa çıkmıştır. Newrozlarda başlayan serhıldanlar tüm Kürdistan'a yayılmıştır. Önderliğimizin "Diriliş devrimi" dediği serhıldanların Newrozlarda başlaması, diriliş devriminin Newroz ruhuyla gerçekleşmesini ifade etmektedir. Özellikle 1990'lı yıllarla birlikte Newroz tam anlamıyla tarihsel ruhuna, özüne uygun biçimde, sadece öncü güç olan PKK'nin eyleminde, yaklaşımında değil, Kürt halkının eylemlerinde, duygularında da özgürlük ve demokrasi özlemlerinin yükseldiği ve isyana dönüştüğü gün haline gelmiştir. Böylelikle Kürt halkının mücadelesi Newroz'un direniş kültürüyle yoğrulmuş, beslenmiştir. Bu açıdan Kürt halkının direnişi saman alevi gibi parlayıp sönen değil de, süreklileşen bir direniş kültürünü ortaya çıkarmıştır.

Newroz özgürlük özlemlerinin zirveleştiği bir duygudur

Kürt kültürünün en temel dinamiği olan Newroz, Kürt halkının özgürlük direnişi, duygusu olmuştur. Önderliğimizin *"Serkeftın halkı, Newroz halkı"* belirlemesi bu gerçekliği anlatmaktadır. Bu açıdan Newroz, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bir kültür haline dönüşmesi, Kürt halkının mücadelesinin yenilmezliği anlamına gelmektedir. Bir hareketin kültürleşmesi, aslında o mücadelenin kalıcılaşmasını ifade etmektedir. Kültür demek, kalıcılaşmak demektir. Kültür demek, toplumun yüreğinde, beyninde kökleşmek demektir. Kültür demek, kolay kolay sökülemeyecek değerlerin birey in ve toplumun yaşamına girmesi demektir. Bu yönüyle Newroz'un tarihsel özüne ve içeriğine uygun bir biçimde doldurulması, militan, dinamik, direnişçi bir gelenekle mümkündür.

Artık Newroz bir direniş geleneği

halini gelmiştir. Newroz, Özgürlük ve demokrasi özleminin zirveleştiği bir duygudur. Nitekim Zekiyeler, Rahşanlar, Ronahiler, Berivanlar hep bu günlerde bedenlerini özgürlük meşalesi haline getirmişlerdir. Böylelikle Newroz ateşini daha da anlamlı kılmışlardır. Bedenlerini ateş yapmak demek, özgürlük için saçından tırnağına kadar her şeyini Newroz ateşine katmak demektir. Özgürlük tutkusunun, özgürlük ve demokrasi özleminin bütün bedeni tutuşturması demektir. Bu düzeyde bir duygu yoğunluğunun yaşanması, Newroz ateşini artık bir sembol olmaktan çıkarmıştır. Newroz'u tamamen saçından tırnağına kadar beyniyle, yüreğiyle gerçek bir ateş haline dönüştürmüştür. Bu yönüyle Newroz geleneği bir insan için en değerli varlığı olan yaşamla özdeş kılınmıştır. Kemal Pir'in "yaşamı uğrunda ölecek kadar seviyorum" söylemini pratikleştirmesi, anlamlandırması bu gerçeği daha da derinleştirmiştir. Bu, zulme karşı bir isyan ve aynı zamanda baskının olmadığı bir yaşam için insanın yaşamını verebileceği anlamına gelmektedir.

Ancak uğrunda ölünecek kadar değerli bir yaşam sevilebilir

Newroz, yaşam uğruna ölümü göze alabilme kültürüdür. Böyle bir yaşamı uğrunda ölecek kadar sevmektir. Newroz'un hedeflediği yaşam için her şeyini vermektir. Burada büyük bir yaşam sevgisi, özgürlük sevgisi ve demokratik yaşam sevgisi vardır. Baskısız yaşam özlemi ve sevgisi vardır. Böyle bir yaşama büyük bir bağlılık vardır. Böyle bir ruh ve yaklaşımla Rahşanlar, Berivanlar, Zekiyeler, Ronahiler ve tüm Newroz serhıldanlarında şehit düşen yoldaşlarımız Kürt toplumunda yeni bir yaşam kültürünü ortaya çıkarmıştır. Yaşam olacaksa özgür, uğrunda ölecek kadar değerli bir yaşam olacaktır. Ancak uğrunda ölünecek kadar değerli bir yaşam sevilebilir. Sevilecek bir yaşam olacaksa, o da uğrunda ölünecek kadar güzel ve değerli bir yaşam olacaktır.

Yaşamı uğrunda ölecek kadar sevmek Kürt halkının kültürü olmuştur.

"Kürtler Newroz'u bambaşka kutluyorlar. Herkesin gıpta edeceği bir coşkuyla, heyecanla, Newroz'la özgürlüğü, demokrasiyi, yaşamı özdeşleştirerek kutluyorlar. En güzel değerleri Newroz'a bahşederek kutluyorlar. Sadece doğanın yeniden canlanması, geleceğe dair umutların yeşermesi, korunması değil, aksine bu umutların pratikleşmesi olarak kutluyorlar"

Kürt halkının yeni kültürel değeri, özlemi olmuştur. Bu açıdan da Kürt halkı serkeftın halkı, özgürlüğüne aşık bir halk haline gelmiştir. Özgürlüğü için birçok şehit verebilecek, kendini feda edebilecek, her türlü baskıya katlanabilecek bir halk haline gelmiştir. Kürt halkının her türlü baskıya, acıya rağmen yaşamını ortaya koyarak direnmesi, böyle bir halk gerçekliğinin ortaya çıkması Newroz geleneğinin insanlarımız şahsında büyük bir direniş kültürü haline dönüştürülmesi anlamına gelmiştir.

Eğer bugün onlarca Newroz türküsü ve şarkısı varsa ve bu şarkılar Kürdün en coşkulu şarkılarıysa, bu şarkılar Kürt halkının yüreğini ve beynini tutuşturuyorsa, onları yerlerinde kıpır kıpır eder hale getiriyorsa, onları meydanlara döken etkide bulunuyorsa tabi ki Newroz kültürünü ve onun türkülerini bu hale getiren şehitlerimize borçluyuz. Bu şehitlerimiz duruşlarıyla, tutumlarıyla, Newroz'a verdikleri anlamla yeni bir Newroz kültürü, geleneği ortaya çıkarmışlardır.

Bir Newroz halkı ortaya çıkmıştır. Nitekim Ortadoğu'da başka halklar da Newroz'u kutluyor. Ancak Kürtler Newroz'u bambaşka kutluyorlar. Herkesin gıpta edeceği bir coşkuyla, heyecanla kutluyorlar. Newroz'la özgürlüğü, demokrasiyi, yaşamı özdeşleştirerek kutluyorlar. En güzel değerleri Newroz'a bahşederek kutluyorlar. Sadece doğanın yeniden canlanması, geleceğe dair umutların yeşermesi, korunması değil, aksine bu umutların pratikleşmesi olarak kutluyorlar. Bu umutların, özlemlerin artık yaşamın bir parçası haline gelmesi için bu Newrozları yaşıyorlar, somutlaştırıyorlar. Bir halkın kültürü haline getiriyorlar. Artık sadece geçmişe bir özlem değil, Newroz'un güzelliklerini sadece bir anı olarak yaşatmak için de değil, onu insan yaşamı içinde gerçekleştirmek için kutluyorlar.

Kürtler Newroz'u, yaşamın her anını, her saniyesini özlemlerinin mücadelesi haline getirme çabasındadır. Bu yönüyle tabi ki Newroz Kürdistan'da farklı kutlanmaktadır. O nedenledir ki Newroz Kürdistan'da özgürlük ruhunun ateşlenmesi olurken, bütün zalimler, zulüm yapanlar Newroz'un bu gücü karşısında titreyecek ve korkacaktır.

Newroz tüm Kürtleri ortak değerler etrafında birleştirmiştir

Newroz günlerinden Türk devletinin bu kadar çekinmesi, korkması, ürkmesinin nedeni de bu gerçekliktir. Newroz, özgürlük, demokrasi ve direniş ruhudur. Dünyada zalimlerin, diktatörlerin, kötü yönetimlerin bir bayramdan, bir günden bu kadar korkması bir ilktir ve tesadüf değildir. Newroz'larda halk umutlanırken, büyük bir heyecan ve coşku duyarken, halklara zulüm ve baskı uygulayanlar ürkmekte ve korkmaktadırlar. Bu yönüyle de Ortadoğu coğrafyasında ortaya çıkan Newroz kültürü, Ortadoğu'da neolitik, komünal demokratik değerleri gerileterek tarih sahnesine çıkan devletçi, sömürücü, sınıfçı sisteme karşı da bir isyandır. Bunu kabul etmemektir. Bu bakımdan Newroz'un zulme, sınıfçı devletçi sisteme karşı bir isyan biçiminde bu coğrafyada ortaya çıkması tesadüf değildir. Onun içindir ki Newroz, köklerine dayanarak, komünal demokratik değerleri gerileten sisteme isyan etmek, onu bir kültür olarak ortadan kaldırmak için kendisini güçlü bir kültür haline getirmek anlamına gelmektedir.

Newroz, tarihsel olarak zalime ve zulme karşı isyan olurken halkın birliğini ifade etmektedir. Demirci Kawa'nın, Dehak'ın sarayında yaktığı ateş, Dehak'ı öldürerek onun sarayını

ateşe vermesi, zulüm altındaki bütün halkların, bütün insanların birleşerek ayağa kalkıp isyan etmesini anlatmaktadır. PKK, Newroz'u baskı ve zulüm gören bütün Kürtlerin özlemlerinin ateşlendiği bir gün haline getirmiştir. Kürtleri bu duygu etrafında bir araya getirerek, Kürtleri birleştiren bir rol oynamıştır. Newroz bu yönüyle Kürtlerin birliğini de temsil etmektedir. Bu birlik herhangi amaçsız, hedefsiz bir birlik değil, zulme karşı, haksızlığa karşı özgürlük ve demokrasi özlemi etrafında birleşen bir birliktir. Anlamlı bir birliktir. Kürtleri ortak değerler etrafında birleştiren bir birliktir. Kürtlere en fazla gerekli olan özgürlük ve demokrasi değerleri etrafında birleştiren bir birliktir.

Kürt halkı için Newroz bir direniş bayramıdır

PKK binlerce yıldır Kürdistan üzerinde süren inkarcı, sömürgeci egemenliğe karşı, direnişi güçlendirip Kürt halkını özgürleştirme doğrultusunda bir birlik ruhu geliştirmiştir. Bu yönüyle Newroz, aynı zamanda demokratik ulusal birlik ruhunu ifade etmekte, devletçi bir ulusalcılık ya da ulus devletçi bir zihniyete karşı demokratik ulusal birlik çizgisini temsil eder bir boyut kazanmıştır. Bu nedenle de 1990'lı yılların başında yaşanmaya başlayan serhıldanlar ve diriliş devrimi bir demokratik ulus devrimi ve demokratik ulus kültürünün gelişmesi anlamına gelmiştir.

Newrozlarda gerçekleşen serhıldanlar sadece Kuzey Kürdistan halkını değil, bütün Kürdistan halkını etkilemiştir. Kürdistan'ın tüm parçalarındaki kasabaları, köyleri, şehirleri etkilemiştir. Yurtdışındaki tüm Kürtleri etkilemiştir. Sadece Kuzey Kürdistan'da demokratik ulus birliğini değil, bütün Kürdistan parçalarını kapsayacak bir şekilde demokratik ulus birliğini yaratan bir etkiye yol açmıştır.

Bugün sadece Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın tüm parçalarında Newroz çok farklı kutlanmaktadır. Belki bazı yerlerde hala Newroz'un gerçekten özgürlük ve demokrasi ruhuna direniş geleneğine uygun kutlanmadığına da rastlanmaktadır. Bu yönlü çok klasik söylem ve yaklaşımlara tanık olunmaktadır. Tabi bu şekilde gerçekleşen Newroz kutlamaları yanlış ve içerik olarak çok zayıf geçmekte ve Newroz'a gerçek anlamıyla verilen bir değer olmamaktadır. Bu yönlü bazı yetersizliklere rağmen, yine de Kürdistan'ın tüm parçalarında Newroz'un ruhuna uygun, demokratik ulus birliğinin yaratıldığını ve bütün Kürt halkında Newroz anlayışının özgürlük, demokrasi, direniş biçiminde geliştiğini söylemek mümkündür.

Bedriye Taş(Ronahi) — Rahşan Demirel — Zekiye Alkan — Nilgün Yıldırım(Berivan)

Bugün Newroz'da Kürtler her zamankinden daha fazla tüm parçalarda birlik ruhunu yaşamaktadırlar. Newroz günlerinde demokrasi ve özgürlük özlemleri daha da artmaktadır. Bütün Kürtlerin birbirleriyle dayanışma isteği daha da gelişmektedir. PKK'nin öncülük ettiği Kürt özgürlük mücadelesi Newroz ruhuyla Kürt halkında büyük bir birliktelik ortaya çıkarmıştır. En son olarak gerçekleşen, Türk devletinin Medya Savunma Alanlarına yönelik işgal girişimine karşı, bütün Kürtlerin karşı koymaları, PKK'nin Newroz kültürüyle yarattığı direniş geleneğinin Kürtler üzerinde nasıl bir birlik yarattığını ortaya koymaktadır.

Demokratik ulus birliği demek, ulusun gücünün en üst düzeye çıkması demektir. Demokratik ulus birliği demek, bilinçli bireylerin özgürlük ve demokratik duygularla bir araya gelmesi demektir. Böyle bir uluslaşma, devletçi uluslaşmadan çok farklı olarak bütün gücünü ve enerjisini ortaya çıkaran uluslaşma demektir. Bu konuda bilinç düzeyinde önemli gelişmeler yaşanmıştır. Ancak örgütlenme düzeyinde yaşanan zayıflıkların da aşılması gerekmektedir. Bu sağlandığında ve yaşanan yetersizlikler giderildiğinde demokratik uluslaşma her yerde giderek daha fazla gelişecek ve kendini örgütleyerek gerçek anlamda bir demokratik ulus gücü haline gelmiş olacaktır.

Kürtler Newroz ruhuyla ayaktadır

Bugün Kürdistan'da halk özgürlük ve demokrasi için ayaktadır. Neredeyse otuz yıldır sürekli yürüyen, özgürlük ve demokrasi için mücadele eden bir halk gerçeğimiz vardır. Dünyada hiçbir halk bu kadar özgürlük ve demokrasi için yürümemiş, mücadele etmemiş ve bedel ödememiştir. Bu, belirli bir düzeyde örgütlülüğe de kavuşturulmuştur. Kürtlerin örgütlenme düzeyi geçmiş on yıllardakinden çok daha farklıdır. Bu da Newroz ruhuyla ayağa kalkan Kürt halkının bir kazanımıdır. Nitekim inkarcı sömürgeci güçler halkımızın bu örgütlenme düzeyinden korkmaktadırlar. Türk devlet yetkilileri yaptıkları değerlendirmelerde bunu itiraf etmektedir.

Kürt halkı üzerindeki baskılara son verildiğinde büyük bir örgütlülük içine gireceğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Bugün dünyada toplulukların, halkların örgütlenme düzeyi giderek azalmaktadır ve giderek örgütlülükten bir kaçış yaşanmaktadır. Kapitalist sistemin tüm dünyada etkinliğini geliştirmesi karşısında örgütlü yaşamdan bir

kaçış yaşanmaktadır. Bazılarının belirttiği gibi kapitalist sistemde "özgürlük" ve "demokrasi" gelişmemektedir.

Toplumun örgütlenmesinin gelişmediği, kendi iradesini ortaya koymadığı bir yerde gerçek anlamda özgürlük ve demokrasiden söz etmek mümkün değildir. Kapitalizm aslında üst toplum demokrasisini ve onların öz yaşam gerçeğini ifade etmektedir. Bunun karşısında PKK öncülüğündeki Kürt halkının özgürlük ve demokrasi bilincinde yaşadığı gelişme ve örgütlenme eğilimi gerçek anlamda özgürlük ve demokrasinin nasıl gelişeceğini göstermektedir.

Kürdistan'da örgütlenmeye yatkın bir halk yaratılmıştır. Kürtler PKK'den önceki süreçte, örgütlenmeden kaçan, örgütlenmeye gelmeyen, örgütlenmesi aşiret ve aile örgütlenmesini aşmayan, geri sosyal yaşam ve örgüt anlayışına sahipti. Öndeliğimiz tarafından bu kırılmış ve Kürt halkı bugün yetersiz de olsa doğru bir örgüt anlayışına kavuşmuştur. Buna rağmen bu yöndeki çabalarımızda hala bazı yetersizlikler yaşanmaktadır. Fakat buna rağmen Önderliğimizin ve hareketimizin Kürtleri demokratik ulus değerlerini taşıyan bir topluluk haline getirme çalışmaları, çabaları da bütün yoğunluğu ile devam etmektedir. Tüm bunlar, Newroz kültürünün Kürt halkında yarattığı gelişmelerin bir sonucu olarak yaşanmıştır. Newrozlardan inkarcı sömürgeciliğin korkmasının nedeni de bu gerçekliklerdir.

Newroz sömürgecilerin korkulu rüyası haline gelmiştir

Newrozlarda Kürt halkı birliğini pekiştirmektedir. Bu da Kürt halkının direniş ruhunu ve inkarcı sömürgecilere karşı mücadelesinin daha fazla geliştirilmesinin önünü açmaktadır. O nedenledir ki, Newrozlar inkarcı sömürgecilerin korkulu rüyası haline gelmiştir. Kürdistan'da Newroz ruhunu ve anlayışını yok etmek için inkarcı sömürgeciler tarafından büyük katliamlar gerçekleştirilmiştir. Kürdistan özgürlük mücadelesine karşı büyük katliamlar Newroz günlerinde yaşanmıştır. Bunun nedeni Kürtlerde gelişen direniş ve birlik kültürünü yok etmektir. Ancak bunu başaramadıkları da bir gerçekliktir.

Newrozlarda diğer eylemliliklerden farklı olarak çok daha fazla insan bir araya gelmektedir. Tüm bunlar aslında devletin bir bütün olarak bastırma girişimlerine karşı, halkın Newrozlarda daha fazla birliğini koruduğunu, hiçbir baskının onu mücadelesinden alı koyamadığını göstermektedir. Dost da düşman da Newroz'da Kürdün ayağa kalktığını, özgürlük ve demokrasi istediğini görmektedir. Bu kendiliğinden oluşmamıştır, Mazlum Doğan'lardan başlayarak direnen ve şehit düşen yoldaşlarımızın mücadelesiyle olmuştur.

Şehit yoldaşlarımızın kahramanlıkları Newroz'u Newroz yapan en temel olgudur. Ağit yoldaş (Mahsum Korkmaz) Kürdistan'da halk kahramanlığının bir sembolü olarak halkımızın bilincinde yer edinmiştir. Ağit yoldaş Gerilla komutanı olarak, gerillanın yaratılmasında inkarcı sömürgeciliğe karşı mücadeleyi en üst düzeyde temsil etmiştir. Bugün Ağit yoldaşın izinden yürüyen gerilla karşısında inkarcı sömürgeci güçler çaresiz kalmaktadır. Büyük ordularına ve bütün imkanlarına rağmen çaresizdirler. Gerilla savaşının başlatılmasında ve komutasında tarihsel rolünü oynayan Ağit yoldaşın, yine bir Newroz'un sıcaklığının yaşandığı bir günde 28 Mart'ta şehit düşmesi Newroz'un anlamına yeni anlamlar katmıştır. Özgürlük için şehit düşmeyi Kürt toplumunda değerli kılan Agit yoldaşın şahadetidir.

> **"Şehit yoldaşlarımızın kahramanlıkları Newroz'u Newroz yapan en temel olgudur. Ağit yoldaş Kürdistan'da halk kahramanlığının sembolü olarak halkımızın bilincinde yer edinmiştir. Ağit, gerilla komutanı olarak, gerillanın yaratılmasında inkarcı sömürgeciliğe karşı mücadeleyi en üst düzeyde temsil etmiştir. Bugün Ağit yoldaşın izinden yürüyen gerilla karşısında sömürgeci güçler çaresiz kalmaktadır"**

PKK Ortadoğu'nun değerlerini de sahiplenen bir Newroz partisidir

Önderliğimiz PKK'yi Newroz partisi olarak ilan etmiştir. PKK için yapılan en doğru tanım, kuşkusuz Önderliğimizin yapmış olduğu bu tanımdır. Önderliğimiz bu şekilde PKK'nin klasik sosyalist ve komünist partilerden farklılığını, demokratik sosyalist bir parti olduğunu ortaya koymuştur. Önderliğimiz, PKK'yi yürüttüğü özgürlük mücadelesiyle, özgürlük ve demokrasi özlemleri yüksek olan, bütün toplumsal kesimlere seslenen, dar sınıf yaklaşımını aşan, toplumsal özgürlük çizgisini esas alan bir anlayışla bütün Kürt halkını kucaklamayı hedeflemiştir. Önderliğimizin Kürt halkını Newroz'la özdeşleştirmesinin ve PKK'yi bir Newroz partisi olarak tanımlamasının nedeni bu gerçekliktir. PKK'nin programına Newroz'u özgürlük, demokrasi, özgüce dayalı direniş anlayışı ve özgür iradeye dayalı tutum geliştirmesi PKK'nin bir Newroz partisi haline gelmesinin yolunu açmıştır.

PKK, Ortadoğu da halkların kardeşliğine dayalı ideolojik ve teorik bir yaklaşıma sahiptir. Newroz geleneği ve Kültürü ise neredeyse Ortadoğu halklarının hepsi tarafından sahiplenilmektedir. Önderlik bu gerçeklikten de hareketle, Newroz'u bir direniş geleneği, bir değerler sistemi olarak kabul ederken, aynı zamanda Ortadoğu halkları için de PKK'nin ideolojik ve siyasal bir hareket olduğunu, Ortadoğu'nun özgürlüğünü, demokrasisini hedefleyen bir Newroz partisi olduğunu kabul etmiş ve bunun böyle görülmesi, kabul edilmesi gerektiğine işaret etmiştir. PKK aynı zamanda Ortadoğu'daki diğer hareketlerden ve Kürt örgütlerinden farklı olarak mücadele ve direniş kaynağını; Newroz direniş mirasından ve Ortadoğu gerçeğinden almaktadır. Batı taklitçisi değildir. Batıdan bir şey alınacaksa bunu kendi değerlerine dayanarak alma yaklaşımı içerisindedir. Onun içindir ki PKK Ortadoğu'nun değerlerini de sahiplenen bir Newroz partisidir.

Newroz bütün halkların, kültürlerin zenginliğini içinde taşımaktadır. Newroz'da dar bir milliyetçilik yok-

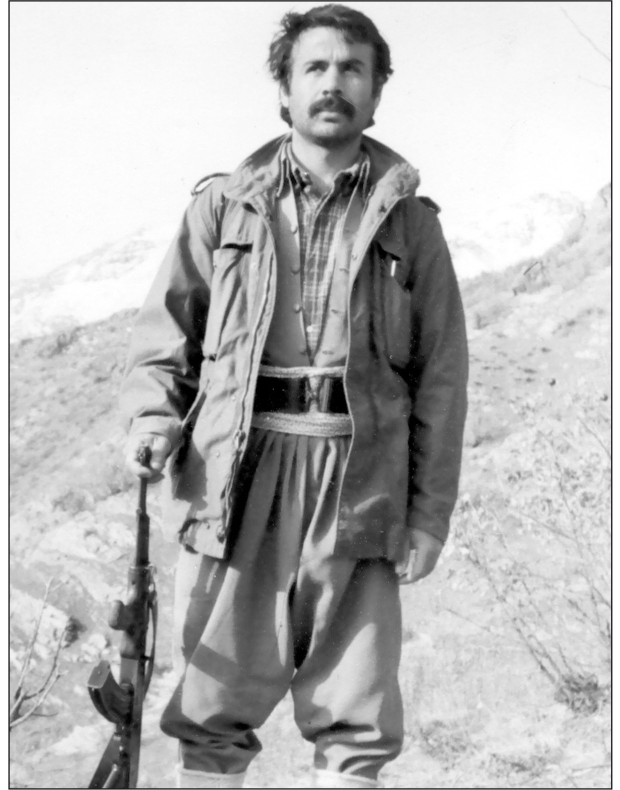
tur. Newroz'da diğer haklarla, diğer kültürlerle kaynaşma ve kardeşlik vardır. Bu anlamda Newroz Ortadoğu halklarının ortak olarak sahiplendikleri kültürel bir zenginliktir. Newroz'u büyük yapan, Newroz'u değerli kılan bu temel özelliğinin olmasıdır. Newroz sadece Kürtlerin sahiplendiği bir bayram olarak kalsaydı bu kadar etkili olmazdı. Bu kadar sahiplenilen bir gün haline gelemezdi.

Newroz dünyanın en eski bayramı olarak Kürdistan'da coşkuyla kutlanıyor

Bu gün Newroz dünyanın en eski bayramı ve sembolik bir günü olarak en güzel değerleri içinde taşımaktadır. Bu açıdan da sadece Kürt halkının ve Ortadoğu haklarının değil, insanlığın temel kültürlerinden biri haline gelmiştir. PKK de ilk çıkışından itibaren insanlığın ortak değerlerine önem vermiştir. Kesinlikle milliyetçilikten uzak kalmıştır. İçerisinde farklı kültür ve topluluklardan kadrolar yer almıştır. Araplara, Farslara, Türklere ve bütün farklı kültürlere yakın durmuştur. Sünnileri, Alevileri, Yezidileri, Hıristiyanları ve her türlü dini inancı ve mezhebi kendi bağrında taşıyan bir hareket olmuştur. Direnişini de bütün bu halklar adına, zulüm gören bütün insanlık adına geliştirmiştir. PKK, tam anlamıyla Newroz'un gerçek anlamda içeriğine uygun bir programla, ideolojik-siyasi bir yaklaşımla kendini Newroz partisi olarak örgütlemiştir. Nasıl ki Newroz binlerce yıl geçmesine rağmen bastırılamamış, ezilememiş, yok edilememişse PKK'de yok edilemeyecektir. Böyle bir değer anlayışıyla, zenginliği ve zihniyetiyle PKK'de Newroz gibi, insanların özgürlük ve demokrasi umutlarını yaşatacaktır.

Günümüzde Newroz'u halklar ve toplumlar açısından en iyi ifade ve temsil eden demokratik konfederalizmdir. Demokratik konfederalizm, her türlü topluluğun örgütlenip kendi iradesini ortaya çıkardığı, sadece belli toplumsal kesimlerin, etnik ve dini toplulukların değil de, bütün toplumsal kesimlerin bütün zenginliğiyle kendisini bir sistem içinde ifade edebildiği bir örgütlenme modelidir. Bu yönüyle demokratik konfederalizmle Newroz, dolayısıyla demokratik konfederalizmle Kürt toplumsal gerçeğinin geldiği düzey, demokratik konfederalizmle Ortadoğu coğrafyasının kültürel özelliği komünal demokratik duruşla örtüşen bir sistemdir. Bu açıdan da Önderlik, bütün toplumun benimsediği ve ortak duygularla yaşadığı Newroz gününde konfederalizmi ilan ederek konfederal sistemin halkçı ve demokratik niteliğine vurgu yapmıştır.

Demokratik konfederalizm her hangi bir sınıfın, toplumsal kesimin değil, özgürlük ve demokrasiden yana olan, devlet dışı, devletten zarar gören tüm toplulukların örgütlenip irade haline getirdiği bir modeldir. Newroz da, tarihsel olarak devletçi sisteme, zulme karşı çıkan bütün toplulukların bu zulümden kurtulmak için isyan ettiği ve Demirci Kawa şahsında sınıflı devletçi sistemi temsil eden Dehak'ın yıkıldığı günü temsil ettiği için demokratik konfederalizm ile benzer, ortak özellikler taşımaktadır. Bu açıdan da Önderliğimiz demokratik konfederalizmi Newroz'da ilan ederek aslında demokratik konfederalizmin toplum tarafından, hareket tarafından, herkes tarafından daha iyi anlaşılmasını sağlamaya çalışmıştır. Demokratik konfederalizmin ruhu ile Newroz'un ruhunun birbirinden ayrı olmadığını, Newroz'a ters düşen şeyin, demokratik konfederalizme de ters düştüğünü, Newroz'a uygun olan şeylerin demokratik konfederalizme de uygun olduğunu, demokratik konfederalizmin böyle bir model olduğunu Kürt halkına ve bütün halklara göstermek istemiştir.

Newroz bütün toplumsal kesimlerin katıldığı bir mücadele gününe, bir bayrama ve şölen gününe dönüşmektedir. Hiçbir gün, hiçbir yürüyüş, hiçbir miting Newroz kadar geniş toplumsal kesimleri kapsayan bir özelliğe sahip değildir. Önder Apo, konfederalizmi Newroz gününde ilan ederek *"bu model hepinizin modelidir"* demiştir. Konfederalizm modeline herkesin sahiplenmesini böyle bir günde yaptığı çağrıyla sağlamaya çalışmıştır. Öte yandan Türk devletine de konfederalizmin; bir halkın kendisinin özgür ve demokratik yaşamını örgütleme modeli olduğunu, halkın iradesinin ortaya çıkarıldığı demokratik bir model olduğunu, bunun bir devlet kurma veya ayrılma olmadığını, hatta Kürt halkının kendi demokratik iradesini ortaya çıkararak bütün bölge halklarıyla kardeşlik içinde ortak yaşama iradesi olduğunu duyurmuştur. Çünkü Newroz, halkların birbirine karşı düşmanlık yaptığı, ayrıldığı bir sistem değil, tam tersine birbirine güç verdiği, desteklediği, birbirini beslediği, özgürlük ve demokrasi ideallerini baskıcı rejimlere karşı ortak yaşamayı, özgürlük ve demokrasi kültürü ile sağlayan bir gündür. Onun için Önderlik, demokratik konfederalizmi böyle bir günde ilan ederek aslında bütün halklara demokratik konfederalizmin halkların iradesi temelinde kardeşliğe dayanan bir model olduğunu göstermek istemiştir.

Demokratik konfederalizm Newroz ruhu ile yaşamsallaştırılacaktır

Öte yandan demokratik konfederalizm demokratik ulusun örgütlenme modeline denk düşmektedir. Demokratik konfederal bir yapılanma ulus devletçiliği değil, demokratik bir ulusu temsil etmektedir. Bu yönüyle de demokratik ulus gerçeğini Newroz ruhuyla ortaya çıkaran Kürt gerçeği Newroz geleneğiyle demokratik ulus geleneğinin birleştirmiştir. O nedenledir ki demokratik ulus örgütlenmesi olan konfederalizmin böyle bir günde ilan edilmesi Newroz'a derin bir anlam katmıştır.

Demokratik konfederalizmin Newroz'da ilan edilmesiyle birlikte, Kürt halkına; sadece Newrozlarda meydanlarda toplanmak, demokrasi ve özgürlük özlemlerini dile getirmek ve sadece mücadele ederek, eyleme geçerek gerçek bir irade olmak yetmez. Demokrasi ve özgürlük özlemlerini en yüksek düzeyde taşıma ve bunun mücadelesini verme yanında, bu mücadeleyi süreklileştirecek, demokrasi ve özgürlük özlemlerini gerçek anlamda yaşamsallaştıracak bir örgütlenme modeline de kavuşmanız gerekir. Özlemleriniz, mücadeleniz, birliğiniz ancak böyle bir modelle gerçek anlamda sağlanabilir mesajı verilmiştir.

> **"Sadece Newrozlarda meydanlarda toplanmak, demokrasi ve özgürlük özlemlerini dile getirmek ve sadece eyleme geçerek gerçek bir irade olmak yetmez. Demokrasi ve özgürlük özlemlerini en yüksek düzeyde taşıma, bunun mücadelesini verme yanında, bu mücadeleyi süreklileştirecek, demokrasi ve özgürlük özlemlerini yaşamsallaştıracak bir örgütlenme modeline de kavuşmamız gerekir"**

Kürt halkı özgürlük ve demokrasi özlemi yüksek olan bir halktır. Sürekli mücadele eden bir halktır. Mücadelesi içinde büyük bedeller ödeyen bir halktır. Ama zaman zaman bu özlemi, bu mücadelesi kesintiye uğramıştır. Bunun nedeni de, örgütlülüğünün köklü olmamasıdır. Köylerden, sokaklara, mahallelere kadar örgütlenmenin yetersiz olması, ister istemez halkın iradesinin, mücadelesinin süreklileşmesine yetmemektedir. Halkın iradesinin ortaya konulmasında ve mücadelesinin süreklileşmesinde de kesintiler yaşanmaktadır. Bu açıdan da Newroz'un yarattığı halk gerçeğinin, duyguların, fedai ruhunun daha anlamlı hale gelmesi ve mücadelenin, direnişin daha etkili olarak yaşamda ifadesini bulması, ödenen bedellerin daha iyi sonuç alması için bu duyguların, bu özlemlerin gerçek anlamda somutluk kazanması gerekir. Bunun için Önderliğimiz Kürt halkına "*demokratik konfederalizmi örgütleyin, demokratik konfederalizm etrafında birleşin, demokratik konfederal sistem biçiminde bir model yaratın. Newroz'daki bu coşku, Newroz'daki bu özlemler, bu umutlar gerçek anlamda yaşam bulur*" demiştir. Newroz alanları, bütün Kürt halkının inkarcı devletçi sistemden kopan, kendi toplumsallık gerçeğini sahiplenen, sömürüye, baskıya alet olmamış, sömürü ve baskının parçası haline gelmemiş bütün Kürtlerin toplandığı yerlerdir. Böylelikle Önderliğimiz bütün Kürtlere Newroz'un özünü en iyi temsil eden demokratik konfederal yapılanma için *"gelin bu model etrafında örgütlenin ve böylelikle binlerce yıldır üzerinizde bir kara leke gibi taşıdığınız ve üzerinize kader gibi yapışan egemenliği de, baskıyı da, zulmü de, inkarcılığı da, imhayı da yıkın parçalayın"* mesajını vermiştir. Çünkü demokratik konfederalizm örgütlenmesi, aynı zamanda bu duyguların örgütlü güç haline getirilmesi ve kendini yenilmez kılarak toplumsal bir güç ve irade haline getirilmesi anlamına gelmektedir.

Halkımız meydanlara çıkacaktır

Newroz'un, konfederalizmin ve demokratik ulus olmanın belki de en fazla kendisini ortaya koyacağı ve anlamlı kılacağı Newroz, 2008 Newroz'u olacaktır. 2008 Newroz'u, 15 Şubat'ta başlayan halkın direnişi, gerillanın işgal harekatını püskürtmesi, 8 Mart'ta kadınların güçlü biçimde ayağa kalkışları 2008 Newroz'unun Kürdistan tarihinde bir dönüm noktası haline geleceğini ortaya koymaktadır.

Bu Newroz'da Kürdistan tarihinde bütün Newrozlardan daha fazla coşkuyu, daha fazla kitlesel, daha fazla özlemlerini gerçekleştirmeye yakın bir Newroz yaşayacağız. Genciyle, kadınıyla, yaşlısıyla Kürdistan'daki bütün toplumsal kesimler bu Newroz'da, baskıya, sömürüye, inkarcılığa Êdî Bese! diyecektir. Artık Yeter! diyecektir. *"Kimliğimizi, dilimizi, kültürümüzü, özgür irademizi istiyoruz"*, diyerek Newroz alanlarına çıkacaklardır. Bütün bu zulme ve baskıya Êdî Bese derken, yine Kürt halkının iradesinin sembolü olan Önderliğimiz üzerindeki baskıya, her türlü insanlık dışı uygulamalara Êdî Bese diyeceklerdir.

2008 Newroz'u verilen mücadelenin amacı olan, demokratik özerkliğin, tamamen Kürt halkının programı haline geldiğini gösteren bir demokratik özerklik Newroz'u halinde geçecektir. Bu Newroz'da; "*Baskıya, zulme Önderlik üzerindeki tecrite ve baskıya, her türlü zorbalığa karşı hayır! Bütün baskı ve zorbalığın ortadan kalktığı demokratik özerk bir yaşam istiyoruz! Demokratik özerk bir Kürdistan istiyoruz!"* denilecektir. Kürt halkı bugüne kadar verdiği mücadelenin bir finali olarak meydanlara çıkacaktır.

2008 Newroz'u Demokratik özerklik Newroz'u olacaktır

Bu açıdan biz 2008 Newroz'unu "Êdî Bese, Önderliği Yaşa ve Yaşat, bu temelde demokratik özerkliği kazan" Newroz'u olarak görüyoruz. Demokratik özerklik Newroz'u olarak görüyoruz. Nasıl ki 2005 yılı demokratik konfederalizm Newroz'uysa, toplumun kendisini örgütleyerek demokratik irade haline getirmesiyse 2008 Newroz'u da kendini örgütleyen, irade haline getiren bir halkın tamamıyla kendi özgür yaşamını, iradesini inkarcı-sömürgeciliğe ve dünyaya dayattığı ve kabul ettirdiği, kendi özerk demokratik yaşamını kurduğu bir demokratik özerklik Newroz'u olacaktır diyoruz.

Artık, Demokratik özerkliğin kabul edildiği, demokratik özerk yaşamın ortaya çıktığı, Kürt halkı ve Kürt halk Önderliği üzerindeki bütün baskıların ortadan kalktığı yeni bir yıla girmek istiyoruz. Böyle bir gelecek, böyle bir gerçekliğin bugün ortaya çıkmasını hem bugün demokratik özerkliğin oluşmasına, hem de bu demokratik özerklik temelinde Türkiye halkıyla, Ortadoğu halklarıyla Kürtlerin eşit ve kardeşlik içinde yaşamasını istiyoruz. Bu, iradelerini ortaya koyacakları bir Newroz olacaktır.

Kürt halkı 2008 Newroz'unu final yılı olarak değerlendiriyor

2008 Newroz'u demokratik özerklik programının Kürt toplumu tarafından kabul edildiği, bunun sadece bir hareketin, bir partinin değil tüm Kürt halkının programı olduğunu ve bunun da tüm dünyaya ilan edildiği bir Newroz olmalıdır diyoruz.

Kürdistan halkı son bir yılda gerçekleştirdiği eylem ve direniş mücadelesiyle, Önderliğini sahiplenerek, artık her türlü baskıya yeter demekte ve özerk, demokratik yaşam dışında hiç bir yaşamı kabul etmediğini belirtmektedir. 15 Şubat'tan başlayarak Önderliğini, hareketini sahiplenmesi ve bunun yanında gerillanın işgal harekatını kırması ile açığa çıkarmıştır ki Kürt halkı demokratik özerk yaşam dışında başka bir yaşamı kabul etmemektedir.

Biz bu temelde Newroz'un yalnız hareketimiz ve bütün örgütlü kurumlarımız açısından değil, bütün Kürt halkı açısından da bir final yılı olarak değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Eğer demokratik irademizi ortaya koyarsak, birliğimizi pekiştirerek Önderliğimize, Özgürlük hareketine sahip çıkarsak başarının kesin olduğunu düşünüyoruz. Bu düzeyde ayağa kalkan, bu düzeyde örgütlenen, bu düzeyde bedeller ödeyen bir halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesinin artık bütün dünya tarafından da, Türkiye tarafından da kabul edilmek zorunda kalınacağını düşünüyoruz.

Dünyada başka bir halk, Kürtlerin yürüttüğü mücadelenin onda birini yürütseydi kesinlikle özgürlüğüne kavuşurdu. Kesinlikle şu anda talep ettiği isteklerinin tümü gerçekleşmiş olurdu. Kürt halkı aslında demokratik özerkliği için, özgürlüğü için az mücadele vermemiştir. Ancak Türkiye'deki ve bölgedeki gericilik ile uluslararası gericilik Kürt halkının büyük bedeller vererek elde ettiği kazanımları kendi çıkarları doğrultusunda çeşitli oyun ve hilelerle Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamını engellemeye çalışmak istemektedirler. Ancak Kürt halkının mücadelesi ve öfkesi öyle büyümüş ki demokratik özerk yaşam dışında başka bir yaşamı kabul etmeyeceğini ortaya koymuştur. Bunu gerçekleştirmek için her türlü bedeli ödemeye ve mücadeleyi yürütmeye hazır olduğunu da ortaya koymuştur. Bu nedenle biz 2008 Newroz'unu bunun zirvesi olarak değerlendiriyoruz. Hem Kuzey Kürdistan'da, hem Güney Kürdistan'da, hem Güney Batı Kürdistan'da hem de Doğu Kürdistan'da kısacası Kürtlerin bulunduğu her yerde 2008 Newroz'unun; her türlü baskıyı parçalayarak, demokratik özerkliği gerçekleştirerek Kürt halkının özgürlüğü temelinde Türkiye'nin de, İran'ın da, Suriye'nin de, Irak'ın da gerçek anlamda özgürlüğünü sağlayacağını inanıyoruz. Aynı zamanda Ortadoğu'da halklarının birbirleriyle kavga eden değil de, barışan ve demokratik birlik içinde yaşayan bir Ortadoğu gerçeğini ortaya çıkaracağına inanıyoruz. Ve bu temelde de Kürt halkının özgürlüğünün Ortadoğu'nun özgürlüğü, demokrasisi ve barışı olacağını söylüyoruz. Ve böylelikle de Kürt halkının özgürlüğü temelinde Ortadoğu'da neolitik dönemle başlayan uygarlığın tekrardan Kürt halkının, Ortadoğu halklarının eline geçeceğini söylüyoruz.

Başta gençlik ve kadın olmak üzere bütün toplumsal kesimlerin Newroz'da meydanlara dökülerek, demokratik özerklik talebini haykırarak, bu Newroz'u tarihsel bir dönüm noktası haline getirerek demokratik özerkliğin bu topraklarda kök salmasına, yerleşmesine öncülük edeceğini ve bu sereci başlatacaklarına inanıyoruz.

Bu temelde öncelikle Reber Apo'nun Newroz'unu kutluyoruz. Newroz halkını ortaya çıkaran, PKK'yi bir Newroz partisi haline getiren şehitlerimizi saygıyla selamlıyoruz. Yine tüm Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının Newroz gününü kutluyor, Newroz'un özgürlük, demokrasi iradesi olduğunu ve bu temelde de başta Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının Newroz'un ruhuna uygun bir Kürdistan, bir Türkiye, bir Irak, bir Suriye, bir İran ve bir bütün olarak demokratik bir Ortadoğu yaratacaklarına olan inancımızı belirtiyoruz.

2008 NEWROZ'U ÖZERK DEMOKRATİK KÜRDİSTAN MEŞALESİ OLACAKTIR

"5 Kasım'da Bush "PKK, ABD'nin de düşmanıdır" diyerek, PKK'nin tasfiye edilmesi konusunda Türkiye'ye destek vermiştir. Bunun karşılığında da Türkiye'yi kendi bölge politikalarına bağlayan, yakınlaştıran bir durum ortaya çıkmıştır. Her ne kadar Türkiye "bir şey vermedik" dese de, bu gerçeği yansıtmamaktadır. Ancak ABD'nin her dediğine "evet" dediğini de düşünmüyoruz. ABD, Türkiye'yi adım adım kendi politikasına çekme gücünü kendisinde gördüğünden, -istediği her şeyi kabul ettirmese de- Türkiye'nin yönünü kendi politikası içine sokarak istediğini gerçekleştirmiştir"

Ortadoğu ve Kürdistan'da önemli siyasal gelişmeler yaşamaktayız. Bu gelişmelerin başta Türkiye olmak üzere tek tek ülkelere yansıması da olmaktadır. Bu açıdan bakıldığında 2008 yılının siyasal gelişmeler açısından çok çalkantılı geçeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bir yönüyle 2008 yılı, yeni ilişkilerin, yeni ittifakların, yeni çelişki ve çatışmaların yaşanacağı bir yıl olacaktır. Esas olarak da özellikle Sovyetlerin yıkılmasından sonra dünyada ABD öncülüklü geliştirilmek istenen Yeni Dünya Düzenini bu yeni siyasal durum ve ilişkiler çerçevesinde kalıcılaştırma çabalarının hızlandırıldığı bir sürece girmiş bulunuyoruz. Reel sosyalizmin yıkılışıyla birlikte göreceli de olsa yeni statükoların kurulacağı süreç başlamıştı. ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesiyle birlikte bu geçiş sürecini hızlandırma ve daha çabuk tamamlamayı ifade eden yeni bir döneme girilmişti. Gelinen aşamada bu geçiş süreci tamamlanmak isteniyor. Çünkü bu sürecin daha fazla uzaması, sistem açısından çok pahalıya mal olmaktadır. Bu yönüyle ABD'nin başını çektiği kapitalist emperyalist sistem, kendi etkinliğinin olduğu yeni bir dünya düzeni daha doğrusu yeni bir statükolar dünyasını gerçekleştirmek istiyor. Artık bu konuda ideolojik, ekonomik ihtiyaçlar ve dünyanın, bölgenin siyasal gerçekleri dengelenerek yeni bir sistem kurulacaktır. Tabi ki bu kapitalist sistemin öngördüğü ve planladığı bir sistem olmayacaktır.

Ortadoğu dünya dengelerinin oluştuğu bir omurilik soğanı gibidir

Geçiş süreci tamamlanıp statükolar oluşturulmaya gidilirken, yaşanan çatışmaları ve siyasal gerçeklikleri belirli yönleriyle dikkate alan, sadece kendini dayatan değil, diğer siyasal gerçekleri de şöyle ya da böyle gözeten yeni dengeler kurulacaktır. Bunun da halklar dahil sistem içi güçlerin çok karmaşık bir mücadelesi sonucu kurulacağını unutmamak gerekir. Tabi ki kapitalizmin ideolojik yaklaşımları ve ekonomik ihtiyaçları tamamen kendi istediği doğrultuda, güvenliğini ve istikrarını sağlayan, tam hakimiyetinin oluştuğu bir statükonun oluşumunu gerekli kılmaktaydı. Sermayenin serbest dolaşımı ve güvenliğinin sağlanması sistemin temel ekseni olarak düşünülmüştü. Ancak dünya tarihi; ideolojik, sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasal sistem gerçeği böyle oluşmuyor. Kendi iç dinamikleriyle oluşuyor. Bu açıdan geçen yirmi yıllık süreç, aslında bir yönüyle kapitalist sistemin hakim güçleri açısından diğer güçlerle mücadele içinde kendini hakim kılma süreciydi. Bu mücadele içinde halkların da kendi çıkarları doğrultusunda önemli yer aldığını bilmeliyiz. Bu mücadele süreci sonuçta kimin nereden, nasıl, hangi güçle yer alacağını, sistemin siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel olarak nasıl oluşacağını belirli yönleriyle ortaya çıkarmıştır. İşte böyle yeni ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel dengelerin oluştuğu bir sürecin sonuna doğru geliyoruz.

Ortadoğu, yeni dünya dengelerinin oluşumunda her zaman olduğu gibi şimdi de çok önemli bir yer tutmaktadır. Hatta yeni dünya dengeleri belirli yönleriyle Ortadoğu'da gelişen çatışmalar ve mücadeleler sonucu belirleniyor. Bu nedenle Ortadoğu dünya dengelerinin oluştuğu omurilik soğanı gibidir. Bu açıdan tabi ki yeni dünya sürecinin nasıl olduğunu anlama açısından Ortado-

ğu'daki gelişmeleri görmek, değerlendirmek önem kazanmaktadır. Özellikle de Kürtler söz konusu olduğunda bu gerçek bizim açımızda çok daha fazla geçerli hale gelmektedir. Kürtlerin 21. yüzyıldaki kaderi bu mücadele içerisinde çizilecektir. Bu yönüyle de gelişmelerin Kürtler açısından ne anlam ifade ettiğini, gelişmeleri kendi lehlerine çevirmek için neler yapması gerektiğini, yeni dengelerin oluşmaya doğru gittiği bu dönemde çok iyi değerlendirmek, ona göre bir yaklaşım, bir örgütlenme anlayışı, siyasal ve mücadele stratejisi ortaya çıkarmak gerekmektedir.

ABD kendisini tam bir kaos içerisinde bulmuştur

Ortadoğu söz konusu olduğunda tabi ki, ABD'nin müdahalesi önemli bir olgu olarak öne çıkmaktadır. Dört yıllık süreç sonunda ABD'nin kendi istediği düzeni tümüyle kuramayacağı, müdahale ettiği günden itibaren farklılaşan siyasal denklem gerçekliğinde bu çok net olarak anlaşılmıştır. ABD, son dört yıl içinde yaşadıkları dikkate alındığında müdahaleden sonra bu kadar zorlanacağını beklemediği açıkça görülmektedir. Ne var ki ABD beklediğinden çok daha büyük direnişlerle karşılaşmıştır. Bir yönüyle de kendisini tam bir kaos içerisinde bulmuştur. ABD bir kaos yönetimi olarak bu durumdan çıkmak isterken, tam da kaosun içine düşmüştür. Bir taraftan bazı alanlara kendini yerleştirirken, etkisini arttırırken, ilişkilerini güçlendirirken diğer yandan ciddi zorlanmalar yaşamıştır ve yaşamaya da devam etmektedir. Bu açıdan ABD'nin dünyada ve bölgede yeni dengeler kurulurken yaşadığı bu zorlanmanın siyasal sonuçlarını iyi anlamak, bunun hangi siyasal ilişkileri, tarzı, mücadeleyi ortaya çıkardığını görerek, halklar için olumlu-olumsuz yanlarını mücadele gerçeğimizde doğru değerlendirmek gerekiyor.

Şunu önemle belirtmek gerekir ki, ABD yaşadığı zorlanmalar karşısında bölgedeki siyasal aktörleri değerlendirmek ve kullanmak istemektedir. Sadece kendi siyasi ve askeri gücüyle bölgede etkin olamayacağını gören ABD, bu yönüyle bölgenin çeşitli siyasal aktörlerini devreye sokarak, onlarla ilişkilenip, kendisi açısından kullanarak yeni bir dönem başlatmıştır. Bu aslında Backer-Hemılton planının belli düzeyde devreye sokulmasını ifade etmektedir. Her ne kadar Bush yönetimi Backer-Hemılton planını reddetti biçiminde yansımalar olmuşsa da, gerçek böyle değildir. Bu plan, sistem tarafından değerlendirilip tartışılarak, kimi rötuşlar yapılıp, bazı yerler çıkarılarak bazı yerlere de eklemeler yapılarak devreye sokulmuştur. Bunun altını çizmekte fayda var.

Her şeyden önce ABD, dünyanın diğer güçleri ile ilişki açısından müdahalenin başındaki pozisyonda değildir. AB'yi ve BM'yi işin içine katmadan kendisinin tek başına çok zorlanacağını görmüştür. Bu nedenle AB ve BM ile ilişkilerini düzeltmiş, onların da görüşlerini ve çıkarlarını belirli düzeyde gözeterek dikkate almıştır. AB ve BM ise yaşanan ekonomik, siyasal gerçeklik karşısında ABD ile karşı karşıya gelmenin kendileri açısından ciddi sıkıntılar yarattığını fark etmiş, ortak sistemin parçaları olarak ABD ile ilişkilerini sürdürerek dengeleyebileceklerini görmüşlerdir. Dolayısıyla karşılıklı ilişkileri düzeltme, ilişki ve çelişki diyalektiği içinde bir sistem gerçeği çıkarmaya yönelmişlerdir. Becker-Hemılton planı, bu gerçeğin somut ifadesi olarak görülmelidir.

ABD, yaşadığı deneyim sonucu özellikle Müslüman-Sünni güçleri hem Irak'ta hem de Ortadoğu'da belirli düzeyde örgütleyerek, Irak'ta Şiiliğe karşı Sünniliği güçlendirerek dengelemeye yönelmiştir. Yine bu Sünni cephesiyle İran'ı dengelemeye çalışmıştır. Ve böylece bu siyasal ilişkilerle İran'ı baskı altına alarak kendi istediği politikaya çekmek istemektedir. İran'la savaş içerisine girmekten çok onu hizaya getirmek istediğini söylemek daha gerçekçi olacaktır. Bu yüzden savaşı silahlı alandan çok siyasi alanda yürüterek sonuç almayı hedeflemektedir.

ABD Ortadoğu'da Türkiye'ye önemli bir rol vermeyi düşünmektedir

ABD'nin politikaları bu yöne doğru evrilirken, Ortadoğu'da kuracağı yeni dengelerde Türkiye'ye önemli bir yer

> **"ABD yaşadığı zorlanmalar karşısında bölgedeki siyasal aktörleri değerlendirmek ve kullanmak istemektedir. Sadece siyasi ve askeri gücüyle bölgede etkin olamayacağını gören ABD bölgenin çeşitli siyasal aktörlerini devreye sokarak, onlarla ilişkilenip kullanarak yeni bir dönem başlatmıştır. Bu, aslında Backer-Hemılton planının belli düzeyde devreye sokulmasıdır "**

vermeyi düşünmektedir. Vereceği bu rolü iki biçimde değerlendirmek mümkündür. Birincisi, Irak-Güney Kürdistanlı güçler ve Türkiye'yi ortak bir politikada birleştirmek ve böylece yaratacağı bu güçle bütün Ortadoğu'da ağırlığını arttırmak, ikincisi ise Türkiye'yi Sünni cepheye yakınlaştırarak Ortadoğu'da kuracağı yeni düzenin güç dengelerini oluşturmaktır. ABD'nin son zamanlardaki bütün politikalarını bu eksende değerlendirmek gerekir. Tabi ki ABD'nin politikası daha çok Ortadoğu ve Kürt gerçeğine uymayan, özellikle Kürt halkının özgürlük mücadelesini ve iradesini dikkate almayan, geçmiş yüzyılda olduğu gibi Kürt özgürlük hareketini yeniden saf dışı bırakmak isteyen, -daha doğrusu Kürtlere sınırlı bir yaşam alanı tanıyarak- daha çok diğer bölge güçlerini esas alan bir Ortadoğu düzeni kurmak istediği bilinmektedir. Böylelikle Kürtlere, Güney Kürdistan'da küçük bir yer vererek kendine bağlama, diğer taraftan da Kürt sorununu çözümsüz bırakarak diğer güçleri de kendine muhtaç kılıp Ortadoğu'daki bu gerilim ve çekişme ortamında kendi siyasal egemenliğini 21. yüzyılda da devam ettirmek istemektedir. ABD'nin politik yaklaşımlarını bu çerçevede ele almak gerekmektedir.

Son zamanlarda ABD ile Türkiye ilişkilerinin eskiye göre daha fazla yoğunlaştığını görüyoruz. Özellikle 5 Kasımda Bush *"PKK, ABD'nin de düşmanıdır"* diyerek, PKK'nin tasfiye edilmesi konusunda Türkiye'ye destek vermiştir. Bunun karşılığında da Türkiye'yi kendi bölge politikalarına bağ-

layan, yakınlaştıran bir durum ortaya çıkmıştır. Her ne kadar Türkiye *"bir şey vermedik"* dese de, bu, gerçeği yansıtmamaktadır. Ancak ABD'nin her dediğine *"evet"* dediğini de düşünmüyoruz. ABD, Türkiye'yi adım adım kendi politikasına çekme gücünü kendisinde gördüğünden, -istediği her şeyi kabul ettirmese de- Türkiye'nin yönünü kendi politikası içine sokarak istediğini gerçekleştirmiştir.

ABD kara harekatına izin vererek Türkiye'yi kendisine bağlamıştır

Bu ilişkiler sonucu Türkiye ilk önce hareketimize yönelik hava saldırılarını gerçekleştirmiş, bundan sonuç alamayınca, ABD ile ilişkilerini daha da yoğunlaştırarak, ABD'nin politikalarına kendini daha da yakınlaştırarak kara harekatı için izin almıştır.

Bu kara harekatında ABD açısından öngörülen hedeflerle Türkiye açısından öngörülen hedefler farklı olarak ele alınmalıdır. Türkiye'nin büyük bir başarısızlıkla sonuçlanan kara harekatına ABD izin vererek hem Türkiye'yi kendine daha fazla bağlamak, hem de bu harekatla KDP ve PKK üzerinde baskı yaratmak istemiştir. Yani ABD, kara harekatına izin vererek bir taşla üç kuş vurmak istemiştir. ABD, KDP'ye *"Bu topraklarda Türkiye'ye düşmanlık yapan bir hareketin varlığını kabul edemeyiz ve Türkiye'ye belirli düzeyde izin vermek zorundayım"* diyerek KDP üzerinde baskı yaratarak, KDP'yi PKK'nin üzerine sürmeyi hedeflemektedir. Diğer taraftan ABD, *"Türkiye'ye izin veriyorum, benim çizgime gelmezsen tasfiye olursun"* yaklaşımıyla da PKK üzerinde baskı yapmayı hedeflemiştir. Böylelikle Türkiye ile Irak ve Türkiye ile Güneyli güçler arasındaki ilişkinin kendi istediği doğrultuda yürütülmesine engel olan PKK'nin aktif pozisyonunu ortadan kaldırmak ve giderek PKK'yi tek taraflı ateşkese, hatta silahları bıraktırmaya kadar götürmeye zorlamaktadır. PKK'nin pasifleştirilmesi Kürtlerin aleyhine olacağı açıkça bellidir. Bundan dolayı ABD, Türkiye ile Irak ve Güneyli güçleri bir araya getirmek istemektedir. Böylelikle Türkiye-Irak, Türkiye-Güneyli güçlerin ilişkilerinde sorun olan, bu nedenle Türkiye-Irak, Türkiye-Güneyli güçler ve Türkiye-ABD ilişkilerinin gelişmesinde sıkıntılar yaratan Kürt özgürlük hareketi etkisiz kılınmış olacaktı. ABD'nin amacı buydu. Türkiye ise, ABD'nin bu politikasını kendisi açısından değerlendirerek PKK'yi tasfiye etme ve bu temelde de pozisyonunu güçlendirerek ilerde bugünkünden daha fazla Irak, Güney Kürdistan ve bölge politikalarında etkili olmayı hedeflemişti.

Türkiye bu planın içine girerken PKK'nin tasfiyesini hedefleme yanında, Güneyi baskı altına alan, kazanımlarını sınırlayarak kontrol altında tutan yaklaşımlara karşı da hesap yapmaktadır. Bu niyetini açıkça söylemese de PKK'nin tasfiyesinin arkasındaki niyetinin bu olduğunu artık bir çocuk bile anlayabilecek durumdadır. Ancak ABD'nin Türkiye'ye destek vererek PKK'nin tasfiyesi temelinde yeni ilişkiler geliştirmesi, Güneyli güçlerle Türkiye'yi birleştirerek Irak eksenli güç olma yaklaşımına rağmen halkımızın 15 Şubat'ta Önderliğini sahiplenmesiyle bu plan önemli düzeyde boşa çıkarmıştır.

ABD'nin ve Türkiye'nin planları alt üst edilmiştir

15 Şubat'ta halkımız uluslararası komplonun yıldönümünde Önderliğine ve hareketine sahip çıkarak bu komplolara artık yeter demiştir. Kürt özgürlük hareketinin bu tür ilişkilerle tasfiye edilmesine müsaade etmeyeceğini, bütün baskılara rağmen, yiğitçe duruşuyla göstermiştir. Kürt halkının 15 Şubat'taki bu kararlı duruşu hem Türkiye'yi, hem de uluslararası güçleri düşündürmüştür. İşte böyle bir ortamda Kürt halkının tüm parçalardaki iradesini koruma, geliştirme gücü olarak varlığını sürdüren ve Kürt özgürlük mücadelesinin esas güç merkezi olmaya devam eden gerillanın tasfiyesine yönelik bir saldırı başlatılmıştır. ABD'nin desteğiyle kış koşullarında başlatılan bu saldırı, aslında Türk devletinin niyetiyle ilgilidir. Onların planlamasına göre bu kış koşullarında ani saldırıyla gerillanın üzerine gidecek, gerilla karargahının ve temel güçlerinin bulunduğu askeri güçler ezilecek, gerillanın esas güç merkezinin dağıtılmasının ardından diğer gerilla sahalarına yönelerek -onlara göre HPG karargahının düşürüldüğü andan itibaren halkın ve gerillanın moralinin bozulmasını da kendine dayanak yaparak- diğer güçleri de tasfiye edecek ve etkisizleştirecekti. Böyle hesap yapılmıştı. Ama halkımızın dediği gibi hesap gerilladan, Zap'tan dönmüştür. Bu aslında ABD'nin ve Türkiye'nin bütün planlarını alt-üst etmiştir.

Onlar sanıyordu ki bir-iki gün içinde HPG karargahı düşecek hemen onun arkasından diğer alanlara yönelinecek, oraları da kısa sürede etkisizleştireceklerdi. Böylelikle de Kürt özgürlük hareketi karşısında hem Türkiye'nin hem de ABD'nin pozisyonu güçlenecekti. Ne var ki düşünülen olmamıştır. Aksine 15 Şubat'la başlayan halkın direnişi bu işgal harekatıyla birlikte daha da boyutlanmış, yalnız Ku-

zey Kürdistan'da değil, Güney'de, Güneybatı'da, Doğu'da, Avrupa'da Kürtlerin yaşadığı bütün bölgelerde yaygınlaşmış ve halk gerilla etrafında bütünleşmiştir. Gerilla da halkın iradesi ve umudu olarak bu saldırılara karşı yiğitçe direnerek masa başında yapılan tasfiye planlarının gerçekleşme şansının olmadığını, Kürt halkının iradesini dikkate almayan planlamaların boşa çıkarılacağını bir daha göstermiştir.

ABD'nin erken geri çekilin çağrısı Türk ordusu için can simidi olmuştur

Türk ordusu operasyonun ikinci-üçüncü gününde bu harekatın yeni bir Sarıkamış harekatı olduğunun farkına varmıştır. Belki Sarıkamış kadar asker sayısı fazla değildir, ama günümüzde zaten insan gücünden fazla teknikle savaş yürütülmektedir. Teknik destekli saldırı gücü, gerillanın direnişi karşısında avantaj olarak hesaplamasına rağmen kış koşulları tamamen aleyhine dönmüştür. Her ne kadar belirli bir güç değişikliği yaşasa da yani askeri gücünü operasyon boyunca değiştirip yenilese de kış koşullarında yaşadığı bu perişanlığı giderememiştir. Aslında büyük kayıplar verdiği, bozgun yaşadığı, ama geri çekilmeyi de yapabilecek bir ortamın bulunmadığı koşullarda Genelkurmay karargahı bu durumdan nasıl kurtuluruz hesapları yaparken ABD'nin savunma bakanı ve başkanın ağzından *"erken geri çekilin"* çağrısı gelmiştir. ABD'nin bu çağrısı, Türk ordusu için can simidi olmuştur. Kamuoyuna yansıtmasalar da *"ABD söyledi, öyle çekilindi"* havasının oluştuğu ortamda, Türk ordusu gerilla karşısındaki başarısızlığını böylece örtmüş, amiyane deyimle namusu kurtarmıştır. ABD savunma bakanı *"yarın değil, çabuk çekilin"* demiştir! Hatta iki hafta diyerek en azından Türkiye'ye bir haftalık süre tanımıştır. Ne var ki Türk ordusu bir hafta değil, bir gün bile kalacak pozisyonda olmadığı için apar topar askerini çekmiştir. Aslında bir yerde ABD, Türkiye'nin gerilla karşısında perişanlığını görerek kendi planladığı siyasi hedeflerinin tersine döndüğünü, işgal harekatı sürerse kendi pozisyonunun daha da zayıflayacağını görerek, Türkiye'nin geri çekilmesini kendi çıkarına görmüştür.

Karadan böyle bir askeri harekata izin veren ABD'nin, neden böyle söylediğini irdelemek gerekir. Harekatın süresi ABD tarafından belirlenmiştir. Hatta Kandil gibi derinlikler, bu operasyonun planlamasının dışında tutulmuştur. ABD esas olarak PKK'nin iradesini kırmak, KDP üzerindeki etkisini ve baskısını arttırmak ve Türkiye'yi de kendine bağlamak istemişti. Ama direniş gelişince, bütün halk PKK etrafında birleşince, PKK'nin iradesini kırma, PKK üzerine siyasi baskı kurma ortaya çıkmadığı gibi PKK'yi güçlendiren bir direniş ortaya çıkmıştır. Bu gerçeklik, ABD'nin 1999'da gerçekleştirdiği uluslararası komplonun da amacına ters düşen bir durum yaratmıştır. Komployla ABD Kürt özgürlük hareketini sınırlayıp KDP ve YNK'nin önünü açma, böylelikle Kürt siyasi gerçeğinde bu güçleri öne çıkararak kendi politikasını hem Kürdistan gerçeğinde hem de Ortadoğu'da etkili kılmak istemiştir. Kendi politikalarına engel olan PKK'yi saf dışı etmeyi amaçlamıştır. Komplonun böyle bir amacı vardı. ABD bu amaç için yıllardır büyük çabalar harcayarak PKK'yi daraltma, tasfiye etme, etkisiz kılma, ideolojik, siyasi ve yaşamsal olarak kendi çizgisine çekme mücadelesini verirken, PKK'nin direnişiyle karşılaşmıştır. Arzuladığı sonuçların tersi etkiler yarattığını görmüştür. PKK bu direniş ile bütün bu saldırıları boşa çıkarıp daha güçlü bir konuma gelerek hem Kürdistan'da, hem de Ortadoğu'da siyasi güç haline gelmiştir. Bu gerçek karşısında ABD telaşa kapılmıştır. Bu nedenle de PKK'yi daha fazla güçlendirecek bu işgal harekatının uzun sürmesini istememiştir.

Türk ordusunun bozgunu ABD'nin politikalarını boşa çıkardı

ABD, Türkiye'nin Medya Savunma Alanlarına operasyon düzenlenmesine izin verirken, hedefi farklıydı. Bu açıdan Türk ordusunun beklediği gibi

"Harekatın süresi ABD tarafından belirlenmiştir. Hatta Kandil gibi derinlikler, bu operasyonun planlamasının dışında tutulmuştur. ABD esas olarak PKK'nin iradesini kırmak, KDP üzerindeki etkisini ve baskısını arttırmak ve Türkiye'yi de kendine bağlamak istemiştir. Bütün halk PKK etrafında birleşince, PKK'nin iradesini kırma yerine PKK'yi güçlendiren bir direniş ortaya çıkmıştır"

çıkmaması, gerilla karşısında etkisiz kalması sadece Türkiye'nin değil, ABD'nin de hedeflerini boşa çıkarmıştır. ABD, bu açıdan PKK'nin daha da fazla gelişip bölgede etkili olmasını ve Türkiye'nin de daha kötü bir duruma düşmesini engellemek için Türkiye'ye böyle bir çağrı yapmıştır. Çünkü PKK açısından hesapladığı hedeflere ulaşamadığı gibi, Güney Kürdistan'da PKK'nin etkisinin artması, ABD'nin KDP üzerinde etkisinin zayıflayacağı tehlikesini ortaya çıkarmıştır. ABD'nin neden önce Türkiye'ye izin verdiği, sonradan geri çekilin dediğini bu çerçevede anlamak lazım.

Anlaşılıyor ki ABD de Türk ordusunun kabiliyetine inanmış, kısa sürede hem Türkiye'nin hem de ABD'nin istediği hedeflere ulaşılacağını düşünmüş, ama sonuç böyle olmamıştır. Bu açıdan ABD'nin çağrısı, aslında Türk devletinin yaşadığı bozgunu ve girdiği bataklıkta -sembolik olarak belirtiyoruz Zap vadisinde- boğulmasını engellemek için yapılmıştır. Bir nevi ABD'nin çağrısı Türkiye'ye girdiği bataklıktan çıkmasını sağlamak için atılmış bir can simidi rolünü oynamıştır. Türk ordusu ABD'nin çekil çağrısını baskıdan daha çok kendisi için bir kurtarış, kurtuluş çağrısı olarak değerlendirmiştir. Kendi onurunu böylelikle kurtarmaya çalışmıştır. ABD'nin çağrısıyla Türkiye'nin çekilmesi arasındaki bağı böyle değerlendirmek gerekmektedir. Tabi ki ABD operasyonun zaman ve mekan konusunda sınırlı olmalı mesajını Türkiye'ye iletmişti. Türkiye

de bu mesaja göre hareket ediyordu. Verilen iznin yaratacağı sonuçların, kendisi açısından ilerde daha yeni mevziler kazandıracak nitelikte olacağını düşünüyordu. Bazı yerleri tutma planlamasıyla işgal harekatını başlatmış, ancak bu kendine askeri ve siyasi olarak pahalıya mal olmuştur. Apar topar çıkmak zorunda kalmıştır. Yoksa *"ABD çekil dedi, Türkiye hemen anında çekildi"* demek, aslında bir gerçeği tamamen saptırmaktır. Gerillanın direnişi karşısında hem Türk ordusunun yaşadığı bozgunu hem ABD'nin öngördüğü politikaların boşa çıkardığını görmezden gelmektir.

ABD'nin politikasında ne Kürtleri ne de bölge güçlerini düşünme vardır

Bu askeri harekatın sonuçlarını birçok bakımdan değerlendirmek gerekir. İlk önce ABD açısından değerlendirmek önemlidir. ABD aslında harekatın daha fazla uzamasını istemeyerek daha doğrusu Türkiye'yi bu bataklıktan kurtararak aslında kendi izlediği politikanın tümden çökmesini, batmasını, etkisiz kalmasını engellemiştir. Eğer bu harekat biraz daha uzun sürseydi ABD, KDP, Güneyli güçler ve hatta Kürtler üzerindeki etkisini tümden yitirecekti. Türkiye'ye geri çekilin, diyerek bu çekilmedeki rolünü, ağırlığını hissettirerek Güneyli güçler üzerindeki etki ve baskısını belirli bir düzeyde sürdürmeyi hedeflemiştir. Yine gelişen direniş sonucunda PKK'nin daha fazla güçlenmesinin ve kendi politikalarının tümden boşa çıkarılmasının önüne geçerek, bir yönüyle PKK üzerinde çeşitli biçimlerde baskı yaratma imkanını elinde tutmaya çalışmıştır. Nitekim önümüzdeki dönemde ABD'nin KDP ve YNK eliyle PKK'nin üzerinde baskı kurmak istediği şimdiden anlaşılmaktadır. ABD'nin ve Güneyli güçlerin söylemi, böyle bir politika içerisinde olacaklarını göstermektedir.

ABD, PKK direnişinin ortaya çıkardığı itibarın, PKK'yi daha fazla güçlendirerek, Türkiye karşısında etkili hale gelmesini ve Türkiye'yi daha fazla zorlamasını istememektedir. PKK'nin bu direnişten aldığı güçle yürüteceği mücadelenin, ABD Türkiye ilişkilerini bozacağını, kendisinin Türkiye'yi Irak ve Güneyli güçlerle birleştirip Ortadoğu'da güç yapıp buna dayanarak ağırlığını arttırma politikasını belli düzeyde engelleyeceğini görmektedir. PKK'nin direnişini ve mücadelesini etkin olmaktan çıkarmak bunun için de Güneyli ve çeşitli güçler üzerinden PKK'yi aktif konumdan çıkarmaya, silah bıraktıramazsa bile tek taraflı bir ateşkes ile pasif konumda tutarak, kendisinin Türkiye ile ilişkilerinin yine Güneyli güçler ile Türkiye'nin ilişkilerinin daha rahat yürütülmesini sağlamaya çalışacaktır. Daha doğrusu ABD, PKK'nin pasif tutulduğu bir ortamda Türkiye-Irak, Türkiye-Güneyli güçler ilişkisini geliştirerek kendi politikasını yürütmeye çalıştığı söylenebilir. Dolayısıyla ABD'nin politikasında ne Kürtleri ne de bölge güçlerini düşünme vardır. ABD bu güçleri birbirlerine yakınlaştırıp, belirli düzeyde bir araya getirip bir eksen yarattıktan sonra da, uygun fırsatını bulduğunda PKK'yi tümden tasfiye etmeye yönelecektir. ABD'nin böyle bir politik hesap içerisinde olduğunu söylemek mümkündür. Ancak ABD yapmış olduğu bu hesabın içerisinde Türkiye'yi daha fazla teslim almak için de PKK'nin gücünü ve direnişini koz olarak kullanmak istediğini bilmeliyiz. Dolayısıyla ABD'nin ne Türk ne de Kürt dostluğu vardır. Çıkarı gereği her iki gücü de Ortadoğu'daki politikasında politik bir araç olarak elinde tutmak istemektedir.

PKK karşısında zorlanan Türkiye ABD tarafından daha fazla kullanılacaktır.

Türkiye devleti gerilla karşısındaki zayıflığını görmüştür. Kürtlerin PKK etrafında birleşmesi, özellikle Kuzey'de Önderliğine ve PKK'ye sahip çıkması, Türkiye'nin hesaplarını altüst etmiştir. Türkiye, PKK'yi tasfiye edip Güneyli güçler üzerinde, Ortadoğu'da hatta ABD karşısında pozisyonunu güçlendirmek isterken, tam tersi bir durumu yaşmıştır. Türkiye'nin Kürt Özgürlük Hareketi karşısındaki pozisyonu zayıflamıştır. Hatta Güneyli güçler üzerinde yaratmak istediği etkinin tersi sonuç ortaya çıkmıştır. ABD ve bölge politikaları açısından düşündükleri de benzer bir sonuçla karşılaşmış ve bunlar üzerinde de pozisyonu zayıflamıştır.

Türk devleti inkarcı ve imhacı politikadan vazgeçmemekte ve Kürt sorununa demokratik çözüm politikasına ise yanaşmamaktadır. Hala, Kürt sorunun demokratik çözümünü *"Kürtler ayrılır, bağımsız devlet kurar"* gibi geri bir yaklaşımla ele almaktadır. 19. ve 20. yüzyılın paradigmaları ile düşünülmektedir. Oysa Kürt sorunun çözümünü demokratik temelde gerçekleştirip Türkiye'nin birliğini güçlendirdiğinde Avrupa Birliği ve ABD karşısında daha fazla inisiyatif sahibi olacağını görememektedir.

PKK karşısında daha da zorlanan bir Türkiye, önümüzdeki dönemde ABD tarafından daha fazla kullanılacaktır. ABD, Türkiye'yi kendine daha fazla bağlamak için, PKK'yi tasfiye etme sözü vererek, destek vaadinde bulunarak tümden kontrol altına alma politikasını geliştirecektir. Önümüzde-

ki süreçte PKK direnişi karşısında ağır darbeler alan Türkiye ABD'nin bu tür politikalarına daha fazla çekilecektir.

ABD Türkiye'nin bu işgal harekatıyla PKK'nin pozisyonunun zayıflayacağını düşünüyordu. Bu temelde yeni ilişkiler yumağı kurmak isterken ortaya farklı bir durum çıkmıştır. ABD bu defa da bu operasyonun sonuçlarını kendisi açısından farklı biçimde değerlendirmek isteyecektir. Özellikle Türkiye'yi kendi politikalarının içine çekmede kullanacaktır. ABD ve Avrupa'nın, diğer dış güçlerin bu kadar hesap yapmasının temelinde yatan esas gerçek Türkiye'nin inkar ve imha politikasındaki ısrarıdır. Türkiye, Kürt sorununun çözümü konusunda özel savaşın eskiyen yerlerini yamalama dışında bir politika üretememektedir. Bu da Türkiye'yi giderek ABD'nin tümden uydusu, her dediğini yapan pozisyona düşmeye götürmektedir.

Türkiye'de bazı güçler tümden ABD'nin politikasının etkisine girme, kimliğini, kişiliğini, inisiyatifini tümden kaybetme yaklaşımına ve pratiğine girmek istemiyor olabilir ve bu yönlü belirli düzeyde bir direniş de var ve bu gözüküyor da. Türkiye'de hem siyasi güçler içinde hem de ordu içinde Ortadoğu'daki siyasi güçlerle bu kadar karşı karşıya gelme politikasının kendilerini çok zorlayacağını görenler bulunmaktadır. Bu yönüyle ABD'nin politikalarına kaygı ve kuşkuyla yaklaşan çevreler de vardır. Bunlar da Kürt sorununda politika üretemedikleri için bu yaklaşımlarının hiçbir değeri olmamaktadır. Hatta daha milliyetçi ve şoven bir söylemin sahibi olmaktadırlar. Herkes bilmelidir ki Kürt sorunundaki inkarcılıktan kaynaklanan çözümsüzlük, bu konudaki tutuculuk ve gerici direnç Türkiye'yi dış güçlerin politikalarına teslim olmaya götürmektedir. Buradan çıkışın tek yolu, Kürt sorununda demokratik çözüm üretmektir.

> **"AKP hükümetinin gündeminde Kürt sorununun çözümü yoktur. Özellikle AKP türban sorununu ortaya attığı bir süreçte Güney'de de işgal harekatını başlatarak gerçek siyasi çizgisini ortaya koymuştur. Aslında AKP hükümeti türbanı kabul ettirme temelinde Kürt sorunu karşısındaki inkarcı ve imhacı politikasını her zamankinden daha fazla hiçbir örtüye ihtiyaç duymadan pratiğe koymuştur"**

Türk devleti çözüm anlayışı yerine bastırmada ısrar etmektedir

Türkiye'de zihniyet değişimi yaşanmamıştır. *"Dil serbestliği, eğitim ve kültürel haklar verilirse, yerel yönetimler inisiyatifli kılınırsa ilerde konjönktür değişince farklı şeyler de isterler, devlet kurarlar"* denilerek tümden çözümsüz politikalara saplanıp kalınmıştır. Emekli askerler içerisinde, ordu hiyerarşisinde yer alan bazı kesimlerde, sivil bürokratlar içerisinde bu klasik zihniyeti aşmayanlar bulunmaktadır. Öte yandan MHP, CHP gibi çok fazla ulusalcı olan, bu nedenle Kürtleri eriterek Kürt toplumu ve Kürdistan üzerinde Türk uluslaşmasını daha fazla derinleştirmek ve geliştirmek isteyen çevreler de bu zihniyeti sürdürmektedirler. Bu politikanın terk edilmesi ve yeni bir yaklaşımın gösterilmesi gerektiği halde, eski politikada ısrar edilmektedir. Özellikle anadil eğitimi konusunda tutucu olmaları, Kürt halkı üzerindeki hain emellerinin itirafıdır. Zaten klasik politikada ısrar etmelerinin nedeni de budur. Çünkü demokratik bir çözümün dil eğitimi olmadan gerçekleşmeyeceğini onlar da bilmektedirler. Anadilde eğitim gerçekleşmediği taktirde sorun çözülmüş olmayacaktır. Bunlar çözüm anlayışı yerine bastırmada ısrar etmektedirler.

Ancak bu politikanın sürdürülmesinin imkanı kalmamıştır. Klasik politikayı ısrarla sürdürme yaklaşımı en fazla da Türkiye'ye zarar vermektedir. Bu tür yaklaşımlar Türkiye'yi bir çıkmaz sokağa sürükleyerek kısır bir döngüde tutmaktadır. Tüm diğer politikalar da bu konudaki çözümsüzlüğün esiri olmaktadır.

Büyük gelişme potansiyeli olan Türkiye'nin politik üretimdeki yaratıcılığını doğru kullanmaması nedeni ile yaşadığı handikaplar Türkiye'nin demokratik açılımlar yapması önünde büyük bir engeldir. Askeri harekatlarla sonuç alınamıyor denilerek, demokratik siyasal çözüm yolları geliştirilebilmelidir. Kürt özgürlük hareketinin de beklentisi bu gerçeğin artık görülmesidir. Ama görünen odur ki, Türk devleti ve siyasi çevreler sorunu böyle algılamamaktadırlar. Kendilerini bir muharebe kaybetmiş gibi görmektedirler. Bu nedenle yeni savaşlara, muharebelere hazırlanmaktadırlar. Nitekim Türk Genelkurmayının brifinginde ve aynı gün yapılan bakanlar kurulu toplantısında Kürt sorunun demokratik çözümü doğrultusunda herhangi bir çözüm yaklaşımı ortaya konulmamıştır. Zaten hükümet bakanlar kurulu toplantısının kararlarını açıklamak için Genelkurmayın brifingini beklemiştir. Yapılan açıklamadan sonra da, orduyla yaptığı ittifak ve işbirliğinin gereği bastırma politikalarına devam edeceklerini açıklamışlardır. Zaten daha sonraki günlerde Talabani'nin Türkiye'ye gelişi örnek gösterilerek siyasi açılım beklenmemesi, Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi için siyasi, sosyal ve ekonomik tedbirlerin dün olduğu gibi bugün de devam edeceği vurgulanmıştır.

AKP türban sorununu ortaya atarak güç kazanmamıştır

Görüldüğü gibi AKP hükümetinin gündeminde Kürt sorununun çözümü yoktur. Özellikle AKP türban sorununu ortaya attığı bir süreçte Güney'de de işgal harekatını başlatarak gerçek siyasi çizgisini ortaya koymuştur. Aslında AKP hükümeti türbanı kabul ettirme temelinde Kürt sorunu karşısında inkarcı ve imhacı politikasını her zamankinden daha fazla hiçbir örtüye ihtiyaç duymadan pratiğe koymuştur. Bu yönüyle AKP türban sorununu ortaya atarak güç kazanmamış, aksine türbanla birlikte kendi hükümetinin de kafasını klasik politikalarla örtmüştür. Daha

doğrusu 22 Temmuz öncesi AKP ile ordu arasında yapılan Kürt karşıtı ittifak, türbanla birlikte zayıflamamış, daha da gelişmiştir. Türbanın gündeme getirilmesinin altında bu gerçeklik yatmaktadır. Medya Savunma Alanlarına ve Güney Kürdistan'a yönelik işgal harekatının başlatıldığı gün türbanın AKP'li Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından onaylanması da bu gerçeği doğrulamaktadır. Dikkat edilirse geçmişte türban ve siyasal İslam konusunda olur olmaz konuşan Genelkurmaydan bu konuda çıt çıkmamıştır.

İşgal harekatı sonrası Genelkurmay ve Hükümetin birbirine sarılması, Kürt sorununda bir çözüm umudu ortaya koymamaktadır. Bu açıdan Türk ordusunun Zap'taki başarısızlığının, Genelkurmay ve AKP hükümeti açısından bir sorgulama yaratması temelinde Kürt sorununa çözüm yaklaşımı göstererek, Ortadoğu'da inisiyatif kazanma politikasına yönelecekleri konusunda hiçbir işaret görülmemektedir.

AKP'nin ipliği pazara çıkmıştır

AKP ile ordu el ele vererek Türkiye'yi tamamen dış güçlerin istekleri doğrultusunda bir politikaya mahkum etmişlerdir. Türkiye artık bölgede inisiyatif kazanacak, inisiyatifi ele geçirecek güç olmaktan çıkmıştır. Her ne kadar kendi askeri ve siyasi gücünü pazarlamak istese de, Kürt sorunundaki zayıflıkları nedeniyle bu konudaki potansiyellerini bile doğru kullanamamaktadır. Eğer Türkiye gerçekten demokratik ve güçlü bir ülke olsaydı, savaşla değil, demokratikleşme temelinde bölgedeki siyasal gücünü arttırırdı.

Ortadoğu'daki sorunları yaratan ve bu temelde bölgenin her bakımdan gelişmesini önleyen güç odakları demokratikleşen Türkiye'nin etkisiyle dönüşerek demokratikleşme yoluna girebilirlerdi. Ancak Türkiye tamamen kendisine kaybettiren bir seçenekte ısrarla devam etmektedir. Türkiye'nin bu inkarcı ve imhacı politikası eskisinden daha fazla kaybetmeye mahkumdur. Bu politikada ısrar sürerse, Türkiye'nin pozisyonu eskisinden daha fazla zayıflayacaktır. ABD'nin ve Avrupa'nın bazı konularda desteğini alsa da bu güçsüz pozisyonundan kurtulması nerdeyse olanaksız hale gelmiştir.

PKK, Kürt halkıyla bağını daha da güçlendirmiştir. Halk eskiden daha fazla PKK'nin etrafında toparlanmıştır. Kuzey Kürdistan'da AKP'nin ipliği pazara çıkmıştır. Türk devletinin AKP'yi kullanarak siyasi sömürgeciliği yeniden inşa etme politikası da boşa çıkmıştır. Öte yandan Güney'de, Doğu'da, Güneybatı'da, Avrupa'da Kürtler PKK etrafında daha da kenetlenerek uluslararası komplonun yarattığı bütün olumsuz etkileri 15 Şubat'ta başlayan ve gerillanın direnişiyle zirveleşen süreçle birlikte aşmışlardır. PKK, birçok eksiğini ve zayıflığını bu ortamda gidererek daha güçlü mücadele edecek bir pozisyona gelecektir. Zaten şimdiden PKK'nin etkili mücadele eder hale geldiği görülmüştür. Özellikle 2003-2004 yılında ortaya çıkan tasfiyecilik ilk başlarda PKK'yi zayıflatıyor görünse de, daha sonra bunların yarattığı zayıflıklara karşı mücadele nedeniyle bu süreç PKK'yi güçlendiren bir etkene dönüşmüştür. Bu tasfiyeciliğin tasfiyesi ile görülmüştür ki, PKK öyle komplolarla, oyunlarla, ideolojik ve siyasi baskıyla etkisizleşecek, güçsüzleşecek bir hareket değildir.

Değerlere olan bağlılık Zap'taki büyük direnişi ortaya çıkarmıştır

Önderlik gerçeği daha çıkışından itibaren her türlü baskılara, sıkıntılara ve zorluklara karşı mücadele eden bir örgüt ortaya çıkarmıştır. Bunun tarzını, bunun üslubunu, bunun ideolojik ve siyasi anlayışını geliştirmiştir. Tabi ki bizim hareketimizin de ideolojik ve siyasi olarak bazı yetersizlikleri vardı. Reel sosyalizmin yanlışlıkları ve eksikliklerinden etkilenmişti. Klasik sosyalist anlayışın yarattığı olumsuzluklar, darlıklar ve dogmatik yanlar vardı. Önderliğimiz bunları da ideolojik ve teorik çalışmalarla aşarak Kürt özgürlük hareketinin önünü açmıştır.

Kürt özgürlük hareketi tarihteki mücadele birikimini, Önderlik gerçeğinden aldığı örgütçü yönetim ve kadro anlayışını daha da geliştirerek, derinleştirerek, zenginleştirerek bugün dünyada gerçekten hem kapitalist sisteme karşı, hem de inkarcı sömürgeci sisteme karşı en güçlü zeminde mücadele eden bir örgüt haline gelmiştir. Zap'taki direnişin başarısını esas olarak da buna bağlamak gerekiyor. Halkımızın 15 Şubat'taki ayağa kalkışını buna bağlamak gerekiyor. Kürt halkının Önderliğine ve hareketine bağlılığını buna bağlamak gerekiyor. Bütün bunlar, bütün bu gelişmeler bir bütün olarak birleşerek Zap'taki büyük direnişi ortaya çıkarmıştır. Bu direniş ideolojik, teorik gelişmelerden, Önderliğe, örgüte ve halka bağlılığından gücünü almıştır.

Türk ordusu Zap'ta gerilla karşısında yenilgiye uğramıştır

Kürt halkı, en zor koşullarda geliştirdiği direnişle bugünkü sonuçların yaratılmasında en önemli rolü oynamıştır. Zaman zaman çeşitli çevrelerin *"PKK'nin tabanı daraldı"* ya da *"Apo cezaevine düştü, örgüt ve halk üzerindeki etkisi azaldı"* söylemlerinin 15 Şubat'taki halkın ayağa kalkışı, halkın ayağa kalkışının ortaya çıkardığı moralle gerillanın gösterdiği direniş tarafından boş olduğu bir kez daha gösterilmiştir.

Halkımızın 15 Şubat'ta gösterdiği büyük direniş ve Türk ordusunun Zap'ta gerilla karşısında yenilgiye uğraması, Kürt sorununun çözümü açısından önemli imkanlar ortaya çıkarmıştır. Artık siyasi olarak Türk devleti ve komplocu dış güçler değil de, Kürt özgürlük hareketi ile Türkiye demokrasi güçlerinin inisiyatif kazandığı bir süreç içerisine girmiş bulunuyoruz. Öyle masa başındaki hesaplarla Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek, bu doğrultuda yapılan planların gerçekleşeceğini düşünmek, kendini kandırmaktan başka bir şey değildir.

Halkımız, PKK'nin gücünü, Önderliğinin ve Kürt özgürlük hareketinin gücünü 8 Mart'a ve Newrozlarda alanlara çıkarak çok açık bir biçimde ortaya koyacaktır.

8 Mart'ta Önderliğin ideolojik-teorik öncülüğü ile siyasal pratik desteği altında gelişen Kadın özgürlük hareketinin geldiği düzey açığa çıkmıştır. Kürt kadınının Önderliğine bağlı olduğu ve Kürt özgürlük hareketinin yenilmezliğinin mayası haline geldiği bir kez daha kanıtlanmıştır. 8 Mart, Newroz'un nasıl gelişeceğini gösterdiği gibi, 2008 yılının özgürlük ve demokrasi yanlılarının inisiyatifi ile gelişeceğini de dost ve düşmana ilan etmiştir. 8 Mart'ta Kürt kadınının ortaya koyduğu performans, çok boyutlu değerlendirilecek düzeyde bir niteliğe sahiptir. Başta Kadın özgürlük hareketi ile Kürt özgürlük hareketinin değerlendirip bundan gerekli sonuçları çıkararak mücadeleyi güçlendirici bir etkene dönüştürmesi gerekmektedir.

15 Şubat'la başlayan ve Newroz'da zirveye ulaşacak olan bu süreç, bu yıl içinde Kürt halkının özgürlük ve demokrasi iradesinin kendisini herkese kabul ettirdiği bir yıl haline gelecektir. Artık ABD de Avrupa da belli düzeyde bunu dikkate alacaktır. ABD ve Avrupa Kürt halkının iradesini dikkate almayan politikaların artık eskisi gibi pürüzsüz sürdürülemeyeceğini görmektedir. Her ne kadar Güney Kürdistan halkı üzerinde baskı kurup PKK'nin üzerine sürmek isteseler de, bu artık 15 Şubat ve Zap'taki direnişten sonra gerçekleşemeyecektir.

Güney halkı işgal harekatı sürecinde Türk devletinin niyetini iyi anlamıştır

Güney Kürdistan halkı PKK'nin kendi siyasi iradesi ve onuru olduğunu da görmüştür. İşgal harekatı sürecinde Türk devletinin niyetini daha da iyi anlamıştır. Bu yönüyle Güney Kürdistan halkının ve Güneyli siyasi güçlerin ABD'nin baskısına tümden boyun eğeceği düşünülemez. Tabi ki KDP ve YNK'den tutarlı politikalar bekleyemeyiz. Her an her türlü eksikliğe, yetersizliğe, zayıflığa girebilirler. Ancak onlar da Kürt halkının duygularını ve gösterdiği tutumu şöyle ya da böyle dikkate almak zorundadırlar. Çünkü gerillanın bu direnişi sadece Türk devletinin yaptığı bir askeri harekata karşı olmamıştır. Aynı zamanda bütün parçalardaki Kürt ulusal iradesinin tanınması ve Türkiye'nin her türlü inkarcı, imhacı politikalarına karşı da bir direniş olmuştur.

Bu hareketle birlikte bütün parçalarda Kürt halkının duygu ve düşünce birliği gelişmiştir. Genel olarak Kürt halkının gücüne güç katmıştır. Bir yönüyle Kürt halkı bu direniş etrafında birliğini sağlamıştır. Bir ulusal birlik gerçeği ortaya çıkmıştır. KDP'nin, YNK'nin bu ulusal birlik politikasını, anlayışını çok zorlaması düşünülemez. Ancak ABD, diğer dış güçler ve Türkiye'nin baskıları karşısında tümden halkın isteği doğrultusunda bir ulusal çizgiye gelmeleri, ulusal çizgi etrafında bir ulusal birlik politikaları izlenmeleri de beklenemez. Halkın iradesiyle onların duruşu arasındaki kopukluk, farklılık devam edecektir. Ama Talabani'nin iki ay önceki tutumu da devam etmeyecektir. Talabani de bu halkın direnişi karşısında üslubuna, politikasına en azından biçimsel olarak da olsa düzen vermek zorunda kalacaktır. Çünkü Kürt halkı Talabani'nin politikalarını serhıldanlarda onaylamadığını ortaya koymuştur. Türkiye ziyaretine soğuk yaklaşması da bu tutumun bir parçası olarak gelişmiştir. Dolayısıyla Kürt halkının bu tutumunu yalnız Talabani değil, tüm Kürt siyasi güçleri dikkate almak durumundadır. Belli düzeyde alacaklarını düşünmek de gerekir.

"Halkımızın 15 Şubat'ta gösterdiği büyük direniş ve Türk ordusunun Zap'ta gerilla karşısında yenilgiye uğraması, Kürt sorununun çözümü açısından önemli imkanlar ortaya çıkarmıştır. Artık siyasi olarak Türk devleti ve komplocu dış güçler inisiyatif yitirdiği buna karşılık ise Kürt özgürlük hareketi ile Türkiye demokrasi güçlerinin inisiyatif kazandığı bir süreç içerisine girmiş bulunuyoruz"

ABD Türkiye ve Irak Kürt özgürlük hareketine karşı ferman çıkardı

AKP, Kürt özgürlük hareketi ve Kürtlere karşı ferman çıkarırken, orduyla birleşip Kürt özgürlük hareketini ezerek pozisyonunu güçlendirip arkasından Güney Kürdistan'ın pozisyonunu daraltmayı düşünüyordu. Bu açıdan Talabani'nin, *"Kürtler AKP'ye oy versin, destek versin"* yaklaşımlarını bir daha dillendiremeyecektir. Bunu bir daha dillendirdiğinde bu Talabani'nin bitişi anlamına gelecektir. Talabani'nin Türkiye'ye gelişi üzerimize çeşitli oyunların gelişmesi biçiminde bazı sonuçlar ortaya çıkarabilir. Çünkü Talabani gelmeden önce, özellikle de ABD'li yöneticilerle konuşmuş ve belli bir politika doğrultusunda Türkiye'ye gelmiştir. Zaten Erdoğan, bu görüşme-

nin ABD başkanı Bush ile 5 Kasım'da yapılan görüşmede kararlaştırıldığını itiraf etmiştir. Dolayısıyla bu ziyaretin ABD'nin, Irak-Türkiye ve Güneyli güçleri birleştirme politikasını belirli düzeyde pratikleştirme çerçevesinde geliştiğini görmeliyiz. Ancak şunu da belirtebiliriz ki 5 Kasım'da Bush ve Erdoğan arasında mutabık kalınan PKK karşıtı politikanın temelleri bugün çok daha zayıftır.

15 Şubat ile başlayan ve giderek yükselen halkın serhıldanlarının Türkiye'deki çeşitli kesimler üzerinde etki yapacağı açıktır. 8 Mart'ta açığa çıkan halkın gücü, Newroz'la birlikte daha iyi görülecektir. Kürt sorununun demokratik çözümünün toplumsal zemini Kürdistan'da eskisinden daha güçlü hale gelmiştir. Yine siyasal zemini de eskisinden daha güçlü hale gelmiştir. İnkarcı ve imhacı politikada ısrar edenler aslında çok güçsüz durumdadırlar. Zaten güçsüz olduklarından dolayı dış güçlere, baskıya ve şiddete çok daha fazla sarılmaktadırlar. Ancak bunların sonuç alamayacağı daha iyi görülmüştür. Artık Türkiye'deki aydınlar, yazarlar, sivil toplum örgütleri, çeşitli toplumsal kesimlerin örgütlü güçleri ve önderleri inkar, imha ve Kürt sorununu şiddetle çözme politikalarında ısrarın Türkiye'yi daha fazla batağa götüreceğini, dış güçlere daha bağımlı hale getireceğini bugün daha iyi görmektedirler. Bu nedenle Türkiye halkının iradesine ve Türkiye halkının Kürtlerle birleşerek özgür irade ortaya çıkarmasına dayanan daha özgürlükçü, daha demokratik, daha inisiyatifli bir politik iradenin ve buna dayalı bir Türkiye gerçeğinin ortaya çıkması için ayağa kalkmaları artık kaçınılmaz hale gelmiştir. Çünkü Türkiye'nin demokrasi güçleri Kürt halkı ile birleşerek Türkiye halkının ve Kürt halkının birlikteliğine dayanan siyasi iradeyle Türkiye'nin demokratik, özgür ve iradeli bir ülke haline geleceğini ya da Kürt sorununu ezme doğrultusunda ısrar edilerek Türkiye tamamen dış güçlerin parçası haline getirileceğini artık anlamış bulunmaktadır.

Kürt sorununun çözümü için bir iradenin ortaya çıkması gerekir

Türkiye bir yol ayırımındadır. Bu yol ayırımında nereye gideceğini halkların iradesi ve mücadelesi belirleyecektir. Eğer böyle bir yol ayırımında da demokratik güçler, sol-sosyalist güçler, liberal güçler, Türkiye'yi seven güçler Kürtlerle bir araya gelip demokratik siyasal çözüm için mücadele vermezlerse, Kürt sorununun demokratik çözümü için bir irade ortaya çıkarmazlarsa, bu aslında Türkiye'yi daha kötü çıkmazlara sokacak yeni bir dönemi başlatacaktır. Bu sadece Türkiye açısından değil, Ortadoğu halkları açısından da çok olumsuz sonuçlar doğuracaktır.

Türkiye'nin iradesizleşmesi, bir yönüyle Ortadoğu'nun iradesizleşmesi olacaktır. Bunu böyle belirtmekte fayda vardır. Tersine Türkiye iradeleşirse, demokratik iradesini ortaya çıkarırsa, Kürt sorununu demokratik çözümü temelinde birliğini güçlendirirse aslında Ortadoğu halkları da güçlü bir iradeye kavuşurlar.

Bu Newroz'u sadece Kürt halkı açısından bir Newroz değil, Türk halkıyla Kürt halkının buluşmasını gerçekleştirecek Newrozlara dönüştürmemiz gerekiyor. Artık Türkiye'nin demokrasi güçleri de, Kürt demokratik güçleri de Türkiye'deki inkarcı rejimi ortadan kaldırıp, Türkiye'nin demokratikleştirilmesi açısından güçlerini birleştirmeleri zorunlu hale gelmiştir. Zaten inkarcı sömürgeci güçler de iki halkın birleşmemesinden yararlanarak kendi politikalarını uygulamaktadırlar. Yine iki halkın demokratik birliği yaratılamadığı için dış güçler Türkiye üzerindeki emellerini rahatlıkla gerçekleştirmektedirler. Eğer Türkiye'nin demokrasi güçleri, Türkiye'nin geleceğinin tehlikeli olduğunu görüp, birleşebilirlerse olumsuz gidişatı engelleyebilirler. Aslında Kürt sorununu çözüm etkenleri eskiye nazaran artmıştır. Çözüm etkenleri tıkatma etkenlerinden daha güçlüdür. Kürt özgürlük hareketine karşı gerçekleştirilen kara harekatının sonuç alamaması ve bu tür yönelimlere karşı Kürt halkının ayağa kalkışı özünde çözüm zeminini daha da olgunlaştırmıştır. Bu nedenle Mart ayı başta olmak üzere Kürt halkı ve Türkiyeli demokratik sol ve sosyalist güçlerinin demokrasi ve özgürlük mücadelesini yükseltmeleri ve yeni operasyonların geliştirilmesine karşı tutumlarını ortaya koymaları önemlidir. Bunun için de somut olarak Newroz'dan başlayarak *"Artık Yeter"*, *"Demokratik Özerklik Projesi Yaşamsallaştırılmalıdır"* diyerek ayağa kalkmaları, demokratik Türkiye, özerk Kürdistan gerçeğini pratikleştirmede önemli bir adım olacaktır. Bu sağlandığında da 2008 yılının halklarımız açısından özgür, demokratik birliğin gerçekleşmesinde önemli bir yıl olacağını söyleyebiliriz.

Türkiye'de Kürt isyanları

"Koçgiri ve Ağrı İsyanlarının bağımsızlıkçı ulusal özelikleri bu her iki isyanın ortak yönlerini oluştururken, Şeyh Sait İsyanı ve daha sonra gerçekleşmiş olan Dersim İsyanlarından farklılıklarını ortaya koymaktadır. Her ne kadar Şeyh Sait İsyanın bastırılmasından sonra idam sehpasına çıkarılan Kürt şahsiyetleri, kimlikleri ile birlikte, Kürdistan ideallerini ortaya koymuş olsalar da, bu farklılık öz itibariyle varlığını korumuştur"

Osmanlı ve Cumhuriyet döneminde Türkiye'de yaşanan Kürt isyanlarını her dönemin kendine has karakteristik özelikleriyle ele almak gerekmektedir. Çünkü Osmanlı döneminde yaşanan Kürt isyanları genel olarak imparatorluğun çöküş döneminde (1800-1900 yılları arasında) yaşanırken, Cumhuriyet döneminde olanları ise, Cumhuriyetin kuruluş ve bir sistem olarak kendini hakim kılma, sürecinde yaşanmıştır. Bu temel farklılıklar, Osmanlı ve Cumhuriyet döneminde yaşanmış olan Kürt isyanlarının gerçekleşme nedenlerini ve ana karakterlerine damgasını vuran yönlerini oluşturmaktadır.

Seyid Riza — Seyh Said

Osmanlı döneminde Kürt isyanları

Kürtler, Mezopotamya'nın yerleşik halklarından olurken, Türkler M.S 10. yüzyıllardan itibaren Mezopotamya üzerinden Anadolu'ya göç eden bir topluluk konumundadır. Tarihteki Türk- Kürt ilişkileri de bu süreçte ilk defa göçebe Kürt aşiretleri ile Türkmen boyları arasında gelişmeye başlamış, siyasal olarak da Selçuklu devletinin kurulmasıyla gelişmiştir. 1071 Malazgirt savaşı bu anlamda bir dönüm noktası olmuştur.

O süreçten itibaren 1800'lere kadar Kürtler ile Türkler arasındaki ilişkiler ittifaklar biçiminde sürmüştür. Hatta bu ittifaklar daha da ileriye giderek birlikte hareket etmeye kadar varabilmiştir. Kürtlerin İran Safavilerine karşı Osmanlıların yanında yer alması, Çaldıran Savaşı ve Kasrı Şirin antlaşması, bu konuda yaşanan en somut örneklerdir. Osmanlının çöküş sürecine kadar bu ilişki devam etmiştir. Osmanlıların Batıdaki egemenlik alanlarını kaybetmeye başlaması ile birlikte siyasal alanda yaşadığı çürüme, egemenliği altında kalan topraklarda olduğu gibi, Kürdistan'da da yeni sorunların yaşanmasına neden olmuştur.

Osmanlı imparatorluğu 15. ve 16. yüzyılda Asya, Avrupa ve Afrika kıtalarında etkili bir güç konumuna gelirken, o sürecin konjonktürel durumundan da fazlasıyla yararlanmasını bilen bir devlet olma özeliğine sahiptir. Avrupa'da feodal imparatorluklar çöküş aşamasını yaşarlarken, İran Safavi ve Mısır Memluk devletleri Osmanlı karşısında rakip olma özeliklerine sahip değillerdir. Bu durum Osmanlı için bir imparatorluk haline gelinmesinde önemli bir ortam yaratmıştır.

Yaklaşık 300 yıl süren bu dönem Osmanlı imparatorluğunun dünyada hükümran bir güç haline gelmesine neden olurken; üretime değil, vergilendirme ve savaş ganimetlerine dayalı servet edinimini ve ekonomik dayanağını esas alması nedeniyle, daha sonraları ciddi krizleri yaşamaktan kurtulamamıştır.

15. 16. yüzyılda Avrupa, zanaatçılığın ve deniz ticaretinin gelişimine bağlı kapitalist iktisadi yeni bir şekilleniş içerisine girerken, Osmanlı egemenlik alanlarında da varlığını hissettirmeye başlamıştır. Giderek de Osmanlıya borç verme konumuna ulaşılmıştır. İktisadi alanda yaşanan bu gelişme dünya da yeni bir dönemin başlaması anlamına gelmiştir. 19. yüzyıla gelindiğinde de Avrupa kapitalizminin dünya ekonomisi içinde etkili hale gelmesi ve yeni ham madde kaynaklarına ihtiyaç duyması, Osmanlı imparatorluğu gibi feodal özelikler taşıyan imparatorlukların bu güç tarafından ekonomik bağımlılık sürecine alınmasını beraberinde getirmiştir. Böylece geçmişin feodal imparatorlukları 19. yüzyılın başlangıcından itibaren giderek siyasal alana

da taşırılan ekonomik yarı bağımlı devletler konumuna gelmişlerdir.

İçine girilen bu sürecin Osmanlı imparatorluğunu sarsması kaçınılmaz bir sonuç olarak ortaya çıkmıştır. Osmanlı egemenliği altında bulunan Kuzey Afrika ve Balkanlar'da bir dizi isyanlar yaşanırken, imparatorluktan kopma eğilimleri ortaya çıkmıştır. Daha sonra da Osmanlı imparatorluğu bu alanlarda büyük toprak kaybına uğramıştır.

Osmanlı imparatorluğunun hızla nüfuz kaybetmesi, siyasal anlamda yeni sorunlar yaşanmasına neden olmuş, bu da imparatorluğun gerek elinde kalan topraklar üzerinde yeni yönelimler içerisine girmesine, gerekse de toplumsal ve siyasal alanda yeni yaklaşımlar belirlemesine neden olmuştur. Kürdistan da Osmanlı egemenliği altında kalan topraklar arasında olması nedeniyle, içerisine girilen bu yönelimlerin en şiddetli bir şekilde hissedildiği ülkelerin başında yer almıştır.

İsyanlar 1800'ün başından itibaren başlar

Kürdistan coğrafik olarak o süreçte Osmanlı ve Safavi İmparatorluğu arasında Kasrı Şirin antlaşmasıyla ikiye bölünmüş bir ülke olma durumundadır. Bu paylaşım içinde Kürdistan'ın dörtte üçlük coğrafya ve nüfus oranı Osmanlı egemenliği altında yer almaktadır. Osmanlı imparatorluğunun Kürdistan üzerindeki egemenliği ise kendisi ile işbirliği içinde olan mirler üzerinden sürmektedir. Mirler egemenlikleri altında olan bölgelerde tamamıyla özerk hareket etmekte ve otorite oluşturmaktadırlar. Varolan bu yönetim bir nevi prenslikler gibi babadan oğula ya da kan bağına dayalı bir ilişkiyle devredilerek sürdürülmektedir. Osmanlı imparatorluğu egemenliği altına aldığı diğer ülkelerde olduğu gibi uyguladığı tımar sistemi Kürdistan da geçerli olmamaktadır. O topraklar mirin kontrolü altında bulunurken, çoğunlukla da Osmanlıya vergi dahi vermemektedirler.

19. yüzyılda yaşananlar, Kürdistan'daki bu durumu doğrudan etkilemiş, tersinden bir sonuç yaratmaya başlamıştır. Osmanlı ekonomik ve siyasal anlamda yaşadığı zayıflamayı, doğuya yönelerek aşmaya çalışmıştır. İlk aşama da Kürdistan'da mirlerin kontrolüne son vermeye ve onları kendine bağlı devlet görevlileri haline getirmeye çalışmıştır. Ekonomik anlamda vergilendirmeye tabi tutarken, askeri olarak da hizmet yükümlülükleri getirilmeye başlanılmıştır. Bu da, Kürdistan'da ciddi rahatsızlıklara, tepkilere ve isyanların gelişmesine neden olmuştur.

İsyanlar yerel düzeyde kalmıştır

O zamana kadar alışık olmadıkları bu dayatmalar karşısında Kürtler, 1800'ün başlarından itibaren parça parça ayaklanmaya başlarlar. İlk isyan, 1806'da Babanzadelerin başkaldırısıyla başlar.

1834-1835 Revanduz isyanına Mir Muhammet öncülük eder, peşi sıra Bedirxan Bey, Yezdan Şer ve 1880 de Nehirili Şeyh Ubeydullah'ın isyanıyla doruk noktasına varır. Bu isyanların ortak yanları yerel düzeyde kalmalarıdır. Her ne kadar kimi isyanlar yerelin sınırlarını kısmen aşsa da, ulusal niteliğe ve renklere bürünememişlerdir. Bu isyanların farklı yanlarının olduğu da söylenebilir. Örneğin; Şeyh Ubeydullah'ın isyanına rengini veren din faktörü iken, diğer isyanlarda bu faktör çok sınırlı bir yer işgal eder. Kürtlük motiflerinin zayıf da olsa bu isyanlarda bulunduğunu söylemek mümkündür. Ancak Kürt feodallerinin daralan çıkarlarını koruma isteği bu isyanların gelişmesinde belirleyici rol oynamıştır.

Bu isyanların zamanlamasında, özelikle de Osmanlı imparatorluğunun çöküş sürecine girdiği, Balkanlardan parça parça toprak kaybetmeye başladığı; yine Mısır Kavalası Mehmet Ali Paşanın oğlu İbrahim Paşanın komuta ettiği bir orduyla Osmanlı ordularını Ege kıyılarına, Kütahya sınırlarına kadar gerilettiği dönemde Revanduz isyanının yaşanıyor olması zamanlama itibariyle başarı şansı taşıyordu. Ancak dar çıkarlarını koruma temelinde isyana kalkışan feodal Kürt beylerinin isyanları yenilmekten kurtulamamışlardır. Bu yenilgilerde dinin etkisi kadar İngiliz, Fransız ve Prusya imparatorluklarının rolleri de belirgindir. Örneğin İbrahim Paşanın Kütahya'dan geri dönmesini sağlayan İngiliz ve Fransız imparatorluklarının donanmalarının olması ve Kürt isyanlarına karşı Osmanlı ordularını düzenlemek üzere görevlendirilen Prusyalı Moltke olması gibi. Bu koşullar yan yana gelince dar çıkarlar temelinde yaklaşan ve yerel kalan 19. yüzyıl Kürt isyanlarının yenilmesi kaçınılmaz hale geliyordu.

"Her ne kadar kimi isyanlar yerelin sınırlarını kısmen aşsa da ulusal niteliğe bürünememişlerdir. Bu isyanların farklı yanlarının olduğu da söylenebilir. Örneğin; Şeyh Ubeydullah'ın isyanına rengini veren din faktörü iken, diğer isyanlarda bu faktör çok sınırlı bir yer işgal eder. Kürtlük motiflerinin zayıf da olsa bu isyanlarda bulunduğunu söylemek mümkün"

19. yüzyılda Kürt isyanları bu şekilde bir birinin ardı sıra patlak verirken, çöküşe geçen Osmanlı imparatorluğu da kendi iç sorunlarıyla uğraşarak bunları aşmak için kendine göre arayışlar içerisine girmiştir. Bu arayışlar III. Selim ile başlayan II. Mahmut ile devam ederek ardı sıra tahta geçen diğer padişahlar döneminde de sürmüştür. Gerek isyanlar gerekse de bu arayışlar, Osmanlı imparatorluğunun yaşadığı sorunların ciddiyetini ve içerisinden çıkılmazlığını ortaya koyan göstergeler olmuşlardır.

Osmanlı imparatorluğu bu arayışlarıyla bir nevi kendini yeniden yapılandırma yaklaşımını ortaya koyarken, içeriden de çok ciddi dirençle karşılaşmıştır. Öngördükleri değişimleri düşünsel olarak ortaya koymuşlarsa da pratikte bir türlü bunu uygulayamamışlardır. İmparatorluk bünyesinde isyanların art arda geliş-

tiği bir süreçte gerçekleşen Gülhane Hattı Hümayun'unda (Tanzimat Fermanı 1839) da öngörülen yerelin inisiyatifi, ademi merkeziyetçilik yerine merkezin rolü öne çıkarılarak uygulanmaz kılınabilmiştir.

Aslında Osmanlı'da yaşanan bu "değişim" var olan sorunları çözme yerine pansuman tedavi diye adlandırabileceğimiz anlık geçici çözümleri ifade etmekten öte bir rol oynamamıştır. Tüm bunlara rağmen, Tanzimat Fermanı'ndan sonraki süreçte de siyasal ve ekonomik istikrarsızlık sürmüş, isyanlar hızından hiçbir şey kaybetmemiştir. Osmanlı imparatorluk tarihinde görülmediği kadar, fazla sayıda padişah tahta çıkmıştır. Dış borçlanmalar artmış ve ödenemez duruma gelmiştir. Doğuda devam eden Kürt isyanlarına Ermenilerin isyanları da eklenmiştir.

Hızla çöküşe doğru giden bu süreci geliştirilen tedbirler de engelleyememiştir. 1876'da ilan edilen I. Meşrutiyet çok kısa sürmüş II. Abdülhamit'in kanlı diktatörlüğüne dönüşmekten kurtulamamıştır. O süreçten itibaren "değişimin" adı bile anılmaz olmaya başlamıştır.

II. Abdülhamit dönemi Kürtlerde işbirlikçiliği geliştirme dönemidir

II. Abdülhamit dönemi, Osmanlı devleti içerisinde özel bir öneme sahip olduğu kadar Kürtler içinde ayrı bir yere sahiptir. Bu dönem, Osmanlı devlet tarihinde istibdat dönemi olarak yerini bulurken, Kürtler açısından işbirlikçilik ve Kürtleri Osmanlı milisi haline getirmeyi hedefleyen bir dönem olarak tarihe geçmiştir.

II. Abdülhamit Kürt isyanlarının bastırılmasının ardından, doğuda patlak veren Ermeni ayaklanmasına karşı "Hamidiye Alaylarını" oluşturma yoluna gitmiştir. Oluşturulan bu Hamidiye Alayları, Rusların Kazaklardan oluşturduğu atlı düzensiz süvari birliklerinden esinlenerek örgütlendirilmiştir. Nasıl ki, Ruslar Kazakları kullanmışlarsa Osmanlılar da, Kürtlerden Hamidiye Alaylarını oluşturarak, başta Ermeniler olmak üzere bölge halklarına karşı kullanma yoluna gitmiştir. Kürtler bu şekilde askeri olarak örgütlendirilirken, siyasal işbirlikçilik içine çekilmeye de başlanılmışlardır. Aynı dönemde Kürdistan'da ve İstanbul'da oluşturulmaya başlayan aşiret mektepleri de bu yönde atılan adımlar olarak tarihte yerini almıştır.

II. Abdülhamit dönemi Osmanlı içinde her yünüyle muhalefeti bastırma, Kürtler içinde de işbirlikçiliği dört başı mamur bir şekilde geliştirerek, askeri ve siyasi bir hazırlık süreci olarak geçmiştir. Dünyanın içerisinde bulunduğu konjonktürel durum da böylesi bir yönelim için gerekli olan koşulları sunmuştur.

İngiltere ve Fransa karşısında Almanya yeni bir kapitalist güç olarak siyaset sahnesinde yerini almış ve yeni pazar arayışları içerisine girmiştir. O zamana kadar bilinen dünya pazarlarının egemen emperyalist devletler tarafından paylaşılması, Almanya'yı bu devletlerin pazar alanlarına yöneltirken, geçmişte bu imparatorluklar içerisinde yer alıp bu bağımlılık ilişkilerinden rahatsız olan devletlerin tutumlarından yararlanma arayışı içerisine girmeyi kendi çıkarına görmüştür. Osmanlı imparatorluğunun da bu tür devletler arasında bulunması Almanya'nın işini kolaylaştırmıştır. Osmanlı da Almanya'nın bu yaklaşımından yararlanma yoluna gitmiş ve ordusunu yeni askeri teçhizatlarla donatmaya başlamıştır. Bu doğrultuda Almanya ile antlaşmalar imzalamışlardır.

Gelişen milliyetçilik akımı Kürtler içerisinde de etkisini göstermiştir

Dünyada gelişen milliyetçilik egemenlik alanlarını kaybeden ve giderek daralan Osmanlı'da da etkisini göstermeye başlayınca, Osmanlı için de artık tehlike çanları çalmaya başlar hale gelmiştir. II. Abdülhamit'in istibdadı, koyu milliyetçi gelişime zemin yaratırken, reformist eğilimlerin de budanmasına neden olmuştur. Ancak bu bir yere kadar, 1908'de ilan edilen II. Meşrutiyete kadar sürmüştür. II. Meşrutiyet de I. Meşrutiyet gibi kısa ömürlü olmuştur. 1909 yılında 31 Mart Vakası olarak tarihe geçen ayaklanmanın ardında, bu dönem son bulmuştur. İttihat ve Terakki Cemiyetinin koyu diktatoryal yönetimi altında, Abdülhamit dönemindekine benzer bir istibdat rejimi o süreçten sonra damgasını vurmaya devam etmiştir. Ancak Sultan Hamit döneminden farklı olarak, istibdadın padişah tarafında değil bir parti tarafından yürütülmesi gerçeği burada söz konusu olmuştur.

Kısa erimli olup ardından bir darbeyle sonuçlanmış olsa da II. Meşrutiyet dönemi Osmanlı devleti içinde bir nefes alma anlamına gelebilecek açılımlara da zemin yaratmıştır. Değişik kimlik taşıyan milliyetlerin kendi kimliklerini kullanarak, kendilerini ifade etmelerini ve örgütlenmeleri bu gerçeklik içerisinde yerini bulmuştur. Kürtler de bu süreç içerisinde kendisini örgütleyebilmişlerdir.

Kürtler daha önceleri de Kürt-Kürdistan gibi kavramları kullanmaya başlamışlardır. Kürtlerin kendi kimliklerini kullanmaya başlaması, Osmanlıyı korkutsa da II. Abdülhamit döneminde Kürtlere yönelik özel politikaların geliştirilmesinin önünü alamamıştır. Kürt aşiret reislerinin çocukları, aşiret mekteplerine alınarak işbirlikçileştirme yoluna gidilmiş, Kürt feodalleri ve Osmanlı devleti arasında ilişki ağının örgütlendirilmesinin halkaları olarak değerlendirilmişlerdir. Buna rağmen, İstanbul'da aşiret mekteplerinde eğitime alınan Kürt aşiret reislerinin çocuklarının Osmanlıda gelişen milliyetçi düşüncelerin etkilerinden sıyrılmaları engellenememiştir. Nasıl ki, Türk milliyetçiliği için Avrupa bir okul haline gelmişse, Kürtler için de İstanbul aynı anlama gelmiştir. Ancak bir farkı vardır, o da Avrupa'da Türkler Türk milliyetçiliği ile kendi hükümranlıklarını hedeflerken, Kürtler kendi kimlikleri ile Osmanlı içinde yer almayı esas alan bir yaklaşımla milliyetçiliklerini dillendirme yoluna gitmişlerdir. 1898'de Kahire'de çıkan Kürdistan adlı gazetenin ideolojik doğrultusunu da bu yaklaşım oluşturmuştur. Ayrıca bu süreçte Kürtler ilk defa İstanbul'da kendi kimlikleri ile yasal olarak örgütlenmişlerdir. Mehmet Ali Bedirxan, Seyit Abdulkadir ve Şerif Paşanın da içerisinde yer aldığı kişiler tarafından, Kürt Teavün ve Terakki Cemiyeti kurulmuş ve aynı ismi taşıyan bir yayın organı çıkarılmıştır.

II. Meşrutiyetin kısa sürmesi beraberinde diğer cemiyetler gibi Kürt Teavün ve Terakki Cemiyetinin de kapatılmasına neden olmuştur. Buna rağmen Kürtler değişik isimler altında örgütlenmelerini sürdürmüşlerdir. 1909'da Amed'te Peyman ismiyle bir gazete çıkarılırken 1912'de Hêvi ismiyle gençlik örgütlemeleri içine girilmiş ve bu örgütlemeye bağlı Roji Kürt adıyla bir yayın organı çıkarılabilmiştir.

1912'de başlayan Balkan Savaşı Osmanlı için bir dönemeci oluştururken, aynı şekilde o süreçte kendi isimleri ile örgütlenen Kürtlerin de Kürtlüklerini bir yana bıraktıkları bir süreç olmuştur. Kürtler Osmanlı kimliği altında Balkan Savaşına katılmayı tercih etmişlerdir. Yine 1914'te başlayan I. Dünya Savaşına da Balkan Savaşındaki gibi Osmanlı kimliği altında girmişlerdir. Türkler kadar Kürtler de bu savaşta yer almışlardır.

I. Dünya Savaşında Osmanlı imparatorluğunun yenilmesi ve Sevr Antlaşması, eski Osmanlı egemenliği altında kalan halklar için yeni bir süreci başlatmış olsa da, Kürtler açısından önceki dönemin farklı biçimlerde sürdürülmesinden öte bir anlama gelmemiştir. Oluşturdukları kimi örgütlemelerine rağmen bu gerçeklik değişmemiştir. 1918'de İstanbul'da kurulan Kürt Teali ve Terakki Cemiyeti Sevr Antlaşması uyarınca kendine "tanınan hakları" savunurken, ondan bağımsız oluşumu Erzurum da başlayan Azadi adıyla örgütlemeler oluşmaya başlamıştır. Aslında bu noktada Kürtler de kendi içinde fiiliyatta bir yol ayrımına girmişlerdir.

"Nasıl ki, Türk milliyetçiliği için Avrupa bir okul haline gelmişse, Kürtler için de İstanbul aynı anlama gelmiştir. Ancak bir farkı vardır, o da Avrupa'da Türkler Türk milliyetçiliği ile kendi hükümranlıklarını hedeflerken, Kürtler kendi kimlikleri ile Osmanlı bütünlüğü içinde yer almayı esas alan bir yaklaşımla milliyetçiliklerini dillendirme yoluna gitmişlerdir"

Cumhuriyet dönemi Kürt isyanları

I. Dünya Savaşından yenik çıkan Osmanlı devletinin parçalanması karşısında, Kemalistlerin başlattıkları ulusalcı hareket karşısındaki izlenen tutum burada belirleyici olmuştur. Kürtler Kemalistlerin yanında tutum belirlemeyi tercih etseler de kendi kimlikleri ile varlıklarının gözetilmesinden vazgeçmemişlerdir. 1919'da patlak veren Koçgiri isyanı bunun somut bir ifadesi anlamına gelmiştir.

Koçgiri isyanı Alevi Kürtlerin yoğunlukta bulunduğu Sivas ve Dersim (Ümraniye ve Refahiye) arasında kalan bölgede gerçekleşmiştir. Koçgiri bölgesinin diğer bölgelerden ayrılan özeliği tarihte mirlik ve beylikler arasında yaşanan çelişki ve çatışmanın burada yaşanmamış olması ve yine Hıristiyan-Ermeni tehlikesine karşı kullanılan din propagandasının etkili olmaması ile Kürt ve Kürdistan fikrinin burada canlı olmasında kaynaklanıyor. Koçgiri isyanı belli bir program çerçevesinde başlamıştır.

Bu İsyanın talepleri arasında:

1-) Kürt özerkliğinin Ankara tarafından kabulü,

2-) Elazığ, Malatya, Sivas ve Erzincan cezaevlerinde bulunan Kürt mahkumlarının serbest bırakılması,

3-) Kürt çoğunluğunun yaşadığı yerlerde görev yapan Türklerin geri çağrılması,

4-) Türk kuvvetlerinin Koçgiri bölgesinden geri çekilmesi bulunmaktadır.

Ayrıca isyanın gelişmesi ile birlikte bağımsız Kürdistan'nın kabulü de Ankara'dan istenen talepler arasına yer almıştır.

Koçgiri isyanı, Kemalist hareketin başarısından önce gerçekleşmiştir. Dağılan Osmanlı toprakları üzerinde Kürt kimliği ile yaşamak hedeflenmiştir. Bu isyana Kürt Teali ve Terakki Cemiyetinin kurucuları arasında yer alan, Ali Şan Bey ve Nuri Dersimi gibi şahsiyetler öncülük etmişlerdir. İsyan daha sonra Kürdistan'ın bütününe yansımamış, bölgesel düzeyde kalarak bastırılmıştır.

Aslında Koçgiri isyanına öncülük eden, Ali Şan Bey ve Nuri Dersimi gibi Kürt şahsiyetlerin özgünlüğünden yola çıkarak İstanbul'da ortaya çıkan Kürt kimlikli kişi ve hareketlerin arayışlarını da tespit etmek olası görülmektedir. II. Meşrutiyet döneminde İstanbul'da Kürtler Teavün ve Terakki adıyla örgütlenirlerken, oluşan bu yapılanma içerisinde her ne kadar Kürt aşiret reislerinin çocukları yer almış olsalar da bunlarla birlikte İstanbul'da bulunan sosyal olarak farklı sınıf ve kategorilere mensup Kürtler de yer almışlardır. Mut-

ki'li Halil Hayali bunlar arasında bulunmaktadır. Mutki'li Halil Hayali'nin değişik toplumsal kesimlerden gelen Kürt çocuklarına, Kürtlük bilincini verme çabaları bilinmektedir. Hatta o süreçte kurulan Kürtçe Eğitimi Yayma Cemiyeti'nin İstanbul'da 30 bin Kürt çocuğuna hizmet vermeyi hedefleyen bir çalışmayı ön görmesi de, II. Meşrutiyetten sonra gelişen, Kürt kimlikli eğilimlerin içerdiği farklı toplumsal kesimlerin varlığına işaret etmiş olmaktadır.

İsyanlarda erken kalkışma ve plansızlık yenilginin nedenidir

Osmanlının dağılmasından sonra yeniden bir canlanma içine giren Kürt kimlikli eğilimler arasına giren bu farklılıklar kendisini göstermektedir. Koçgiri isyanında bu somut olarak yaşanırken, Azadi Cemiyeti'nin faaliyetlerinde de bu gerçek açığa çıkmaktadır. Koçgiri isyanında ve Azadi Cemiyeti'nin örgütlenmesinde Kürt kimliğinde ısrar eden yaklaşımlar, Kürdistan'a taşınma ve orada örgütlenme ve mücadeleyi öngörürken, Kürt egemen sınıfına dayalı ve onların temsilini öngören Kürt kimlikli yaklaşım ise daha çok İstanbul'da kalmayı ve Türk devleti ile bütünleşmeyi kendi çıkarına uygun görmüşlerdir.

Koçgiri isyanının örgütlendirilmesi gibi, Azadi Cemiyeti de kendisinin öncülük edeceği bir isyanı öngörmüş ve bunu örgütlendirme çabası içerisine girmiştir. Beytüşşebap'ta erken bir kalkışma içerisine girmişlerdir. Azadi cemiyetinin birleşimi değişik kesimlerden oluşmaktadır. Osmanlı bürokrasi ve devlet yapısı ile geçmişte ilişki içinde olanlarla birlikte, onunla bütünleşmeyenler de bu hareket içerisinde yer almışlardır. Kürtlerin içinde Amed'te yaşayan Cemil Paşazade örneğinde görüldüğü gibi bilinen aileler ise bu hareketten uzak kalmaya çalışmışlardır. Azadi Cemiyeti deşifre olup öncüleri yakalanınca cemiyetinin öncülüğünü daha geri planda kalanlar üstlenmişlerdir. Şeyh Sait de bunlar arasında bulunmaktadır. Daha sonra Piran'da ortaya konan provokasyonla Kürtlerin zamanından önce plansız bir şekilde harekete geçmesi sağlanmış, 1925'te Genç, Palu, Hani bölgeleri içerisinde kalan ve Şeyh Sait İsyanı olarak tarihe geçen bu isyan kısa sürede bastırılmıştır.

Şeyh Sait İsyanı'nın bastırılması sadece Kürtlere yönelik başlatılan baskıları değil, aynı zamanda başarıya ulaşan Türk Kemalist ulusal hareketinin siyasal bir organizasyon ve devlet olarak o süreçle birlikte yöneliminin ne olacağını da ortaya koymuştur. Bu anlamda Şeyh Sait isyanının bastırılması Kürtlere soykırım ve asimilasyon, Türk siyasal yapılanmasına da otokratik bir şekillenme olarak damgasını vurmuştur.

Böylece "tek ulus, tek pazar" yaratma doğrultusunda "tek şef, tek parti" rejimine geçilmiş, "Takriri Sükun" yasalarıyla "Bölge Müfettişlikleri", "İstiklal Mahkemeleri" kurulmuş, "Tedip ve tenkil" uygulamalarının önü açılmış, çıkartılan "Tekke ve Zaviyelerin" kapatılması kararlarıyla, dinlerin ve mezheplerin ibadet etmelerine konulan yasaklamalarla Türkiye tamamen kapalı, otokratik bir sistemle yönetilmeye başlanmıştır.

Koçgiri isyanın bastırılması, Azadi Cemiyeti'nin yöneticilerinin tutuklanması ve Şeyh Sait isyanın bastırılmasından sonra Türk devletinin Kürdistan politikası uygulanmaya devam etmiş ve Kürdistan tamamıyla Türk uluslaşmasının gerçekleşme alanı olarak görülmüştür. Askeri, ekonomik, kültürel ve siyasal boyutlarıyla da buna hız kazandırılmıştır.

Xoybun örgütlenmesi önemli adımların sahibi olmuştur

Türkiye devlet sınırları içersinde kalan, Orta, Kuzey ve Batı Kürdistan'da Türk egemenlerinin bu soykırımcı, asimilasyoncu politikaları sürerken, Kürtlerin karşı koyuşu da devam etmiştir. Yurt dışına çıkmak zorunda bırakılan ve daha çok da Ortadoğu ülkelerine giden (Tebriz, Lübnan, Kahire, Tahran vb) Kürt aydınları kendi aralarında ilişkilenmelerini sürdürmüş ve 1927'da Beyrut'ta Xoybun (Bağımsızlık) adıyla örgütlenmişlerdir.

Xoybun önceki Kürt kimlikli örgütlenmelere oranla daha geniş bir yelpazede örgütlenme ve öngörüye sahip olmuştur. Konjonktürel durum da bunun için gerekli koşuları yaratmıştır. 1917'de Rusya'da gerçekleşen devrim ezilen halklar için umut ışığı olurken, batılı devletler içinde Wilson prensiplerinde de dile geldiği gibi, "Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" ilkesine kayıtsız kalmama gibi bir sonuç yaratmıştır. I. Dünya Savaşından sonra Türkiye ve İran'ın yanında Suriye ve Irak gibi yeni devletlerin oluşması, Kürdistan'ın Güney ve Güneybatı parçalarının bu devletlerin sınırları içersinde kalması, Türkler ve İranlıların yanında, İngiltere ve Fransa'nın bölgede müdahil güçler arasına girmeleri, Ortadoğu'da yeni güç ilişkileri ve dengelerinin oluşmasına neden olmuştur. En önemlisi de bağımsızlık mücadeleleri yeni başlayacak olan mazlum halklar için yeni örgütlenme, savaş strateji ve taktiklerinin geliştirilmesi olanağını yaratmıştır. Tüm bunlar Xoybun cemiyetinin oluşumunda elverişli konjonktürel koşulları oluşturmuştur.

Xoybun'un var olan bu konjonktürel koşulları değerlendirip, kendisi için ne kadar bir dayanak ve alt yapı haline getirdiği ise tartışmalıdır. Buna rağmen önemli sayılacak adımların da sahibi olmuştur.

Xoybun, merkezini Halep'e taşıyarak Kuzey Kürdistan'da bir ayaklanmayı ön görmüş, en elverişli alan olarak gördüğü Ağrı'da gerilla taktiklerini esas alarak isyanı başlatma kararını almıştır. İsyanın komutasını İhsan Nuri üstlenmiştir. 1928'te Ağrı'da başlayan isyan, belirli bir eğitim almış askeri güce dayalı başlatılmış ve Kürt Hükümetinin kurulmasını da hedeflemiştir. Ağrı isyanı ile Türk birliklerine önemli kayıplar verdirilmiş ve isyan Ağrı ve bölgesinde belli bir dönem etkili de olmuştur. Ancak daha sonra İran'la yapılan anlaşma çerçevesinde Türk askerlerinin geçişine izin verilmesiyle birlikte gerçekleşen kuşatma harekatı ile isyan bastırılmıştır. İsyanın bastırılmasından sonra da Xoybun varlığını sürdürmüş ve 1942'de Doğu Kürdistan'da kurulan Komala örgütüne katılarak varlığını sona erdirmiştir.

Komala örgütlemesi her ne kadar Doğu Kürdistan'da kurulmuş olsa da daha sonra Kuzey ve Güney Kürdistan'dan da bu örgüte katılımlar gerçekleşmiştir. Doğu, Güney ve Kuzey Kürtlerinin katılımlarının sağlandığı Dalamper dağlarında bir toplantının yapılması bile söz konusu olabilmiştir.

Koçgiri ve Ağrı isyanlarının bağımsızlıkçı ulusal özelikleri bu her iki isyanın ortak yönlerini oluştururken, Şeyh Sait İsyanı ve daha sonra gerçekleşmiş olan Dersim İsyanlarından farklılıklarını ortaya koymaktadır. Her ne kadar Şeyh Sait İsyanın bastırılmasından sonra idam sehpasına çıkarılan Kürt şahsiyetleri, kimlikleri ile birlikte, Kürdistan ideallerini ortaya koymuş olsalar da, bu farklılık öz itibariyle varlığını korumuştur.

Ağrı isyanının bastırılmasından sonra 1934 yılında çıkan 2510 sayılı kanunla Türkiye:

1-) Yoğun bir biçimde Türk kültürüne sahip alanlar,

2-) Türk kültürüne sahip olmayan nüfusa Türk dili ve kültürünün benimsetileceği alanlar,

3-) Boşaltılacak olan alanlar başta olmak üzere üç bölgeye ayrıştırılmıştır. Ve ardından da 1936 yılında Dersim'de olağanüstü hal ilan edilmiştir.

Amaç, bahsi geçen bu yasanın pratikleştirilmesi için Dersim'in kontrol altına alınması ve her yönüyle denetimin sağlanmasıdır. 1876'dan beri on bir sefer düzenlenmesine rağmen bir türlü girilemeyen Dersim'in işgal edilmesidir.

1936'da olağanüstü halin ilanıyla birlikte Dersim kuşatılmış ve her türlü giriş-çıkış yasaklanmıştır.

"Dersim isyanının bastırılması Kuzey Kürdistan'da bir dönemin kapanması ve yeni bir dönemin başlaması anlamına da gelmiştir. Cumhuriyetin ilanıyla birlikte Türkiye devlet sınırları içerisinde kalan toprakları askeri olarak işgal etmiştir. Dersim'de bastırılan isyan ise bunun son halkası olmuştur"

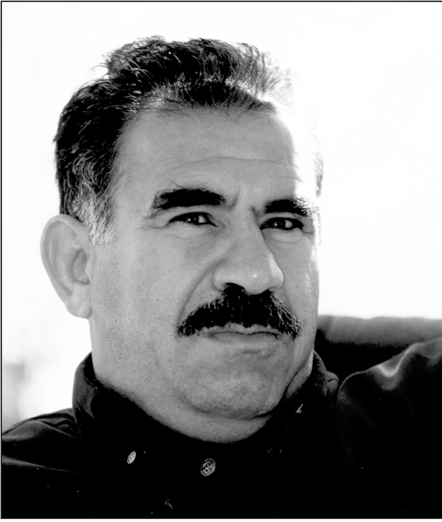
İsyanların bastırılması Kürdistan'da sömürgecilik sürecini tamamlamıştır

Dersim'de yaşanan isyan, önceden gerçekleşen bir planlama doğrultusunda değil Türk ordu birliklerinin yönelimleri karşısında başlamıştır. Türkiye devleti Dersimlilerin teslim olmasını istemiştir. Bunun karşısında ise Dersimliler bu kuşatma ve yönelime karşı durarak Dersimi kendilerinin yönetmelerine izin verilmesi talebinde bulunmuşlardır. Türk devlet yetkilileri Dersimlilerin bu taleplerini götüren elçilerini öldürerek karşılık vermiş ve saldırısını başlatmıştır. Dersimde büyük bir direniş yaşanmış olsa da isyan sonuçta katliamla bastırılmıştır. Resmi rakamlara göre Kırk bin kişi katledilmiş, köyler boşaltılmış, hayatta kalanlar "mecburi iskâna" tabi tutulmuş ve Dersim yasak bölge ilan edilmiştir. 1936'da ilan edilen olağanüstü hal ise, 1948'de kaldırılmıştır.

Dersim isyanının bastırılması Kuzey Kürdistan'da bir dönemin kapanması ve yeni bir dönemin başlaması anlamına da gelmiştir. Cumhuriyetin ilanıyla birlikte Türkiye devlet sınırları içerisinde kalan toprakları askeri olarak işgal etmiştir. Dersimde bastırılan isyan ise bunun son halkası olmuştur.

Dersim isyanının da önceki isyanlarla hem benzer, hem farklı yönleri bulunmaktadır. Ortak yönleri; isyanların bölgelerle sınırlı kalması, ülke ve halk bütünlüğünü temsil edememesi ve haklı gerekçelere dayanmış olmasıdır. Ayrılan yönleri ise; Koçgiri ve Ağrı isyanlarında olan programlı ve bağımsızlıkçı karakterin Şeyh Sait ve Dersim İsyanlarında olmaması, Kürtlük temaları olsa da böyle bir özeliğin isyanların başlayışına gerekçe oluşturmamış olmasıdır.

Dersimde bastırılan İsyan, aynı zamanda askeri işgalin kültürel ve ekonomik işgal ile tamamlanmasının önünün açılması anlamına gelmiştir. Artık Kuzey Kürdistan Türk devletinin kontrolü altına girmiş, buralarda Türk uluslaşmasının geliştirilmesi önünde hiçbir engel kalmamıştır. Beyaz sömürgecilik olarak da adlandırılan kültürel sömürgeciliğin başarısı için kapılar sonuna kadar açılmıştır. Kürtçe'nin yasaklanması, bölge yatılı okullarında çocuk sayılabilecek yaşlardaki Kürtlerin Türkleştirilmesi sürecine girilmiştir. Türklük övünülecek, ulaşılması gereken bir hedef olarak kabul ettirilirken Kürtlük aşağılanmaya başlanmıştır. Nasıl Cumhuriyetin kuruluşunda, hâkim parola "Ne Mutlu Türküm Diyene" biçiminde belirlenmiş ise, beyaz sömürgecilikle birlikte Kürdistan da "eğer yaşamak istiyorsan, Türk olacaksın" parolası öne çıkarılmıştır. Böylece beyaz sömürgeciliğe rol oynatılarak ekonomik işgalle, tüm zenginlik kaynaklarının, insanın fizik ve beyin gücünün talanı dahil Kürdistan'da sömürgecilik süreci tamamlanmaya çalışılmıştır.

Abdullah Öcalan

Operasyonların Yaratacağı Ortam Kaostur

"Mutlaka bir diyalog yolu bulunmalı diyorum. Türkiye toplumuna, aydınlara, kendini sorumlu hisseden herkese diyorum, Operasyonlara karşı çıkmak gerekiyor. Şiddetle bir araya gelmek gerekiyor. Terör örgütü söylemlerine falan takılmayın. Diyalog yolunu açmaya çalışın. Her iki tarafı da diyaloga getirmeye çalışın. PKK ile gidip görüşsünler, kabul ettiği ölçüde hükümetle de, devletle de bunu sürekli görüşsünler"

Bilinen sağlık sorunlarım devam ediyor. Yalnız gözlerimdeki yaşarma-akıntı iyice arttı. Bazen gözyaşında tuzlanma ve yanma oluyor. Bunun sebebi ne olabilir? Burun akıntısı da devam ediyor. Eskiye oranla şimdi biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Ancak bilinen sağlık sorunlarım devam ediyor. AİHM ile ilgili bir gelişme var mı? AİHM'e sunmak üzere savunma yazdım. Bunları ileride AİHM'e yollamayı düşünüyorum

Yeniden yargılama dosyasında bir gelişme var mı? Yunanistan davası açıldı mı? Yunanistan davası önemlidir. Ankara'da Ağır Cezada süren bir yargılama vardı, ne oldu? Ben zaten oraya bir savunma sunmuştum. Savunmalar için AİHM ile yapacağınız görüşmenin sonucunu bekleyeceğim. Atina'daki avukatın vekaletini imzalarım. Yunanistan davası açılabilir. Üzerinde çalışılır. Avukatlarım üzerine yasaklamalar gelişebilir. Ama bunlar sorun değil. Bir avukat bile gelse benim için yeterlidir

Operasyonları radyodan takip ediyorum. Belirttikleri kadar içeri girdiklerini zannetmiyorum. Dağılma, parçalanma falan diyorlar ama herhalde öyle bir şey yok. Operasyon Amerika'nın inisiyatifiyle oldu, ne kadar süreceği de buna bağlıdır. Operasyon devam ederse halk tepkileri daha da sertleşir.

Sünni-Şii bloklaşmasının yaratılmak istendiğine dair uyarıyı daha önce de yapmıştım. Türkiye'nin Güney'e girmesi Kürt-Şia ittifakını doğurur. Demek ki Kürt-Şia ittifakına el atıldı.

Askerler ve Erdoğan şimdilik uyumlu görünüyorlar. Ancak operasyonun ne kadar süreceği bunlara bağlı değil, tamamen ABD'nin eli altındadır. ABD Savunma Bakanı, operasyonun 14 gün içinde sona ermesi gerektiğini söylüyordu. Aslında Türkiye'de varolan tehlikeyi görebiliyor, bunu bilebilecek durumdadır. Bu iş Erdoğan'ı da Hükümeti de aşan bir şeydir. Ortadoğu'yu, Ortadoğu'nun tamamını, petrolü denetimi altına almak istiyorlar, böylece çelişkileri derinleştiriyorlar. Ben daha önce de söyledim, plan çok eskidir. Buna İngiliz planı demiştim. Aslında şimdi yapılan bunun hayata geçirilmesidir. Bu planın ayrıntılarına da girmeyeceğim, çünkü daha önce söylemiştim. Ben geçen görüşmede de söylemiştim. Türkiye'de anti tekel demokratik barışçıl bir duruşa ihtiyaç var. İşte Amerika finans olarak aslında Türkiye'yi denetliyor. Buna karşı anti-tekel bir duruş demiştim. Ama Türkiye solu bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadı.

Herkes bir çatı partisi altında buluşmalı

Ulusal sol'un bu yaklaşımı sonuçta faşizme çıkar. Türk solunun da söylemleri sonuçta faşizme hizmet etmiştir. Ben bu tehlikeleri görerek demokratların, aydınların, herkesin bir çatı partisinde buluşmasını önermiştim. Hala bu önerimde ısrar ediyorum.

AKP de öyle bağımsızlıkçı falan değildir. Zaten bağımsızlıkçı olmak öyle kolay değildir. Bir kriz patlatırlar, dünyayı adamın başına yıkarlar.

Bu planla dünya hakimiyetini sağlamaya çalışıyorlar. Burada Kürt meselesiyle ilgili bir boşluk vardı. Biz bu boşluğu gördük ve bu boşluğu özgürlük temelinde doldurmak istedik.

Bu da onların işine gelmiyor, bunu istemiyorlar. Aslında bizi de denetim altına almak istediler. Şam'da yanıma elçiler de geldi gitti. O zaman anlamamıştım. Yeri gelmişken söyleyeyim: Talabani bana adam gönderdi. Bizzat kendisi benimle görüştü. "Apo, silahımız var, paramız var istediğimiz her şeyi yapabiliriz, devlet de kurarız. Yeter ki sen bizim yanımıza gel" diyordu. Yani kontrolümüzü kabul et demek istiyordu. "Rica ediyorum" dedi, "bizim yanımıza gel, silah da var, adam da var, hatta devlet de var" diyordu. Barzani de aynı biçimde haberler gönderdi. Ben kabul etmedim. Talabani'yi aldılar, Londra'da eğittiler, gönderdiler. İşte Barzani'yi başka şekilde bağladılar. Biz, özgürlükçü ve bağımsızlıkçı çizgimizi koruduk. İşte bildiğiniz gibi başıma bir sürü şey getirdiler. O zaman anlamak istemediğim şeyleri böyle anlatıyorlar. Böylece anlamamı istediler. Ama ben, bu konuda kararlıyım. Bununla Kürtleri denetim altına almış olacaklardı, yani 'benim denetimim altında değilsen yaşama şansın yok' diyorlar.

Dünyayı tekeller yönetiyor

8 Mart vesilesiyle mesajımı vermek istiyorum. Koşullardan kaynaklı parça parça değinebiliyorum. Aslında kadın sorunu bir iktidar sorunudur Kapital finansla insanları kandırıyorlar. Tekel-

ler böylece dünyayı yönetiyor. Bu işi de hiçbir üretim yapmadan trilyon ve katrilyon parayı ortaya sürerek yapıyorlar. Amerika karşılıksız, hiç bir karşılığı olmadan dünyaya kırk trilyonluk tahvil sattı. Şimdi bu büyük balon yer yer patlıyor. Ekonomik kriz dedikleri nokta budur. Dünyadaki hiçbir güç kendini tekellerden kurtaramıyor. Dikkat edin Çin'in hiç sesi çıkmıyor. Rusya'yı terbiye ettiler. Sesini çıkaran ülkelerin başına dünyayı yıkıyorlar. Bütün bunları uluslararası alanda hisse senetleri, tahvil vb yöntemlerle, borsayla kağıt üzerinden yapıyorlar. Bunlar AKP'ye de bu paralardan verdiler. Kürtleri de paraya alıştıracaklar. Şimdiden Erbil'i, 'ikinci Dubai yapacağız' diyorlar ve yapacaklar. Şimdiden kredilere, büyük yapılara başladılar.

Kapital finans, her şeyi denetimi altında tutmak istiyor. Bu söylediğim çok inanılmaz da gelebilir ama kendini doğru tanımadan mücadele edemezsiniz. Hatta bu iktidarı doğru tanımlamaz ve anlayamazsanız tasfiyeci Osman'ın durumuna düşersiniz. Hatta sizi kullanırlar, nasıl kullanıldığınızı bile anlayamazsınız. Beni de tanımlamak istediler. Kapital finans beni denetleyemediği için bugün buradayım. Bizim özgürlükçü çizgimiz ile işbirlikçi çizgi mücadele halindedir.

Kadınla özgürlük temelinde yaşanmalı

Sizi para pul, kadınlarla kandırmaya çalışacaklar. Kendi çizgilerini böylece oturtmak istiyorlar. Kapital finans, kadını bu anlamda korkunç kullanıyor. Reklamlar tamamen kadın üzerine kurulmuştur. Kapital finansın iktidar mantığı ya bu iktidara tabi olursunuz ya da ölürsünüz üzerine kurulmuştur. Başka bir seçenek tanımıyor. Kadının cinsiyetçiliğini bu iktidarın aracı olarak kullanıyorlar.

Daha önce de söylemiştim. En eski, en saldırgan faşizm, erkeğin kadın karşısındaki yaklaşımıdır. O yüzden söylüyorum, çünkü beni doğru algılamaları gerekiyor. Benim kadına yaklaşımım tamamen özgürlükçü temeldedir. Bu halk için olduğu kadar, kadın için de böyledir hatta erkek için de böyledir.

"Kendini iyi tanımak ve tanımlamak gerekiyor. Özgürlüğün olmazsa olmaz olduğu tartışmasızdır ama özgürlük, beyin ve ruhsal bir durumdur. İnsanın duygularıyla kendini tanıması, kendi düşüncelerine hakim olması ve ne yaşamak istediğini tanımlaması gerekir. Özgürlük budur. Ben kızlara hep bunu söylüyordum. O yüzden eğer kadın özgürlüğü diyorlarsa bana bu temelde yaklaşsınlar, seveceklerse böyle sevsinler"

Kendini iyi tanımak ve tanımlamak gerekiyor. Özgürlüğün olmazsa olmaz olduğu tartışmasızdır ama özgürlük, beyin ve ruhsal bir durumdur. İnsanın duygularıyla kendini tanıması, kendi düşüncelerine hakim olması ve ne yaşamak istediğini tanımlaması gerekir. Özgürlük budur. Ben kızlara hep bunu söylüyordum. O yüzden eğer kadın özgürlüğü diyorlarsa bana bu temelde yaklaşsınlar, seveceklerse böyle sevsinler, yoksa boşuna kendilerini yormasınlar. Geleceklerse bu temelde gelsinler. Kadınlara ilişkin yaklaşımımdan dolayı bana çok saldırdılar. Şemdin alçağı, Şam'da kadınlarla şöyle böyle yaşadığımı söylüyordu. Ben kadınla özgürlük temelinde yaşadım, yaşayacağım.

İşte Osman örneğini görüyorsunuz. Onlara "size para, karı vereceğiz" dediler. Ceplerine Dolar koydular, paraya alıştırdılar. Geçenlerde gazetede okudum, Osman ikide bir "karı hele o çocukları getir de birlikte bir fotoğraf çektirelim" diyor. Bu, aslında bir ideolojik mesajdır. Bunu boşuna yapmıyorlar. İşte sana yaşayacak yer, falan diyorlar. Bu, aslında bir çizgidir. Gördüğünüz gibi onlar işbirlikçileri yanlarına almışlar, bize de bunları yaptılar. Ama ne olursa olsun Şam'da kızlara da söylüyordum. Sürekli özgürlük temelinde yaşayın, erkeğe bu temelde yaklaşın diyordum. Bu konuda beni eleştiriyorlar, ben de bir erkeğim, benden de kendinizi sakının. Kendinizi bu ilişkilerden, bu erkeklikten sakının. Gazetede okudum, doktor olan bir kadın, asker eşinden boşanmak istediği için on iki kurşunla öldürülmüştü. İşte Kapital finans, kadına bunu söylüyor, 'ya benim iktidarıma yüzde yüz tabi olursun, ya da yüzde yüz ölürsün'. Geçenlerde de tecavüz kültüründen bahsetmiştim. Günümüzde evliliklerin yüzde doksan beşi tecavüzdür. Kadınlar her gün tecavüze uğruyorlar. Böyle bir tecavüz kültürü içinde bir kadının ne ruhu, ne beyni sağlam kalır, ne güzellik anlayışı kalır, ne de sevgisi ve aşkı.

Kapital finans, insanlığın reddidir. Kapital finans, kadın cinsiyetçiliği üzerinden topluma egemen olmuştur. Beş bin yıllık bir meseledir ve kadının da buna karşı görkemli direnişi vardır. Ancak nasıl yaşamak gerektiğini iyi anlamak lazım, kendini bu temelde iyi tanımak lazım. Bana da özgürlükçü temelde yaklaşsınlar. Ben kadınla tamamen özgürlük temelinde ilişkilendim. Kadın için olduğu kadar halk ve erkek için de özgürlükçü çizgi esas olmalıdır. Kapitalizm bunlarla iktidarını sağlıyor. Bununla kadın üzerinde, toplum üzerinde iktidar oluyor. İşte üç S demiştim. Futbol, sanat dedikleri şey, reklamcı kızlar, magazin dediğiniz şey! Herkes futbolkolik olmuş, futbolla yatıp kalkıyorlar. Sanatçı diye her gün bir sürü insan çıkarıyorlar. Kimin kiminle olduğu belli değil, o mankenlik, magazin dedikleri şey bunu yapıyorlar, buna da sanat diyorlar. Bu gerçek sanat değildir. Her gün bir sürü uygunsuz şey yapıyorlar, adına da sevgi, aşk diyorlar. Onlarda insanlık, ruh kalmamış. İşte aşk günü, sevgililer günü ilan etmişler. Kapital finansla insanları bu hale getiriyorlar.

Arap sermayesi ve petrol finans kapitalin denetimi altındadır

Son savunmalarımda da bütün bunları, bu iktidar kavramlarını değerlendiriyorum. İngilizlerin Ortadoğu'ya ilişkin yaklaşımı, daha önce de söylemiştim, eskidir. Kapital finans büyük oranda hakimdir. İşte Arap sermayesi, petrol onların denetimi altındadır. Her şeyi denetim altına almaya çalışıyorlar. Bana "Kemalizm'den etkilenmiş" falan diyorlar, öyle birşey yok. Ben bilimsel değerlendirdim, ben aslında Kemalizm'in

özgürlükçü çizgisini tartışıyorum. Daha önce de belirtmiştim. Kemalizm, 1919-1924 arasındaki dönemde biraz bağımsızlıkçıydı, ancak İngilizler bundan sonra denetimi ellerine aldıktan sonra devleti tanıdılar. Mustafa Kemal biraz bağımsızlıkçıydı ama biliyorsunuz o dönemin bütün kadroları İttihat Terakki kadrolarıydı, etrafını sararak onu boğdular. 1920'lerde bile Mustafa Kemal bunlarla çok uğraştı, çünkü çok güçlüydüler. Sonra çok sayıda kadrolarını Dr. Nazım, Cahit… vb gibileri tasfiye ettiler. Yalçın Küçük kendisinden etkilendiğimi söylüyormuş, aslında kitaplarında belli olguları ele alıyor, bunları başka kaynaklardan da öğrenebiliriz. Olguları okudum ama değerlendirmelerine bir bütün olarak katılmıyorum.

Mustafa Kemal daha pragmatist ve biraz daha özgürlükçüydü

Aslında Mustafa Kemal, biraz bağımsızlıkçı bir çizgiyi temsil ediyordu. İngilizler, 1920'lerden sonra Sovyet Rusya'ya karşı bir ittifak olarak İttihat Terakki kadroları ile ilişki geliştirdi. Mustafa Kemal Cumhurbaşkan'ı olduktan sonra, asıl gücün İsmet İnönü'de olduğu anlaşılıyor. Yalçın Küçük de bir kitabında asıl gücün İsmet İnönü de olduğunu söylüyor. İsmet İnönü'nün İngilizlerle ilişkisi vardı, Mustafa Kemal bunu biliyordu. Sonunda uzlaşmak zorunda kaldı. Başbakanı ve yakın okul arkadaşı Fethi Okyar'a ablası Makbule ile birlikte daha sonra Serbest Fırkayı kurdurdu. Aslında bazı özgürlükçü çıkışları vardı ama sonunda uzlaştı. İnönü, Fevzi Çakmak ve İttihat kadroları İngilizlerle ilişkiliydiler. Mustafa Kemal'e 'sen cumhurbaşkanı ol' diye dayattılar, bütün gücü İnönü'ye verdiler. İleride bu konuda biraz daha tartışmak istiyorum. İnönü, Ege'de Çerkezleri, Rumları tasfiye etti. Aslında Mustafa Kemal, bu çizgide değildi. Biraz daha özgürlükçü yaklaşıyordu. İşte İzmit konuşmasında bir çeşit otonomi dediği demokratik özerkliğe karşılık gelen bazı açılımlar yapmak istiyordu ancak her seferinde karşısına bir olay çıkardılar. Şeyh Sait isyanı, Menemen Olayı, İzmir suikasti gibi!

Dersim isyanına katılan aşiretlerden bir gurup

İlginç bir şey anlatayım. Seyit Rızaların idamında, Dersim'den bir heyet, Mustafa Kemal ile görüşmeye çalışır. Mustafa Kemal Elazığ'a gelecektir. Ancak bu kadrolar, bu görüşmeyi engellemişlerdir. Üç saat erken gelseydi Seyit Rızaların idamının gerçekleşmeyeceği söyleniyor. Birtakım eksik evraklarla, imzaları bile tamamlamadan idamlar gerçekleştirilmiştir. Mustafa Kemal'le görüşebilselerdi belki de Koçgiri'deki gibi bir uzlaşma ile sonuçlanabilirdi. Ama buna engel olundu.

Kadınlarla ilişkisinde Latife ile ilişkisine kadar bir özgürlük, bir güzellik arayışı vardı. Babam da bana anlatırdı, o dönem askermiş. Mustafa Kemal Antalya'ya gittiğinde kızlarla yaptığı bir toplantıda sohbet edip, şiir ve edebiyat konuşmuşlar. Halk "Mustafa Kemal, kızlarımıza el attı" diye isyana kalkışmış. Bu nedenle Mustafa Kemal, Antalya'yı apar-topar terk etmek zorunda kalmış. Ben küçükken babam bana bu hikayeyi anlatmıştı. Daha sonra kitaplardan okuduğum hikaye ile babamın anlattığı hikaye aynıydı. Beni de kadın özgürlüğü konusunda çok suçladılar ancak biz onlara özgür alanlar sunabildik.

Mustafa Kemal çok okuyan biriydi. O dönemin bilgilerini alarak mevcut elinde olanla derleyip toplamaya çalışmıştır. Pragmatist biriydi. İttihat terakki çizgisi, Enver çizgisi yayılmacı ve maceracıydı. Mustafa Kemal gerçekçiydi, mevcut olanı derleyip toplayarak Cumhuriyeti kurdu. O dönem, İttihat kadrolarının bir bölümünü tasfiye etti. Yine o dönemin Mustafa Suphilerini boğdurdu. Kendi bağımsızlık çizgisini oturtmaya çalıştı ama adamlar kurt gibiydi, çünkü bütün kadrolar İttihat Terakki kökenliydi. Bu çizgi uzun sürmedi. İnönü ve Çakmak gibi kadrolarla İngilizler ilişkilendi. Mahir Çayan'ı bu çizgisinden dolayı tasfiye ettiler. O dönemin ülkücüleri de kullanıldılar. Madanoğlu, Doğan Avcıoğlu gibi bazı üçüncü dünyacı, Küba'ya yakın subayların tümü tasfiye edildi.

Yahudi sermayesi Anadolu'da etkindir

Bugün Türklüğü dayatan ve savunanlar aslında Türk değildirler. "Ne mutlu Türküm diyene" sözünü Mustafa Kemal söylememiştir. Mustafa Kemal'in katıldığı bir toplantıda Nahum adında bir Yahudi kalkıp konuşmuş ve bir slogan olarak "Ne mutlu Türküm diyene" demiştir. Hatta sanıyorum adı Haim'di, Haim Nahum söylemiş bu sözü. Bugünkü Türklüğü savunanların gerçek anlamda Türkmenlerle bir ilişkisi yoktur.

Mümtazer Türköne gibi bazı milliyetçilere dönek diyorlar, aslında onlar dönmüş falan değil, sadece bu milliyetçiliği yapanların Türklükle alakası olmadığını, bunun Türklüğe bir yararının olmadığını biraz anlamış gibiler. Bugün de aynı anlayış sürdürülmek isteniyor. Hatta bizim komşu köylerin bir kısmı Türkmen'dir. Bunlarla bir alıp veremediğimiz yoktur. Ortak yaşama sorunumuz yoktur ama bundan rahatsız olanlar var. Bunlar önceden de vardılar. AKP'ye para verip halka dağıtıp oy toplamasını sağlıyorlar. Bu paranın kaynağı ağırlıklı olarak Yahudi-

lerdir. Yahudiler, Anadolu'da sanıldığından çok daha eskiler. Selçuklular döneminden beri Anadolu'da bir Yahudi etkisinden söz edilebilir. Hatta Hazar Türkleri'nin Yahudi olduğuna dair bir iddia bile var. Türk Yahudiler de var. Hatta Kürt Yahudiler, bazı dönme aileler var. Yani Türk, Kürt, Arap Yahudiler var, zaten Yahudiler Araplar gibi Semitisttir. Bunlar her dönem son derece etkin olmuşlardır. İşte Ester Kira adlı bir kadın Osmanlı'nın maliyesini kontrolü altına aldı, daha sonra, onu parça parça ettiler. 1300-1400'lerde İspanya'dan gelen Yahudiler var. Bunlar son derece etkin oldular. II. Mahmut döneminde bazıları idam edildiler. Sokullu Mehmet Paşa vb gibi kişilikler onları idam ettiler. Ancak Yahudi sermayesi Anadolu'da etkindir. Koç'lar ve Tağmaç'ların Yahudi olduğu söyleniyor. Soner Yalçın biraz Sebatayistlerden bahsediyor. Sandığınızdan çok daha fazla etkinler. Niye Hıristiyanları öldürüyorlar? Şimdi ben size Malatya olayının arkasında Yahudi mantığı var desem şaşırırsınız. Ama Yahudiler Anadolu Hıristiyanlığı'nın yaşamasını istemiyor. Ermeni ve Rumların başına gelenlerin arkasında onlar var. Erbakan'ın bugünkü durumunun arkasında da bunlar var. Erbakan'ın İslamcılığı biraz farklıydı, Erbakan biraz daha Türk demokratıydı. Ama Erdoğan'ı destekliyorlar. Sermaye, Anadolu Kaplanları diyor. Sermaye biraz Anadolu'ya kaydı. Kayseri sermayesi Gül'ü çıkardı. Bugünkü AKP İslamcılığı Kalvinizm'dir diyorum. Kalvinizm, Protestanlığın bir mezhebidir. Hollanda'da çok etkin olmuştur. Hollanda'nın bunlarla ilişkisi ortadadır. Amsterdam-Kayseri, hattı vardır, Hollanda Kraliçesi boşuna Kayseri'ye gelmedi.

Demokratik gelişmemize tahammül edeceksiniz

Kapital finans, kadını denetim altına almak için cinsiyetçiliğini kullanıyor. Nasıl aşık olacağından, nasıl yaşayacağından, nasıl sevişeceğine kadar tümünü tek tipleştiriyor. Kadın üzerinden toplumun iktidarını hedefliyor. Senin özgünlüğünü, farklılığını tanımıyor. Ben nasıl belirliyorsam öyle olacaksın, yüzde yüz benim elimde olacaksın diyor. Milliyetçilik ve dincilikle de topluma tek tip düşünceyi dayattı. Ulus-devlet de nasıl bir kimlik istiyorsa onu dayatıyor. İşte Türk devleti örneği ortada, ben nasıl belirliyorsam öyle Türk olacaksın diyor. Milliyetçilik budur. Kürt milliyetçiliğini yaratarak 'ben nasıl ol' diyorsam 'öyle Kürt olacaksın' diyecekler. Tabi ki bu iki milliyetçilik çatışacaktır. Kapital finans tek tipleştirerek her şeyi denetim altına almak istiyor. Ulusu da kadını da erkeği de! Senin geçmişini, kültürünü, inançlarını ve farklılığını reddediyor. Yerine kendi belirlediğini koymaya kararlı bir dayatmada bulunuyor. Peki buna karşı nasıl durulacak? Bizim demokratik gelişmemize tahammül edeceksin, biz de devlete tahammül edeceğiz. Uzlaşı temelinde ikisi bir arada var olacak. Ulus-devlet doğrudan Kapital finansa hizmet ediyor. Marks'ın sosyalizmi bile buna hizmet etmekten kurtulamadı. Yetmiş yıllık deneyimin ortaya çıkardığı en geri sermaye neredeyse faşizm değil midir? Çünkü yetmiş yıl boyunca bir avuç oligarka hizmet etmişlerdir. Ulus-devletin Hitlerle geldiği noktada yarattığı sonuç faşizmdir. Avrupa, bunu biraz gördü, aşmaya çalışıyor. Ulus-devlet anlayışıyla yok ederim, ezerim, bitiririm mantığıyla hiçbir yere varılamaz.

"Kapital finans, kadını denetim altına almak için cinsiyetçiliğini kullanıyor. Nasıl aşık olacağından, nasıl yaşayacağından, nasıl sevişeceğine kadar tümünü tek tipleştiriyor. Kadın üzerinden toplumun iktidarını hedefliyor. Senin özgünlüğünü, farklılığını tanımıyor. Ben nasıl belirliyorsam öyle olacaksın, yüzde yüz benim elimde olacaksın diyor. Milliyetçilik ve dincilikle de topluma tek tip düşünceyi dayattı"

Ben Hükümete, Sayın Erdoğan'a çağrı yapıyorum; operasyonlarla bir yere varamazsınız. Operasyonların yaratacağı ortam kaostur, bununla işin içinden çıkılmaz bir hale geliriz. İstediğiniz kadar bana "terörist başı" deyin, PKK'ye "terör örgütü" deyin, bu hiçbir şeyi çözmez. Mutlaka bir diyalog yolu bulunmalı diyorum. Türkiye toplumuna, aydınlara, kendini sorumlu hisseden herkese diyorum, operasyonlara karşı çıkmak gerekiyor. Şiddetle bir araya gelmek gerekiyor. Terör örgütü söylemlerine falan takılmayın. Diyalog yolunu açmaya çalışın. Her iki tarafı da diyaloga getirmeye çalışın. PKK ile gidip görüşsünler, kabul ettiği ölçüde hükümetle de, devletle de bunu sürekli görüşsünler. Ben tekrar ediyorum, devletin sorumlu kurumları var. MİT'e de söylüyorum, bildiklerini Türkiye kamuoyuna daha fazla açıklasınlar. Hükümete tekrar söylüyorum. Eğer benim fikrimi sorarlarsa, daha önce de belirtmiştim, siz toplum olarak, birey olarak benim haklarımı tanırsanız, bana saygılı olursanız benim silaha ihtiyacım olmaz. Eğer bu konuda hükümet cesaretli adımlar atarsa, demokratik özerklik dediğim çerçevede üzerime düşeni yerine getirmeye hazırım. Buna gücüm de var. Sonuna kadar savaş olmaz, bu yıkım getirir. Ne Türklere ne Kürtlere bir yararı olmaz. Herkes bunu görmelidir.

Her yerde Kent Konseyleri Kent Meclisleri oluşturulmalı

Kürtler, demokratik tavırlarını göstermelidirler. Her yerde demokratik örgütlenmelerini güçlendirerek dayanışma içinde cevap olmalıdırlar. Yarın sizi parlamentodan atabilirler, belediyelerden dışlayabilirler ama o zaman bile bulunduğunuz kentlerde demokratik temelde örgütlerinizi kurarak tavrınızı ve mücadelenizi sürdürmelisiniz, bunun araçlarını yaratmalısınız.

Sanıyorum Demokratik Toplum Kongresi yapıldı. Şimdi bir şey söyleyeceğim bunu hemen hayata geçirmeleri barış için önemli olacaktır. Sadece Kürtler için değil, Türkiye şehirlerinde Kent Konseyleri, Kent Meclisleri çok hızlı bir şekilde oluşturulursa iyi olur.

Sayısı iki yüz mü üç yüz mü olur bilmiyorum, kentin büyüklüğüne göre kendileri belirlerler. Her çevreden, her kesimden insanı kapsamalı. Bir nevi Kentin vicdanı ve aklı olur. Bu meclisler aynı zamanda demokratik temelde Türkiye'nin oluşumuna da katkı sunar. Eğer DTP Meclis'ten atılıp belediye seçimlerinde engellenir, para marayla dışarıda bırakılırsa, hem kırsalda, hem kentlerde kendi alternatiflerini oluşturacaktır. Çatı partisi demiştim. Bu süreçte anti-tekel, demokratik barışçıl temelde tüm Türkiye aydınlarını, demokratlarını, güçlerini bir araya getiren bir çalışmanın yürütülebileceğini düşünüyorum.

Benim Ergenekon'la ilişkimin olduğunu söylüyorlar. Öyle bir şey yok. Onların Kuva-i milliye dediği şeyin aslında benimle hiçbir ilgisi yok. Benim Kuva-i Milliye dediğim şey 1920'lerin dayanışma ruhudur. Şimdi Kuva-i Demokrasi diyorum.

AKP bölgede dini duygular üzerine siyaset yapıyor

AKP nin bölgeye dönük çok tehlikeli ve sinsi bir siyaseti var. AKP eski Milli Selamet Partisi'ne benzemez. Refah Partisi ile de kıyaslanamaz. Ben Suriye'de iken Erbakan'ın Kürtlere tavrı farklıydı, bana iki mektup gönderdi, Suriye devletini de çözüm için devreye koydu. Ama şimdiki AKP dört eğilimi bir arada tutuyor ve her eğilimin bir görevi var. Bu dört eğilimin içinde solcuları da var; Milli Görüşçüler zaten belli bir grup, Erbakan'dan kalma bir grup vardır; bir grup olarak Kürtler vardır; bir de dışarıdan İngilizlerin desteklediği bir grup vardır ki, asıl işi yürüten grup budur. Mehmet Şimşek bunlardan biri olarak İngilizler tarafından direk partiye yerleştirilen biridir. Şu aşamada AKP askeriyeyi de eline almıştır, planlamayı AKP yapıyor, askerler harekete geçiyor. Uluslararası alanda derin ve görünmeyen güçlerle büyük bağlantıları vardır. Yani askerler AKP'yi değil. AKP askerleri yönlendiriyor, bunu herkesin bilmesi gerekir.

Yalçın Küçük meselenin temelini biliyor. Ona gelen bilgi ve raporların nereden geldiğini biliyorum. Dayandığı kaynak vardır.

M. Kemal aslında Kürt meselesini çözmeye çalışıyordu. 1926'dan sonra M. Kemal sözde yetkilidir ama elindeki tüm yetkileri alınmıştır. Yetkilerini İsmet İnönü almıştır ve O'nu da İngilizler destekliyordu. İngilizler 1926'dan sonra İnönü'yü destekleyerek M. Kemal'in elindeki bütün yetkileri almışlardır. Örneğin M. Kemal o tarihlerde kız kardeşine bir parti kurduruyor ama bu güçler partiyi dağıtıyorlar, hayata geçmiyor. M. Kemal bu kadar etkisiz hale getirilmiştir.

Dogmatik solculuk Sovyetleri bitirdi, Türkiye solunu da bitirdi, bunların durumları ortadadır. Eğer biz dogmatik solculukla mücadele etmezsek durumumuz iyi olmaz, çağa göre bir mücadele yürütmek lazım. Ben tüm halkın demokratik sorunlarına yanıt olabilecek birçok proje aktardım.

Bizde dinin üzerine siyaset yapmak olmaz ama inançlara saygılı bir politika ile kazanımlar daha fazla olabilir. AKP gelip bölgede dini duygular üzerine siyaset yapıyor ama siz halkın dini duygularına saygı temelinde daha kazanımcı bir siyaset yapamıyorsunuz. Bunun için defalarca söyledim, bu konuda gereği yapılmalıdır. Şimdiye kadar niçin yapılmadı. AKP'nin silah olarak kullandığı din olgusu elinden alınmalıdır. DTP'nin bunu doğru kullanması lazım.

Milletvekilleri ellerinden geleni yapmalıdırlar, çünkü halkın beklentileri var, bu kendileri için de iyi olur. Milletvekillerinden kim tam görevini yapmazsa, kaçarsa kendi kendini bitirecektir. Zaten gidecek yerleri de yok nereye gidecekler. Herhalde kongrelerini de yapacaklar, kendi başkanlarını kendileri seçecekler.

Bölgede her yerde kent konseylerinin kurulması gerekir. Kürtler, Türkler, Araplar, Lazlar, Çerkezler bütün milliyetler hep birlikte barış için mücadele etmelidirler.

Bu sorun askeri yöntemlerle çözülmez

Bugün önemli, tarihi açıklamalarda bulunacağım, Newroz'a ilişkin görüşlerimi de belirteceğim.

CPT raporunu açıkladı sanırım. Raporda belirtilen maddeler neden kaynaklanıyor olabilir? Nasıl çevresel etkenler? Deniz ürünlerini tüketmiyorum ama deniz iklimi olabilir. Boğazımdaki akıntı, bu sorunlar ciğerden kaynaklanıyor olabilir mi? Tamam, çözüm olarak neyi öneriyorlar? Anladım, benim koşullarım belli, bu koşullara ilişkin burada yapabileceğim çok fazla bir şey yok, sizler dışarıda bunun hukuki mücadelesini verirsiniz. Bunları benimle tartışmanıza gerek yok. Hatta bu konuları konuşmak bile saçma.

Belki burada kalmak daha iyi olabilir ama şartlar önemli; bu koşulların değiştirilmesi gerekiyor. İmralı rejiminin iyi anlaşılması ve değiştirilmesi gerekiyor. Ben 9 yıldır burada direniyorum ve direnmeye de devam edeceğim. İntiharvari herhangi bir girişimde bulunmayacağım, ben ömrümün sonuna

kadar da burada kalırım, bu benim için sorun değil. Bunu kendim için değil, yaşamam gerektiğine inandığım için yapıyorum. Halen Kürt halkına faydalı şeyler yapabileceğime inanıyorum. Ben Kürt halkının özgürlüğü için buradayım. İmralı rejiminin iyi anlaşılması lazım; İmralı rejimi benimle ilgili değil, Kürt halkının özgürlüğünün tasfiyesi ile ilgilidir. Biliyorsunuz, tarihte de imparatorluklar döneminde de buraya liderler, imparatorlar, yine başbakanlar getirildi; onlar buraya ölmek üzere gönderildiler. Zaten iklimi onları öldürmeye uygundur, bunun için ölüme terk edilmişler. Yazar Rıfat Ilgaz da bahsediyor kitabında. Gerekirse ben de ölürüm, ölüm benim için sorun değil. Önemli olan Kürt halkının özgürlüğü ve özgürlük iradesidir.

Bu sorun milyon Dolarlar harcanarak da çözülmez

Devlete ve hükümete de çağrı yapıyorum. Bu sorun milyon Dolarlar harcanarak çözülmez. Haberleri dinliyorum. Haberim var gelişmelerden. Benim hakkımda tasfiye kararı alınmış. Kürt özgürlüğü tasfiye edilmek isteniyor. M. Kemal de bağımsızlık ve özgürlük düşüncesiyle yola çıktı ancak dış güçler onun ilerlemesini engellediler. Bu dış güçler şimdi benim etrafımda çember oluşturdular, beni tasfiye etmeye çalışıyorlar. M. Kemal'i de biliyorsunuz Çankaya'ya hapsettiler. Hapis diyorum, çünkü durum öyledir. M. Kemal'i Çankaya'ya hapsederek boğmak istediler. Hatta bir defasında onu gerçekten öldürmek istediler, olayı biliyorsunuz, çarşaf giydirerek bir kadın kılığında Çankaya'dan çıkararak kurtarabildiler. Biliyorsunuz ben de 98'de Avrupa'da Yunanistan'da benzer şekillerde kaçarak, kılıktan kılığa girerek dolaştım.

M. Kemal'in etrafını da çevirmişlerdi. Birçok şey yapmak istiyordu ama etrafında bir çember vardı. Bunlar O'nu bile tehdit ediyordu. Birçok şeyi yapmadı, birçok şeyi de yapmak zorunda kaldı. M. Kemal'i saran bu kadro güçlü bir kadrodur. Biliyorsunuz M. Kemal bir defa bile yurt dışına çıkmadı, hep Türkiye'de kaldı. Aslında M. Kemal bir cumhuriyetçidir, milliyetçi değildir, kendisini koruma altına almak için Türkçülüğü geliştirdi. Kürt sorunu konusunda da özerklik anlayışına sahipti, yani muhtariyet istiyordu. Bunu dile de getirmişti ama Mustafa Kemal'in Kürtlerle uzlaşması engellendi. Her defasında karşısına bir şey çıkardılar; Menemen Olayı-Kubilay, Şeyh Sait Ayaklanması. Şeyh Sait İsyanı'nda Fethi Okyar Başbakandır, "Benim en yakın arkadaşlarım Kürttür, ben Kürtlerin üzerine gidemem" dedi. Bunun üzerine Fethi Okyar'ı düşürdüler ve Kürtlerin üzerine gittiler. Seyit Rıza'nın idamından önce M. Kemal'e ulaşılmaya çalışıldı ancak ulaşılamadı. Kim bunu engellemeye çalışıyordu engelleyen güçler kimlerdi? Bunlar bir kliktiler ve İngilizlerle bağlantıları vardır. Kazım Karabekir'in M. Kemal'e yapılan suikastte ismi geçmesine rağmen O'na hiçbir şey yapamadılar çünkü O da o gruptandı. Bunların M. Kemal'i Çankaya'ya hapsetmeleri çok bilinçli bir olaydır ve bir yerden kontrol ediliyor. Rahşan ülkeyle ilgili bazı kaygılarını dile getiriyordu ve Bülent Ecevit de bu konuda bazı şeyleri biliyordu. Yalçın Küçük de söylüyor, onun için deli deniyor ama bence deli değil, bazı şeyleri biliyor. Onun bazı kaynakları var ama bu kaynakları için "ben açıklayamam" diyor. Demek ki bazı yerlerden bilgi alıyor. Aynı şekilde bana da biliyorsunuz suikastler düzenlendi. Yakın arkadaşlarım tasfiye edildi. 1990'da Bekaa'da bana karşı bir plan yapılmıştı, ben fark edip Şam'a çekildim. Onlar Bekaa'da kaldılar. Bekaa'da, o vadide bana karşı ne yapabilirlerdi ki? Vadi bana bağlıydı. Orada bir şey yapamadılar. Ben de biraz tedbir almıştım. Ben de daha sonra oradan çekildim Şam'a gittim. Şam'da onları tek tek çağırarak dinledim. Onları anlamaya çalıştım. Şener'le Metin'i biliyorsunuz. Daha sonra Hasan Bindal'in şahadeti oldu. Kendisini çocukluğumdan beri biliyorum. Çok değerli bir arkadaşımdı. Benim etrafımı da yalnızlaştırmaya çalıştılar. Tabi ben bunları başta tam anlayamadım, daha sonra bilgiler parça parça birleşince daha iyi anladım. Cemil Bayık yanımdaydı. Ben olmazsam onların hepsini götüreceklerdi, tasfiye edeceklerdi. Cemil Bayık onlar nasıl tasfiye edileceğini dahi anlayamadan tasfiye edileceklerdi. Hiçbir şeyden haberleri yoktu. Öyle söyledikleri gibi Şam'da siyaset kolay değildi, çok zordu. Şam'da siyaset aslanın sırtında olmak gibidir. Çok dikkatli olmak gerekiyordu. En ufak bir hatada yere düşüp aslana yem olabilirdin. Şam'da da beni bitirmeye çalıştılar. '96'da yaşananları diğer birçok suikastı biliyorsunuz. Hürriyet, bana 17 kez suikast girişiminden bahsetti. Hiçbirisi başarılı olamadı.

"Bana da biliyorsunuz suikastlar düzenlendi. Yakın arkadaşlarım tasfiye edildi. 1990'da Bekaa'da bana karşı bir plan yapılmıştı, ben fark edip Şam'a çekildim. Onlar Bekaa'da kaldılar. Bekaa'da, o vadide bana karşı ne yapabilirlerdi ki? Vadi bana bağlıydı. Orada bir şey yapamadılar. Ben de biraz tedbir almıştım. Daha sonra oradan çekildim Şam'a gittim. Şam'da onları tek tek çağırarak dinledim. Onları anlamaya çalıştım"

Kemalizm anlaşılmadan bugünkü siyasal durum anlaşılamaz

Mustafa Kemal'in kurduğu devlet 1922'den beri o kontrole girmiştir. M. Kemal boşuna bağımsızlık, özgürlük demiyordu. M. Kemal'i yalnızlaştırmaya çalışıyorlardı, çocukluk arkadaşı olan Ahice Arif Albay'ı tasfiye ettiler. M. Kemal, İsmet İnönü ve Fevzi Çakmak'a yönelecekti, bu güçler engelledi. Çünkü onlara yönelseydi sıra kendisine gelecekti. 1926'da bir Türklük geliştirdiler. Zaten Mustafa Kemal 1930'larda ne yaptı ki? Pek bir şeyle uğraşmadı, Türk Dil Kurumunu, Türk Tarih Kurumunu kurdu, daha çok bunlar üzerine çalıştı.

Mustafa Kemal, kendisi hiçbir zaman Kemalizm dememiştir. Zaten Kemalizm kavramı, Mustafa Kemal'den bağımsız, onun dışında ortaya çıkarılmış bir kavramdır. Sıra Kürtlere gelene kadar Sosyalistleri de tasfiye ettiler, Mustafa Suphileri kim öldürttü? Burada üç kesim tasfiye edildi. Sosyalistler, Kürtler ve İslamcılar. Bu politikalar bugün iflas etmiştir. Ben bunları dile getirince bana Kemalist diyorlar, hayır ben Kemalist değilim. Bütün bunları iyi anlamak lazım. Kemalizm anlaşılmadan bugünkü durum anlaşılamaz. Mustafa Kemal'in bilim kapasitesi sınırlıdır. Ancak bilime önem veriyordu. Çok okuduğu, sabahlara kadar okuduğu söyleniyor. Kendisi birtakım düşünceleri geliştirmek istiyordu. Anadolu uygarlığını araştırıyordu. Dil için söylediği teoriler, tarihle ilgili söyledikleri farklı olabilir, "Sümerler Türk'tür" diyor, Hititler için de bir şeyler söylüyor ama ben bunların derdinde değilim, tabi ki bunlar tartışılır, mesela ben de "Sümerler Kürt'tür" diyorum, Kürtlerin tarihini, kaynaklarını araştırıyorum. Ancak burada benim için önemli olan Mustafa Kemal'in bilime önem verişidir. Biliyorsunuz "hakiki mürşit ilimdir" gibi sözler sarf ediyor. Kendilerini Kemalist olarak tanımlayanlar Mustafa Kemal'i bilmiyorlar. Mustafa Kemal'e azıcık saygıları varsa O'nu doğru anlarlar. Ben bunları ifade ettiğim zaman savcı başka şekilde yorumluyor disiplin cezaları veriyor.

Hükümetin iradesi yok çözüm yerine operasyon geliştiriyor

Anadolu uygarlığı önemlidir. Mezopotamya uygarlığı var, ortada. Bunlar esas alınabilir. Bir çözüm gelişebilir. Hükümet de artık Hükümet değil, iradesi yok. Çözüm yerine operasyon yapıyorlar, ben operasyonun başarılı olmayacağını ve çözüm getirmeyeceğini defalarca söyledim. Türkiye şu anda bir karmaşa ve keşmekeş içinde, kimse ne yaptığını bilmiyor. Bütün bu politikaların nedenleri araştırıldığında ucu birçok yere gidiyor, Merkezi Londra'dır. Bütün bunlar Küresel sermaye tarafından kontrol ediliyor. AKP'nin herhangi bir çözümü de yok. Paket maketleri de yok. Ellerindeki paket dedikleri şeyler, Çiller döneminden hatta Çiller'den de önce hazırlanmış çözüm getirmeyen paketlerdir. Özellikle yirmi yıldır Kürtler açlığa mahkûm bırakılıyor. Erdoğan bugün "Teröre karşı 12 milyar Dolar" ayırarak terörü bitireceğini söylüyor. Gül'ü dinledim, Gül de aynı şeyi söylüyor. Daha önce de "Teröre Karşı GAP Projesi" dediler. Atatürk Barajı yapıldı, suyu bir tünelle Harran'a götürdüler. Viranşehir, Ceylanpınar, Suruç sussuz bırakıldı. Oysa o su, hepsine yetecek kadardı ama suyu Harran'a götürdüler. Neden sadece Harran'a götürüldü? Bu projeler de başta bize karşı kullanıldı. Size birkaç ilginç olay anlatayım; Harran Belediye Başkanı bir kadınla aşk yaşadı, kadın sonra milletvekili yapıldı. Sözde aşk yaptılar ama her türlü yolsuzluğu, pisliği yaptılar. Adam Arap, iki-üç karısı vardı ama gidip yabancı bir kadınla aşk yaşadı. Bu ilişkiyi incelediğinizde her şeyi çok açık net göreceksiniz, bu ilişkinin içinde rantı görürsünüz, AKP'nin gerçek yüzünü görürsünüz, Urfa'yı görürsünüz, Harran'ı görürsünüz. Siz bunları incelersiniz, inşallah, o zaman her şeyi, oynanan tüm oyunları görürsünüz ve anlarsınız. Yine Bahçesaray Belediye Başkanı'nın kızı milletvekili yapıldı, biliyorsunuz. Yine anlatacak başka olaylar da var ama anlatmaya gerek yok, başka zaman anlatılabilir.

Krediler alarak üç günde holding kuruyorlar

Mehmet Şimşek'in hiçbir gücü yokken neden Türkiye'ye getirildi? Çünkü bunlar küresel sermayenin sözcüleri. Talabani Türkiye'ye geldi. Talabani'yi Türkiye'ye getiren de, Mehmet Şimşek'i Türkiye'ye getiren de aynı iradedir. Talabani'yi Ankara'da asker istemiyordu, camlı köşkte ağırladılar. Küresel sermayeyi kontrol edenlerin amaçları Güney'de Arap emirlikleri gibi emirlikler kurmayı hedefliyorlar. Dubai gibi yerleşimler kurmak, Erbil'de, Diyarbakır'da Holdingler kurmak, merkezler oluşturmak. Toprakların yarısı satılmış diğer yarısını da almak istiyorlar. Yer altı ve yer üstü kaynaklarına da sahip olacaklar. Kürtleri de karın tokluğuna kendilerine, patronlarına bağlayacaklar. Kadın nasıl erkeğe muhtaç hale getirilmişse, kadınlar böylece nasıl karılaştırılmışsa, Kürtleri de bu şekilde kendilerine bağımlı kılmaya çalışıyorlar. Kürtlere nasıl davranması gerektiğini öğretiyorlar şöyle davranacaksın şöyle giyineceksin, böyle yapacaksın, şöyle evleneceksin gibi. İşte Osman'ın düştüğü durum ortada. İkide bir fotoğraf çektiriyorlar şöyle yapacaksın diyorlar. Osman ve Botan'ı da bu şekilde kopardılar, bunlarla birlikte bin kişiyi de kopardılar. Bu işi parayla yapmaya çalışıyorlar. Onların projesi bu. İsim vermek istemiyorum Ağrı'da Bitlis'te Holdingleri açıldı. Krediler alarak üç günde Holding kurduruyorlar. Böyle kısa zamanda Holding mi kurulur? Krediler alarak üç gün gibi kısa sürelerde Ağrı'da Bitlis'te Holdingler kura-

rak Kürtler üzerinde denetim kurmaya çalışıyorlar. İşte bunların etrafına insanları toplayarak Kürtleri parçalamayı hedefliyorlar. Ben kredi almasınlar demiyorum ama neye ve niçin hizmet ettiklerini iyi bilsinler. Bu şekilde Kürtleri kendilerine bağlıyorlar Kendilerini de Küresel sermayeye bağlıyorlar. Barzani daha ihtiyatlı yaklaşıyor.

Barzani'nin operasyon sonrası yaptığı açıklamayı, Talabani'nin Ankara ziyaretinde Türkiye'yi Barzani'yle ilişkilendirme konusunda teşvik ettiğini dinledim. Bana da zamanında elli kez geldiler, teklif ettiler. Denizler ve Mahir Çayanları tasfiye ettiler. Ben de o dönem vardım, beni de tasfiye edeceklerdi ama ben neden tasfiye etmek istediklerini anlamaya çalışıyordum. Bunları sezdim ve bir çıkış sağlayarak yurt dışına çıktım. Şam'da bir İngiliz Müsteşar, 'Talabaniyle ilişkilerimiz var, yardım ediyoruz ona' diye belirtti bana. Bana Talabani'ye, Barzani'ye yardım ediyoruz neden size yardım etmeyelim diyorlardı. Bununla benim de onların denetimine girmemi istiyorlardı. Ben kabul etmedim. Benim için önemli olan özgürlüktür, özgürlük hareketinin büyüyüp gelişmesidir.

"AKP'de on yedi eğilim olduğu söyleniyor, bunları nasıl kontrol edecek bilemiyorum ama buradan Başbakan'a sesleniyorum; benim teorik gücüm de pratik gücüm de çok daha fazla, Talabani'den daha fazla, gelip burada benimle konuşabilirler. Önderliğim de ayrı bir konudur. Ben kimsenin daha fazla gözyaşı dökmesini, bir askerin dahi ölmesini istemiyorum. Bizim Türk halkıyla hiçbir sorunumuz yok"

Halkımla aramda bir bağ var Onları tehlikelere karşı koruyorum

ABD'nin Irak merkez komutanı yaptığı açıklamada "uzlaşılabilir olanlar ile uzlaşmayanları ayırmak gerekir" dediğini dinledim. Tamam dinledim biliyorum onları. Erdoğan "Teröre karşı 12 milyar Dolar ayırdık, bununla terörü bitireceğiz" diyor. Bunların amacı 12 milyarı buradan ayarlamak, 15 milyar İsrail parasından ayarlamak, bilmem ne kadar milyarı nereden ayarlamak... Siz çözümü Washington, Talabani'de şurada burada arayacağınıza gelin benimle konuşun. Daha önce ifade etmiştim Genelkurmay temsilcisi yanımıza gelmişti "neden şiddette ısrar edelim, sorunlarımızı demokratik şekilde çözelim, bu oyunu birlikte bozalım" demişti. Ama ben şimdi daha iyi anlıyorum sorunu ciddi anlamıyorlar. Ben Erdoğan'a sesleniyorum, siz bu şekilde "terörü" bitiremezsiniz ancak "terörü" tahrik edersiniz. "Anadili serbest bırakacağım, bir kanal kuracağım" diyor. Sen kimsin ki dil hakkında karar veriyorsun? Seksen yıl bu dili yasaklayacaksın, sonra da ben karar verdim diyeceksin. Bu dil senden önce de vardı senden sonra da var olacak. Kürtlere bir kanal verecekmiş! Kürtlerin zaten kanalı var. Burada kimse çocuk değil, kimseyi bu şekilde kandıramazsın. Bir küçük çocuğu kandırır gibi, yok paket açacağım, yok şunu yapacağım, bunu yapacağım, okus-pokus gibi şeylerle Kürtleri kandırmaya çalışıyorlar. Tamam, ben biliyorum. Bir maaşla, kendilerini teslim edenler var ama bu şekilde Kürtler kabul etmez. Kürtler namuslarına düşkündür, Kürtlerin kırk bin şehidi var, hepsi birer abide gibidir. Bu sorunu da bu şekilde çözemezler. Halkımla aramda bir bağ var. Onları tehlikelere karşı koruyorum, uyarıyorum. Kendileri de belirtiyor, Cevat Öneş söylemişti "Apo'nun politik-manevi gücü var" diye. Benim de burada politik gücüm var. Yalçın Küçük, "Apo'nun politik gücü büyük ama ekonomik gücü yok" demişti. Bu doğru olabilir ama politik güç önemlidir, politik güç ekonomik gücün üstesinden gelebilir, doğru çalışılırsa eğer. Ben burada Başbakan'a saygısızlık etmek ya da onu küçük düşürmek için bunları dile getirmiyorum.

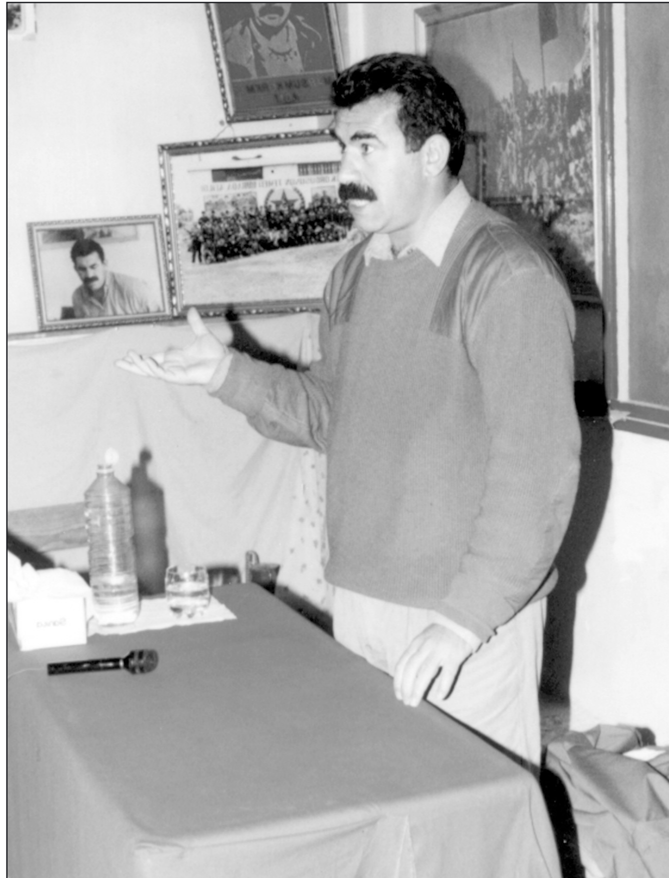
AKP'de on yedi eğilim olduğu söyleniyor, bunları nasıl kontrol edecek bilemiyorum ama buradan Başbakan'a sesleniyorum; benim teorik gücüm de pratik gücüm de çok daha fazla, Talabani'den daha fazla, gelip burada benimle konuşabilirler. Önderliğim de ayrı bir konudur. Ben kimsenin daha fazla gözyaşı dökmesini, bir askerin dahi ölmesini istemiyorum. Bizim Türk halkıyla hiçbir sorunumuz yok. Benim nenem Havva bir Türk köyündendi. İlk namus dersimi Havva nenemden aldım. Doğduğum yerde Türk köyleri vardı. Daha fazla kan ve gözyaşı dökülmesini, sorunun İsrail-Filistin gibi olmasını istemiyorlarsa, anlamlı bir diyalog geliştirmeliler.

Burada yanlış anlaşılmasın ben Ortadoğu'da Yahudilerin de devleti olmalıdır diyorum, anti semitist değilim ama demokratik bir şekilde olmalılar. Benimle görüşürler veya görüşmezler bu da bir yerde önemli değil. Önemli olan anlamlı bir diyalogun gelişmesidir. Çözümü dışarıda arayacaklarına neden gelip benimle konuşmadıklarını anlamak gerekiyor. Bunları siz de anlayabilirsiniz.

AKP üzerinden bir Kürt İslam partisi kurmaya çalışıyorlar

DTP'liler de bazı görüşmeler yapıyor. Bu görüşmeler önemlidir. Görüşmeler iyi niyetle yapılırsa onları desteklerim. Eğer örgütü tasfiye veya baskı altına alma temelinde kullanılırsa Kürt halkı bunu kabul etmez, buna karşı çıkar. Bilinçli veya farkında olmayarak buna alet olurlarsa o zaman kötü niyetli olurlar. Ben DTP görüşmesin demiyorum, görüşsünler ama çok dikkatli olmalılar. AKP üzerinden bir Kürt-İslam partisi kurmaya çalışıyorlar. AKP içindeki yetmiş milletvekiliyle bunu yapmaya çalışıyorlar. Bir dönem Şerafettin üzerinden yapmaya çalıştılar. Başaramadılar, Sertaç Bucak üzerinden yaptılar, başaramadılar, şimdi bu yöntemi kullanıyorlar, Kürtleri bölmeye çalışıyorlar ama bunu da başaramayacaklar. DTP içinde de bazıları bu siyaseti anlamayabilir ama ben biliyorum.

DTP hemen bir demokratik siyaset akademisi açmalıdır. Bunu daha önce defalarca söyledim. DTP bunu neden bugüne kadar yapmadı? Diğer partilerin AKP'nin, CHP'nin, MHP'nin, DSP'nin bile siyaset okulları var değil mi? Bunlar üzerinden örgütleniyorlar. Neden DTP'nin yok. Orhan Doğan'ın anısına bunu yapabilirler. İkide bir benim ismimi anıp ceza alacaklarına bu işle ilgilensinler. Her yerde Orhan Doğan Demokratik Siyaset Akademisi açılmalıdır. Bu onlara son önerimdir. Eğer bunu da yapmazlarsa, onlara hakaret edeceğim, DTP'yi işbirlikçi ilan edeceğim. Bu işle kim ilgileniyor, bu işin sorumlusu kim? Nasıl kuracaklar, ne zaman kuracaklar, bunları öğrenmek istiyorum. Demokrasinin gelişmesini, demokratik siyasetin güçlenmesini istiyorlarsa bu okullar şart. Bu akademiler herkes için gereklidir. Benden ziyade herkes için sizin için gereklidir. Demokratik siyaseti iyi bilmezseniz avukatlığı da geliştiremezsiniz. Gençler için gereklidir, kadınlar için gereklidir. Siz siyaseti bilmezseniz bu oyunları nasıl anlayabilirsiniz. Ben aydınlanmış bir insanım, en azından bilimi biliyorum. Siz daha çok gençsiniz, bunları bilmezseniz farkına varmadan sizi bitirirler, geleceğinizi karartırlar. Ben hayatımın geri kalanını cezaevinde geçiririm, bu benim için sorun değil, zaten önemli olan fikirlerimdir hatta ölümüm daha da güçlendirebilir.

Demokratik güçler ve sol kesim çözüm için çalışmalıdır

Hemen bir öneri yapmak istiyorum; her ilde Meclisler kurulmalı, ilçeler ve köylerde de bir şeyler kurulabilir. Bunlar mutlaka kurulmalıdır. Bu şekilde örgütlenebilirler. Eğer öneri istiyorlarsa bunu öneriyorum, bunu da yapmazlarsa bir daha onlara öneri yapmayacağım. Demokratik güçler, sol kesim de çözüm için çalışmalıdır. Anti-tekel bir hareket geliştirilebilir. Daha önce ifade etmiştim Demokratik Cumhuriyet Kongresi temelinde bir hareket veya partileşmeye gidilebilir.

Ben bu konuda daha önce önerilerde bulunmuştum. Bunlar net. Önemli olan anlamlı diyalogdur, çözüm bulunur, mekanizmalar geliştirilir. Urfa için de bir park düşünülüyor "Dinler Bahçesi" adı altında. Ben de daha önce önermiştim aynı şeyi fakat benim amacım farklıdır. Özellikle belirtiyorum, özelde Urfa'yı anlamak gerekiyor. Savunmalarımda ve daha önceki İbrahimî çözümlemelerimde belirtmiştim. Bu söylediklerim Urfa'da bir Rönesansa neden olabilir. Harran biliyorsunuz İbrahim'in kardeşinin adıdır. Siz gençler de araştırabilir, araştırma yapabilirsiniz. Ben gerçekten gençleri de severim. En çok gençler özgürlük için mücadele etmeliler. Gelecekleri söz konusu. Önümüzde bahar var, Nisan güçlü geçer. Bu sorun ciddi, Erdoğan'ı da aşar. Jandarmaya, emniyet genel müdürlüğüne, devlete, hükümete sesleniyorum demokratik bir çözüm geliştirilebilir. Sayın Erdoğan ve Gül'den de rica ediyorum demokratik çözüme katkıda bulunabilirler benimle diyaloga da geçebilirler.

Talabani'yi de fazla eleştirmesinler. Talabani ve Barzani'nin demokratik bir çözüme katkıları sağlanabilir.

Cezaevlerinden mektuplar aldım. Bir arkadaş mektubunda bazı araştırmalar yaptığını Said-i Nursi'yi araştırdığını belirtiyor. Muhtemelen araştırmanın sonunda Said-i Nursi'nin Ermenilere dayandığını belirtecek. Bazı Ermeni aileleri başka yere gidince ortada kalan çocuklar var, oradan geliyor sonucuna varabilir, bilemiyorum. Bu konuda bir şey söylemek istemiyorum.

Söylediklerimi bir mesaj halinde halkımıza iletebilirsiniz. Halkımızın Newroz'unu kutluyorum. Suriye, İran, Irak tüm parçalardaki halkımızın Newroz'unu kutluyorum, onlara selam ve sevgilerimi iletiyorum. Urfa kazanacaktır, biliyorum, er ya da geç tarihine ve Hz. İbrahim'e yakışır Rönesansını gerçekleştirecektir.

Kazanan gençlik kazanan Kürdistan halkı olacaktır

"Gençliğe yakışan bildiği kadar yapmak yaptığı kadar temsil etmektir. Bunun örnekleri mücadele tarihimizde vardır. Ve tarihimiz bu örneklerle yazılmıştır. Cesaretin, kararlılığın, fedakarlığın ve fedailiğin en büyük temsilcisi ve yaratıcısı gençliktir. Dağda da şehirde de köyde de bu böyledir. Sadece kaba eylemsellik anlamında da değil. Zihinsel güçle ve moral güçle yine politik bilinç ve örgütlenme düzeyi ile bu böyledir. Gençlik, yaşayabilmek için ekmek su ve havaya ihtiyaç duyduğu kadar eğitim, eylem ve örgütlenmeye de muhtaçtır"

Kaybedilen ne varsa hepsini kazanmak özgürlük mücadelesi ile mümkündür. Söylenir ki; Apocu hareket aynı zamanda bir gençlik hareketidir. Peki Apocu hareketi bir gençlik hareketi yapan özellikler nelerdir? Otuz yılı aşkın bir mücadele tarihine sahip Apocu hareketin halen bir gençlik hareketi olarak anılması nedendir? Bunu, şüphesiz gençliğin zihni, pek cesareti, tükenmez enerjisi açık yürekliliği, kararlılığı ve zorluklar karşısındaki mücadele azmi ve yılmayan, engel tanımayan özelliklerinde aramak gerekir. Yoksa Apocu hareketi sadece Önder Aponun yanında bir avuç genç arkadaşının olmasından hareketle yorumlamak yanılgı olur ya da eksik kalır. Kendisini sürekli yenileyen, önüne hedef koyduğunda hedefine ulaşmayı esas alan, zorlukları, sıkıntıları, olanaksızlıkları, başarısızlığa gerekçe yapmayan, az imkanla çok şey yapan bir hareket olma özelliğinden dolayı hareketimiz her zaman bir gençlik hareketi olarak tanımlanmaktadır, ki doğru olan da budur.

Nasıl ki Apocu hareket ilk ortaya çıktığında Kürdistan sahasına ve Türkiye'ye bir moral bir beyin güç ve enerji, bir örgütlenme ve eylem gücü olduysa, nasıl ki bir önderlik rolünü oynadıysa günümüz Kürdistan gençliğinin de aynı donanımla rolünü oynaması Apocu harekette olmanın bir gereği hatta zorunluluğudur.

Çok iyi bilinmektedir ki hareketimiz ve halkımız çok tarihi ve yakıcı bir dönemden geçmektedir. Bu dönem kararlılığın fedakarlığın eylemliliğin ve örgütlenmenin sınır tanımayacağı birey ve örgüt olarak herkesin ve hepimizin kendisini üçe-beşe katlayarak sürece yönelmeyi gerektirdiği bir dönemdir. Olağanüstü, kader tayin edici bir dönem ise buna verilecek karşılığın da o denli güçlü ve kuvvetli olması gerekir.

Gençlik özgürlüğün adıdır

Kürdistan gençliği, Kürdistan halkının özgürlüğüne yakın olduğu kadar başında belaların da eksik olmadığı bu dönemde tam da özgür iradesi ile, sınır tanımayan eylem gücü ile Apocu ruha yakışan yoldaşlık ve örgütlülük bilinci ile rolünü oynaması gereken bir durumla karşı karşıyadır. Günümüz Kürdistan gençliği, Apocu mücadelenin kırk yılı aşkın tarihini bilince çıkarması durumunda bu hareketi yenilmez kılan özelliklerini, irade gücünü, bilinç düzeyini, yoğunlaşma kapasitesini ve kararlılığını daha iyi anlayacaktır. Bu hareket aynı zamanda bir inanç hareketi olarak ortaya çıkmıştır. Elinde maddi imkanlarla ortaya çıkan bir hareket değildir. Elinde silahla ortaya çıkan bir hareket de değildir. İnancı ile, azmi ile, yaşam tarzı ve mücadele tarzı ile imkan yaratan, en başarılmaz denileni kararlılıkla başaran bir harekettir. Bu anlamda düşmanı bol dostları az olan ama Kürdistan'da düşmanı şaşırtan, halkı arkasından sürükleyen bir harekettir.

Muazzam mücadele zenginliği ve tarihi ile deneyim ve tecrübesi ile günümüz gençliğine çok daha büyük başarılar gerçekleştirmesi için her şeyi sunan bu hareket ve bu halk doğaldır ki kendi gençliğinden yani yurtsever devrimci Kürdistan gençliğinden çok şey isteyecektir. Kürdistan gençliği yeter ki bu muazzam gücü, moral değerleri, ideolojik donanımı arkasına alıp yürü-

yebilme kararlılığını ve becerisini gösterebilsin. Bu temelde Kürdistan gençliğinin tarihin önüne koymuş olduğu soylu görevleri hakkıyla gerçekleştireceği kuşkusuzdur. Gençlik bir gelecek ise, gençlik özgürlüğün adı ise bundandır ki egemen güçler gençliği baştan çıkarmak ve özünden boşaltmak için ne gerekiyorsa yapmaktadırlar. İdeolojik saldırıyla, ekonomik kuşatma ile, dayattığı kültürel yozlaşma ve yaşam biçimi ile gençliği gençlik olmaktan çıkarmak en büyük hedefleri olmaktadır. Beyni körelmiş eğitimsiz bırakılmış, örgütsüz bırakılmış gençlik egemenlerin en büyük rezervi ve en büyük sermayesi olmaktadır.

Gençliği kazanan geleceği de kazanır

Yine bundandır ki tüm mücadelelerde olduğu gibi Apocu hareket de hiçbir mücadele gücü ile kıyaslanmayacak kadar gençliğe önem vermekte, gençliğin eğitimini, örgütlenmesini ve mücadeleye katılımını esas almaktadır. Zira kim gençliği kazanmışsa kim gençliği örgütlemişse gelecek onundur. Gençliğin halkların geleceğinin belirlenmesinde böyle bir rolü var ise dolayısıyla özgürlük mücadelemizin şekillenmesinde böyle bir rolü varsa rolünü oynamaması düşünülemez.

Genç olmak dinamik olmak kararlı olmak cesaretli olmak her şeyin başarılabileceği anlamına gelmez. Dolayısıyla bütün bu özelliklerini bilinçlice, zekice, gücünü doğru zamanda doğru yerde doğru biçimde kullanması da önemlidir. Bunun için mücadelenin sunmuş olduğu imkanlar, kazandırdığı eğitim ve perspektif düzeyi ile gençliğin en az hatayla çok şey başarması mümkündür.

Yılgın umutsuz heyecansız bir gençlik düşünülemez. Kendisini geleneksel tutucu düzenin dayatmış olduğu sınırlarla yetindiren bir gençlik değil, aksine sınırlara sığmayan, tabuları kıran, engel tanımayan, varolanla asla yetinmeyen, sürekli arayışı esas alan özellikleriyle mücadele ile bütünleşmesi kaçınılmazdır gençliğin.

Bugün onurun iradenin en anlam bulacağı kesim ya da kuşaklardan bir tanesi de gençliktir. Kürt halkının ya da özgürlük hareketinin onuru ve iradesi kirletilmek ve kırılmak isteniyorsa bunu en güçlü koruyacak ve en temiz tutacak olan gençliktir. Sömürgeci düzenin sunmuş olduğu ahlaki ölçüleri reddetmesi, yaşam tarzlarına asla tenezzül etmeyip soylu yaşamı, özgür yaşamı esas alması hem beklenendir hem de yakışandır.

"Bugün özgürlük mücadelesinin eylemci, örgütçü ve vurucu gücü tabi ki Kürdistan gençliğinden oluşmaktadır. Belirtmek gerekirse yaşları 20 ile 25 arasında olan askeri güçlerimiz geleceğimizdir, onurumuzdur, moralimizdir, herşeyimizdir. İşte gençlik budur. Yoksa sadece izleyen, sadece gönül bağı ile kendisini ifade eden bir gençlik yetmez bir gençlik olur"

Sürekli moral ve pozitif enerji pompalayarak zamanını ve enerjisini rasgele değil tam da mücadelenin başarısı için kullanarak her anı bir eğitime, her ilişkiyi bir örgütlenme biçimine dönüştürmesi mümkündür. İster aydın, okumuş gençlik ister okumamış, ister çalışan ister boşta gezen gençlik olsun ayrımsız gençlik gençliktir. Aydın ve okumuş gençliği aydınlatarak ve eğiterek, boşta gezeni özgürlük mücadelesi gibi en kutsal bir davayı ve görevlerini anlatmaya çalışarak her iki kesimin birikimlerini cesaret ve yeteneklerini birleştirerek mücadelenin kutsal saflarına katılması önemlidir.

Düzenin gençliğe ne Avrupa'da ne Türkiye'de ne de Kürdistan'da, gençliğin bulunduğu hiçbir yerde özgürlük adına insanlık adına gençlik adına verebileceği hiçbir şey yoktur. Aksine Kürdistan gençliğinin kendisine ait neyi varsa hepsi kendisi dışındaki güçler tarafından alınmış durumdadır. Kaybedilen ne varsa hepsini tekrar kazanmak özgürlük mücadelesi vermek ile mümkündür.

Amaçsız hedefsiz yaşayan gençlik geleceği zehirler toplumu bozar

Yine amaçsız hedefsiz nasıl yaşadığını ve niçin yaşadığını bilmeyen bir gençlik sadece kendisini değil geleceği de zehirleyen toplumu da bozan bir gençlik olur. Dolayısıyla bilinç, aydınlanma ve aydınlatma, kendini bulma, özgürlük hareketi ile varolmayla gençlik anlamlı yaşayan bir gençlik olacaktır. Sorgulamayan anlamayan halkı ile mücadelesi ile kim olduğunu ve nereye gittiğini bilmeyen bir gençlik kör kötürüm bir gençliktir. Anlayıp sorgulamayan, rolünün gereklerini yerine getirmeyen bir gençlik ise silik ve hayırsız bir gençlik olur. Gençliğe yakışan ise bildiği kadar yapmak yaptığı kadar temsil etmektir. Bunun örnekleri mücadele tarihimizde vardır. Ve tarihimiz bu örneklerle yazılmıştır. Cesaretin, kararlılığın fedakarlığın ve fedailiğin en büyük temsilcisi ve yaratıcısı gençliktir. Dağda da şehirde de köyde de bu böyledir. Sadece kaba eylemsellik anlamında da değil. Zihinsel güçle ve moral güçle yine politik bilinç ve örgütlenme düzeyi ile bu böyledir. Gençlik, yaşayabilmek için ekmek, su ve havaya ihtiyaç duyduğu kadar eğitim, eylem ve örgütlenmeye de muhtaçtır. Kendisini bu anlamda ne kadar eğitir örgütler ve eyleme kalkarsa yerindedir, beklenendir ve olması gerekendir. Kendisini harekete geçirmeyen, üretmeyen, var etmeyen gençlik kendisinden tüketendir. Sonuç bir yozlaşma, kendini tanımama, başkalarını hizmetine koşmadır. Nitekim Kürdistan tarihinde de mücadele tarihimizde de böyle olumsuz örnekler ve eğilimler vardır. Ama artık hiçbir mazeret Kürdistan gençliğinin özgürlük mücadelesinin dışında kalmasına yeterli bir gerekçe olamaz. Aksine ne kadar yetersiz olursa olsun insanın yüreği ve bilinci oldukça, nefes alıp verdikçe mücadeleye katacak çok şeyin olduğunu bilerek varolan imkanlarla yürümek ve kendini katmak tarihi bir görevdir.

Bugün Özgürlük mücadelesinin eylemci, örgütçü ve vurucu gücü tabi ki Kürdistan gençliğinden oluşmaktadır. Belirtmek gerekirse yaşları 20 ile 25

arasında olan askeri güçlerimiz geleceğimizdir, onurumuzdur, moralimizdir her şeyimizdir. İşte gençlik budur. Yoksa sadece izleyen, sadece sevinen ya da üzülen, sadece dışında kalarak duygusal bağlılıkla ya da gönül bağı ile kendisini ifade eden bir gençlik yetmez bir gençlik olur. Bu mücadeleden ideolojik ahlaki gıdasını alan moral değerler anlamında nasibini alan her bir Kürdistan genci bulunduğu her yerde muhakkak değer katan çoğaltan örgütleyen olmalıdır.

Militan ruh neredeyse gençlik oradadır

Böyle bir kararlılık hiç şüphesiz ki sahip olunan ideolojik düzey ve inançla mümkün olabilir. İdeolojisi zayıf olan yönlendirilmeye açıktır. Bozmaya ve bozulmaya açıktır. İdeolojik derinliği olmayan gençlik yetmez bir gençlik olur. Politikada önünü görmeyen ideolojik perspektifle yaratıcı taktikler geliştirmeyen örgüt kurma ve geliştirme taktik ve yeteneğinden uzak bir gençlik, enerjisine ve mücadelesine süreklilik kazandırmaktan uzak bir gençlik olur. Aynı şekilde bütün bunlardan uzak bir gençliğin eylem gücü de yetersiz ve sınırlı olur. Dolayısıyla gençliğin kendisinde olan bu dinamizmi moral ve manevi değerlerle büyüterek ve buna ideolojik öz kazandırarak, örgüt gücü kazandırarak yürümesi önemlidir.

Herkesten çok Kürdistan gençliğinin asla ve hiçbir biçimde taviz vermeyeceği bazı değerler vardır. Bunlar Başkan Apo'nun kişiliğidir. Onun şahsında halkımıza ve tarihe mal olmuş Kürdistan halkının ve mücadelesinin şehitleridir, manevi değerleridir ve kazanılan maddi olanaklardır. Bütün bunlara vicdanlı ahlaki tutarlı ve dürüst yaklaşmak önemlidir.

Gençlik çok fazla politize olmamalı. "Gençlik çok fazla politize olmamalı" derken kısır döngülere giren, boş tartışmalara kulak asan eğitim ve örgütlenmeye, ortak iradenin sağlanmasına ve büyümesine hizmet etmeyen tartışmalara ve spekülasyonlara girmemeli aksine bütün bunlara duruşu ile sağlam cevap olabilmelidir. Gençlik aynı zamanda gündemi doğru belirleyen herkesin gündem üzerinde doğru düşünmesini ve doğru yapmasını sağlamaya çalışan bir görevle karşı karşıyadır. Gençlik bu anlamda ne adeta nostalji yaparak anıları ile yaşayan ne enerjisini ve zamanını boşa tüketen, aksine enerjisini doğru zamanda kullanan, doğru söz söyleyen ve eylem yapan bir özelliğe sahip olmalıdır. Böyle olmayan bir gençlik gerçekten doğru bir gençlik hele hele Apocu gençlik hiçbir zaman olamaz. Militan ruh neredeyse gençlik oradadır. Eylem neredeyse gençlik oradadır. Daha doğrusu gençlik neredeyse orada eylem var demektir. Gençlik neredeyse orda örgüt demek, orda çizgi hakimiyeti demek daha doğru olur.

Bütün bunlar aynı zamanda şu anlama da gelir. Düzenle bağlarını çok keskin ve radikal biçimde kesen, yüreğini ve ruhunu mücadeleye katan ve büsbütün bütünleşen, geleceğini özgürlük mücadelesinde gören ve özgürlük mücadelesini gerçekleştiren anlamına gelir. Her bir Kürdistanlı genç mücadeleye tam hızla ve kuvvetle sarılmak için adeta sıfırdan başlama şansına sahiptir demek yanlış olmayacaktır. Kendisini temiz ve duru tutarak düzenin sunduklarına asla tenezzül etmeden mücadelenin güzellikleri ile beslenerek kendisini eğiten ve donatan gençlik mutlaka başaracaktır. Zaten gençlik başarı demektir.

Gençliğinin Êdî Bese hamle sürecindeki rolü önemlidir

Hareketimizin başlattığı Êdî Bese hamle sürecinde şüphesiz Kürdistan gençliği rolünü oynama kararlılığı ve gayretini göstermiştir. Mücadelenin ihtiyaçlarına halkımızın ve hareketimizin Kürdistan gençliğinden yana beklentilerine bakıldığında Kürdistan gençliğinin yetersizliklerini görme ve gerçekten rolünü tam oynayabilme görevi ile karşı karşıya olduğu da bir gerçektir. Hamle sürecinin motor gücü gençlik olmalıdır. Her mahallede her meydanda her sokakta hem tartışmaları ile hem de eylem gücü ile hem sürükleyiciliği ile gençlik her güne ve her ana damgasını vurmalıydı. Yaptıkları şüphesiz önemlidir. Ama eksiktir ve yetersizdir. Dolayısıyla gençliğin yetersiz ve eksik olmanın nereden kaynaklandığını, örgüt ve irade olma yetersizliğinden mi, süreci yeterince bilince çıkaramadığından mı veya örgütlenme ve koordine düzeyini gerçekleştirememeden mi, gençliğin bunu ve bu gibi yetersizliklerini değerlendirmesi gerekmektedir. Bu değerlendirme üzerinden hareket ederek halen de devam etmekte olan hamle sürecinde beklenen güçlü katılımı ve temsiliyeti yerine getirmesi önemlidir.

Kürt gençliğinin Êdî Bese hamle sürecindeki yeri önemlidir. Fakat bilinmelidir ki sadece bazı araçlar yakarak sınırlı sayıda arkadaşlarla ya da gençlerle gruplar halinde gösteri ve eylem gerçekleştirerek beklenen ve olması gereken yapılmış anlamına gelmez. Avrupa'yı Fransa'yı göz önünde bulundurduğumuzda bir Afrikalının bir trafik kazasına uğraması karşılığında ya da

bir polis tarafından öldürülmesi karşılığında Afrikalıların adeta Paris Komününe benzer bir ayaklanma gerçekleştirdiğini biliyoruz. Kürt gençliğinin tam da bu süreçte olanca gücüyle katılım gerçekleştirmesi, olanca gücüyle eylem gerçekleştirmesi gerekirdi.

Örgüt eylem ikilisi gelişmenin diyalektiğidir

Özgürlük mücadelesi ve hamle süreci halen de devam etmektedir. Kürdistan gençliğinin hamle sürecinde muhakkak beklenen başarı düzeyini göstermesi önemlidir. Ve Kürdistan'da büyük bir mücadele azmi ve potansiyelimizin olduğu açıktır. Yönelinecek sayısız hedef vardır. Meşru ve demokratik eylem kadar halkımızın iradesine onuruna ve özgürlüğüne kasteden ve saldıran güçlere on misli cevap vermek gençliğin görevidir. İstenilirse irade ve kararlılık gücü oluşturulursa bunların imkanlarının olduğu açıktır. Gençliğin burada bir kez daha kendisini sorgulayıp böyle bir dönemde gerçekten beklenen rolünü oynaması mücadelemizin bundan sonraki gelişim düzeyi açısından büyük önem taşımaktadır.

Avrupa gençliğinin eğitim ve katılım sorunlarını fazla öne alıp eylem gücünden bir düşüşü ve yetersizliği yaşamış olması önemli bir eksikliktir. Örgüt eylem ikilisi gelişmenin diyalektiğidir. Eylemin olmadığı bir yerde örgüt de oluşmaz. Oluşan örgüt de gevşek ve kof örgüt olur. Örgütün olduğu yerde ise eylem gücü gelişir. Birbirini besleyen ve doğruluğu defalarca kanıtlanan temel gerçeklerdir. Ne kadar örgüt o kadar eylem, ne kadar eylem o kadar örgüt olması lazım. Bu süreçte eğer gençlik örgütümüz ve kadrolarımız derinliğine ve genişliğine yoğun bir çaba ile çalışabilselerdi katılım potansiyelini hak edildiği kadar değerlendirebilselerdi yüzlerce binlerce yeni genç katılımcının olacağı açıktı. Potansiyelimiz yeterince değerlendirilmemiştir. Gençlik örgütlerimiz yeterince gerekli katılımı gerçekleştirememiştir. Ancak bu bundan sonra da başarılmaz diye bir şey de yoktur. Halen yüreği duyguları mücadele ile olan yüzlerce binlerce Kürdistan gençliğinin olduğuna inanıyoruz. Yeter ki bunlara ulaşılabilsin. Yeter ki bunların mücadele ile bütünleşme kanalları açık tutulsun. Yeter ki bunlara doğru katılım tarzı ile yaklaşılabilsin. İnanıyoruz ki bu temelde bir gençlik ordusu ortaya çıkabilecektir. Bu orduyu özgürlük mücadelesine seferber etmek en başta gençlik örgütlerinin gençlik kadrolarının görevi olmaktadır.

Önderliğimizin sağlık durumuna ilişkin CPT'nin açıklamış olduğu rapor asla halkımızı örgütlerimizi ve gençliğimizi bir rehavete sürüklememeli asla bir hamle sürecini sekteye uğratmamalı zayıflatmamalıdır. Önderliğimizin sağlık sorunları itibari ile ölümcül bir durumla henüz karşı karşıya olmamış olması bizim rahata ve rehavete girmemize bir neden değildir. Halen çok ciddi kaygılarımızın ve kuşkularımızın olduğunu belirtmek durumundayız. Bu kaygılarımız ve kuşkularımıza CPT raporunda da cevap verilmemiştir. Bu nedenle Êdî Bese hamle sürecinin devam ettiğini ve edeceğini belirtmek durumundayız. Bu aynı zamanda tüm halkımızın ve tabi ki en başta da Kürdistanlı gençliğin hamle sürecine yeni bir sinerjiyle yeni bir ivme kazandırması anlamına gelecektir. Kürdistan gençliği bu süreçte yönünü Kürdistan dağlarına çevirmelidir. Kürdistan dağlarında halkımızın iradesini özgürlüğünü temsil eden gerillamızla empati kurarak o heyecanı, o onuru yaşayarak muazzam bir katılım gerçekleştirebilmelidir.

İkincisi, Kürdistan gençliği asla ve hiçbir biçimde asker olmamalıdır. Bunun için tüm Kürdistan gençliğini kapsayan ve tüm Kürt gençliğine hitap eden askerliğe gitmeyi ret eden en azından vicdani ret gibi bir karar alabilmelidir. Bu kararı en geniş gençlik kesimlerine ulaştırabilmeli, örgütleyebilmeli ve yaşamsallaştırabilmelidir.

Örgütsüz hiçbir gencimiz kalmamalı

Tarihte öyle anlar vardır ki çok şeyler sığdırılabilir, çok şeyler kazanılabilir ama sorumlu yaklaşıp gereği yerine getirilmediği takdirde çok şey de yitirilebilinir, çok şey de kaybedilebilinir. İçinden geçtiğimiz süreç tam da böyle bir sürece benzemektedir. Gençliğin her düzeyde yaygın ve yoğun bir eğitim ve örgütlemeye geçmesi tam bir seferberlik ruhu ile sürece yüklenmesi ancak beraberinde başarıyı getirecektir. Temel örgütlenme biçimimiz olan konfederalizm sitemi içerisindeki komünal örgütlenme yine gençliğin olduğu her yerde mevcut düzeydeki örgütlenme yine somut alan ve ortamlara göre komisyon ve komiteler düzeyinde örgütlenme esastır. Örgütsüz hiçbir alanımızın hiçbir gencimizin kalmaması temel hedef olmalıdır. Mükemmele yakın en işlevsel ve en aktivite kazanan örgütlenme gençlik örgütlenmesi olmalıdır. Komünal örgütlenmeden ne anlıyorsak, ortaklaşma ortak düşünme ortak yaratma ve paylaşımcılığı en başta gençlik örgütlenmesinde bulabilmeliyiz. Ve gençlik bu yönü ile de tüm örgütlenmelerimize bir örnek olabilmelidir. Yine üniversitelerde akademik ve demokratik alanda gençliğin mücadele etme, örgütlenme çoğalma ve nitelik kazanma görev ve sorumlulukları da vardır.

Demokratik mücadeleyi hiçbir zaman küçümsemeden ama meşruiyeti ve sınırsız katılımı da esas alarak örgütlenmek önemlidir. Gençliğin sosyal siyasi kültürel ve daha başka boyutlarda cezbedercesine örgütlenmeye çağıran çekici kılan bir yaklaşımla birleştirmek mücadelenin hizmetine

"Tarihte öyle anlar vardır ki çok şey sığdırılabilir ve kazanılabilir ama sorumlu yaklaşıp gereği yerine getirilmediğinde çok şey de kaybedilebilir. İçinden geçtiğimiz süreç tam da böyle bir sürece benzemektedir. Gençliğin her düzeyde yaygın ve yoğun bir eğitim ve örgütlemeye geçmesi, tam bir seferberlik ruhu ile sürece yüklenmesi ancak beraberinde başarıyı getirecektir"

sunmak ve mücadeledeki yerini kazandırmak gençlik örgütlerimize düşmektedir. Eğer bir yerde gençlik, meclis, komisyon ya da komün düzeyde kendisini örgütleyememişse temel hedef olarak komünal yaşam ve komünal örgütlenmeye kavuşamamışsa örgütlenmede yetersiz olduğunu anlayabilmelidir. Komünal yaşam komünal düşünmeyi beraberinde getirir. Dolayısıyla paylaşımcılığı beraberinde getirir. Bu aynı zamanda en büyük demokratizmdir de. Konfederal sistemimize de işlev kazandıracak olan budur. Okuyan gençliğin beyinsel sömürgecilikten kurtarılıp o beyinlerin kendisi için düşünen kendisi için yapan bir düzeye kavuşturulması yine gençliğin eğitim ve örgütlenme çabası ile mümkündür. Bu konularda hantallık, atalet ve yetersizlik içerisinde olan bir gençlik beklediği ve hak ettiği sonuçları elbette elde edemez.

Gençliğin beyni ve yüreği kendisi için çalışmalıdır

Burada özellikle Avrupa'da yaşayan gençliğe değinmek durumundayız. Gençlik örgütlerimiz kadrolarımız da çok iyi bilmektedir ki; Avrupa, Kürt gençliği için bir vantuz, bir girdap bir pusudur aslında. Kirleten, beyni işlevsizleştiren, yüreği karartan bir ortam bir hayat gerçekliği vardır. Ülkesinden, toprağından, halkından, mücadelesinden soyut, ne oldum delisi, ayakları sağlam yere basmayan, kendisi olmaktan çıkmış bir gençlik bu zeminde gelişmeye müsaittir. Zemin buna uygundur. Her türlü kirli işlere bulaştırılan içki, eroin vb kişiyi baştan çıkartacak bir ortamın olduğu Avrupa'da gençliği bu yozlaşmadan, bu çürümüşlükten kurtarmak yine tüm hareketimize ve şüphesiz gençlik örgütü ve arkadaşlarımıza düşmektedir. Bozulan her Kürt genci kaybedilen gençliktir. Beyni ve yüreği kendisi için çalışmayan her Kürt genci kaybedilmiş gençliktir. Bu nedenle de çaba inat ve sabırla gençlik sorunları üzerinde yoğunlaşmak gençliği Avrupa'nın çürütücü ve yozlaştırıcı yaşam ve ilişki tarzından kurtarmak, gençliği adeta serum verircesine an an kendisini bulabilecek bir minvale çekmek önemlidir. Kürt ailelerinin Kürdistanlıların kendi çocuklarına sahip çıkması da önemlidir. Mücadeleye katılmasın diye sokaklarda Avrupa'nın yoz yaşamında kaybolmuş bir gençliğe yazık olmaktadır. Kullanılan gençlik ailesine de halkına da hayırsızdır. Bu anlamda Kürdistanlı aileleri de aydınlatmak, yönünü mücadeleye çekerek Kürtlüğü tekrar kazandırarak, özgürlüğü benimsetmek ve kimliği için yaşamayı kavratmak gençliğin önemli bir görevi olmaktadır.

Bu anlamda her Kürdistanlı genç mücadeledeki başarı düzeyini öğrenmek istiyorsa eğittiği, harekete geçirdiği ve mücadeleye kazandırdığı insan sayısı ve niteliği ile kendisini değerlendirmelidir. Bunun dışında günlük ve anlık, kalıcı olmayan duygusal bağlılığın yetersiz sonuçları asla tatmin edici olmamalıdır. Gerillamız özgürlük mücadelemiz tüm halkımızı ve gençliği nasıl derinden sarsıyor büyük moral güç olabiliyorsa halkımız kadar Kürdistan gençliğinin de büyük moral destek büyük heyecan unsuru olması gerekir. Bunu gerçekleştirdiği eylemlilikle süreç ve an karşısında gösterdiği duruşla ve mümkün olan en nitelikli ve en yoğun katılımla gösterebilmelidir. Burada şüphesiz gençliğin kendi örgütlenmesi iç uyum, çalışma tarzı ve iradesi büyük önem kazanmaktadır. Heyecansız, moralsiz başarıya tam kilitlenmeyen adeta namus belası ile yarım yamalak yürüyen bir gençliğin beklenen başarıları sağlaması mümkün değildir. Büyük bir yoldaşlık ruhuyla birbirini doğru anlayan birbirini büyük destekleyen birbirinin önünü açan, birbirinin sorumluluklarını omuzlayan, birbirini yoldaşça eleştiren birbirine, büyük güven veren güven kazandıran bir yaklaşım sahibi olmalıdırlar.

Gençlik örgütümüz ve yönetimimiz ne kadar uyumlu, istekli, kararlı ve yaratıcı ise bu pozitif enerjinin, kararlılığın ve başarı düzeyinin o kadar gençlik kadrosuna yansıyacağını, kadroları büyütüp örgütsüz gençliği örgüte çekeceğini düşünmek durumundayız. Ancak irade birliği sağlayamamanın zayıf örgüt gücü, yetersiz bir gençlik yönetimin açığa çıkaracağını aynı düzeyde kadrolara ve gençliğe negatif enerji sunacağını bunun da moral heyecan ve katılım düzeyini olumsuz etkileyeceğini bilmek durumundayız. Bu anlamda her bir kadronun ve gencin aynı zamanda kendisini aşarak bu sürece katması bireysel hiçbir sıkıntıyı ve sorunu temel görev ve sorumlulukların önüne koymaması her şeyini tümüyle mücadelenin büyümesine hasretmesi Apocu genç olmanın gereğidir. Önderliğimizin halen sağlığının tehdit altında olduğu mücadelemizin çok tarihi bir süreçten geçtiği böyle bir dönemde hem aydınlatan hem öncülük rolünü oynayan hem savaşçı gücümüzü büyüten ve olduğu yerde eylem gücü olan bir gençlik olması gerekmektedir. Şimdiye kadarki başarıları ile bundan sonra daha büyük başarılar sahibi olabileceği yetersizliklerini ise daha büyük yeterliliklere gerekçe yapacağını düşünerek buna olan inancımızla gençlik hareketinden ve Kürdistanlı gençlikten rolünü oynayabileceği beklentilere cevap olacağını biliyor ve bekliyoruz.

Büyüyen, örgütlenen ve kazanan gençlik, kazanan Kürdistan halkı örgütlenen Kürdistan halkı olacaktır.

> **"Bu anlamda her Kürdistanlı genç mücadeledeki başarı düzeyini öğrenmek istiyorsa eğittiği, harekete geçirdiği ve mücadeleye kazandırdığı insan sayısı ve niteliği ile kendisini ele almalıdır. Bunun dışında günlük, kalıcı olmayan duygusal bağlılığın yetersiz sonuçları tatmin edici bulmamalıdır. Süreç karşısındaki duruşu ve katılımın nitelik ve yoğunluğunu ölçü almalıdır"**

İdeolojik çalışma tüm çalışmaların anasıdır

II. BÖLÜM

"Eğer bir örgüt bir toplum kendi içine yönelik ideolojik mücadeleyi durdurursa, ideolojik çalışmaları durdurursa, kendi içindeki ideolojik yanlışlıklara karşı mücadeleyi önemli görmezse, bu aynı zamanda dışa karşı ideolojik hassasiyetlerin de zayıflaması anlamına gelir. İdeolojik mücadelenin verilmediği yerde ideolojik derinlik gelişmez. İdeolojik derinliği geliştiren esas olarak da içerdeki somut yanlışlıklara karşı tutum koymaktır. Somut ideolojik kaymalara karşı duruşla ideolojik hassasiyetler gelişir, ideolojikleşme derinleşir, ideoloji somutlaşır"

Türk devleti özgürlük hareketinin başladığı günden bu yana bu mücadeleye terörizm damgası vurdurarak özgürlük mücadelesinin meşruluğunu ortadan kaldırmaya çalışıyor. Günümüzde bütün egemen güçler ezilenlerin, sömürülenlerin direnişini terörist olarak damgalamaktadır. Terörizm kavramı egemen güçler tarafından bir ideolojik araç haline getirilmiştir. Dünyada büyük güçlerin kendilerine karşı yürütülen mücadeleleri terörizm olarak değerlendirip uluslararası alanda mahkum ettirmesiyle birlikte, bundan diğer egemen sınıflar yararlanıp kendilerine karşı olan her harekete terörizm damgasını vurmaktadır. İnkarcı-sömürgeci Türk devleti de bu siyasal ortamdan faydalanarak kendilerine karşı mücadele eden her hareketi savaş kurallarına uysa da, meşru temelde mücadele etse de terörizm olarak değerlendirip, kendi yürüttükleri kirli savaşı meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Özellikle siyasal çıkarların esas alındığı, hele hele Ortadoğu söz konusu olduğunda ilke, ahlak, hukuk bir tarafa bırakılıp tamamen ekonomik çıkarlara göre tutum takınıldığından, bundan da en fazla benzeri görülmemiş bir haksızlığa uğrayan, zarar gören Kürt halkı olmuştur. Çünkü Araplar, Farslar, Türkler birer devlettir, birçok gücü ele geçirmişlerdir. Ekonomik, siyasi olarak kendilerini belirli oranda güç de yapmışlardır. Ortadoğu da dünya dengelerinin kurulduğu yer olduğu için, bu güçlerini pazarlayarak Kürtlerin mücadelelerini terörizm olarak damgalamaktadırlar. Türk devletinin zaten bütün Kürt isyanlarını eşkıya ve çapulcu olarak değerlendirip bastırdığını biliyoruz.

20. yüzyıl sistemi Kürt inkarcılığı üzerine kurulmuşur

Dolayısıyla Kürtlerin isyanlarının bu tür tanımlamalarla bastırılması yeni değildir. Bu inkarcı-sömürgeci güçler Kürtler geridir, vahşidir, hak ve hukuka layık olmayan topluluklardır, bu nedenle onların isteklerini, mücadelelerini bastırmak haktır zihniyetindedirler. Zaten 20. yüzyıl sistemi Kürt inkarcılığı üzerine, Kürtlerin inkar edilmesi üzerine kurulmuş bir sistemdi. Bu bakımdan da Kürtlerin mücadelesini kimse desteklemiyordu. Güney Kürdistan'da olduğu gibi büyük güçlerin çıkarına olduğu zaman destekleme durumu söz konusu oluyordu. Dikkat edilirse, Güney Kürdistan'daki Kürtlerin mücadelesi dışında Kürtlerin mücadelesine ilgi gösterilmemiştir. Kaldı ki 1975 Cezayir anlaşmasında görüldüğü gibi yine bu güçler çıkarları gereği Kürtleri yüz üstü bırakmışlardır.

Özellikle batı sistemiyle ilişkide olan ABD ve Avrupa ile ilişki geliştiren Türkiye'nin sınırları içindeki Kürtlerin mücadelesine ise hiç ilgi duyulmamıştır. Zaman zaman çok haksız baskılar karşısında hiçbir şey söylemeseler, kendi kültürel değerlerine ve belirli ilkelerine ters düşeceklerinden vicdan rahatlatma babında çok fazla siyasi sonucu olmayan bazı protestolar ve değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bunun dışında Türkiye'nin Kürtler üzerindeki baskısına göz yumulmuştur. Biraz ayağını yere vurup patırtı kütürtü çıkarınca bir halkı inkar ederek yok etmek isteyen Türk devleti desteklenmiş, ama dili, kültürü, varlığı yok edilen bir halkın özgürlük mücadelesi ise terörizm ile damgalanmıştır. Bugün de Türkiye'nin inkarcılığının ideolojik düzeyde sürdürülmesine destek sunulması, bir yönüyle de Batı ve ABD tarafından da desteklenmektedir.

Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen bu ideolojik mücadele Türkiye'nin bütün kurumları tarafından bir özel savaş biçiminde yürütülmektedir.

İdeolojik savaşa devletin bütün siyasi partileri, üniversiteleri, sivil toplum örgütleri, yazarları, TV'leri, radyoları, gazeteleri hepsi katılmaktadır. Böyle kapsamlı bir ideolojik saldırı vardır. Bu saldırılar da terörizm kavramı ekseninde yürütülmektedir. Sanki dünyada özgürlük mücadelesi veren hareketler, baskı altında olan toplumlar hiç silahlı mücadele vermemiş, yok olmaya karşı silahlı direniş göstermemiş gibi dünyada görülmemiş düzeyde yürütülen inkar ve imha savaşına karşı verilen özgürlük mücadelesi terörizm örtüsü altında bastırmaya çalışılmaktadır. Hem de NATO'nun ikinci ordusu olan bir ordu ve birçok devlet desteği ile yürütülen inkar ve imha siyasetine karşı Kürt halkının zor koşullarda yok olmamak için, varlığı için direnen özgürlük hareketi kirli bir savaşla tasfiye edilmek istenmektedir. Bilindiği gibi Türkiye'nin hedefi esas olarak Kürt özgürlük hareketinin silahlı meşru savunma gücü değildir. Esas amacı, bu gücü bastırma temelinde inkarcılığı daha fazla dayatarak Kürt halkının temel demokratik haklarını reddetme imkanı bulmaktır.

Dünyaya Kürt'süz bir demokrasiyi kabul ettirme çabasıdadırlar

Türkiye'deki inkarcı rejimin geçen yüzyıldaki tutumu biliniyor. Kürt varlığı Türklerin karda yürürken Kart-kurt sesi çıkarmasıydı. Mücadele gelişince mecburen ağız ucuyla bile olsa, Kürt sözcüğünden bahsetmeye başlamışlardır. Bunu da Kürt kimliğini tanıma ve onun gereklerini yerine getirmek için değil, bir özel savaş aracı olarak, toplumu aldatmak için, kandırmak için yapmaktadırlar. Sanki Kürt varlığını kabul edebilirlermiş gibi bir hava yaratarak PKK'nin varlığı ve uyguladığı meşru savunmayı Kürt sorununun çözümüne engel gösterme çabası içindedirler. Hareketimizin yürüttüğü mücadeleyi ideolojik ve siyasi olarak mahkum etmek için bu tür özel savaş yöntemleri kullanmaktadırlar. Bu açıdan dünyada bu kadar yoğun ve eşit olmayan koşullarda ideolojik ve siyasi mücadele veren başka bir harekete ve halka rastlamak mümkün değildir.

Öyle ki Kürt halkının inkarını ve yok edilme sürecini bütün araçlarla sürdürürken, Türkiye'yi ise demokrasinin olduğu bir ülke olarak tanıtmaktadırlar. Kürt'süz bir demokrasiyi dünyaya kabul ettirme çabası içindedirler. Bu yönüyle de kendi baskıcı konumlarını ve rejimlerini demokratik olarak göstermeye, ama demokrasi ve özgürlük mücadelesi veren Kürt özgürlük mücadelesini neredeyse demokrasi karşıtı göstermeye çalışmaktadırlar. Bu tabi esas olarak da bir ideolojik saldırıdır. Devletin resmi ideolojisini devam ettirme, onu Türkiye'de geçerli düşünce ve ideoloji olarak savunma dayatması yapılmaktadır. İnsanlar ve aydınlar bu tezi savunma mecburiyetinde bırakılmaktadır. Bu nedenle hala aydınlar, yazarlar, demokratlar Kürt sorunu söz konusu olduğunda düşüncelerini cesaretlice savunamamaktadırlar. Çünkü bu konuda resmi tez dışına çıktıklarında sadece mahkemelerde süründürme değil, basın, yayın, üniversiteler, herkes devreye girerek söz konusu kişiler ya da topluluklar kuşatılmaya, toplumdan tecrit edilmeye, itilip kakılmaya uğramaktadırlar. Bunları her gün görmekteyiz.

"Türkiye'de her şey demokratik mücadeleyle elde edilebilirmiş, bu nedenle meşru savunma yapmanın ve direnmenin bu demokrasiyi tehdit ettiği konusunda bazı sosyalistleri, sol kesimleri, aydın yazarları da buna andırmışlardır. Tabi ki bütün aydın-yazarların Kürtlerin varlığını inkar eden bir sistemin demokratik olduğuna inandıklarını düşünmüyoruz"

Türkiye'de demokrasi varmış, her şey demokratik mücadeleyle elde edilebilirmiş, bu nedenle meşru savunma yapmanın ve direnmenin bu demokrasiyi tehdit ettiği konusunda bazı sosyalistleri, sol kesimleri ve kimi aydın yazarları da buna inandırmışlardır. Tabi ki bütün aydın-yazarların Kürtlerin varlığını inkar eden bir sistemin demokratik olduğuna inandıklarını düşünmüyoruz.

Özel savaşın temel aracı basındır

Türk devleti kendi tezlerini kabul ettirmek için en fazla da basını kullanmaktadır. Basın tek merkezden yönetilmektedir. Kürt özgürlük hareketinin haklılığı konusunda kuşku uyandırıp, amaçsız, hiçbir hedefi olmayan ve sindirme hedefli terör uygulayan bir örgüt gibi göstermektedirler. Özellikle son zamanlarda bunu hep bir ağızdan, özellikle basın-yayın araçlarında bıktırırcasına tekrarlamaktadırlar. Kendileri günümüz insanlığının kabul etmeyeceği amaç için şiddetin ve zorun her çeşidini uyguladığı halde, inkarcı sömürgeciliği ağır saldırılarla Kürt toplumu üzerine yürütürken bu yok etme amacına karşı direnen Özgürlük hareketini ise amaçsız göstermeye çalışmaktadırlar. Aslında günümüz dünyasında mahkum edilen şoven milliyetçilik ve bunun uygulamaları haklı gösterilmeye çalışırken, en mazlum konumda olan bir halkın direnişiyse uluslararası bölgesel çıkarlara kurban edilmeye ve ezilmeye çalışılmaktadır.

Türk devleti, bir yandan devlet ideolojisi olan inkarcılığa karşı duran her türlü eylemi ve mücadeleyi suç olarak gösterirken, inkarcı politikasının meşruiyetini yalnız Türk toplumuna değil, Kürt toplumuna bile inandırmaya çalışırken öte yandan dini, tarikatları da bu doğrultuda yoğun biçimde kullanmaktadır. Nasıl ki reel sosyalizme karşı ABD yeşil kuşak anlayışıyla İslam'ı kullanmışsa, en büyük dinsizliği kendi yaptığı halde sosyalizmi ve komünizmi en büyük dinsizlik olarak gösterip tecrit etmeye çalışmıştır. Bilindiği gibi Kürt özgürlük hareketi ortaya çıktığı süreçlerde, bunlar Ermenidir, dinsizdir, propagandası yapılarak halkın dini inançları istismar edilip hareketimize karşı bir ideolojik saldırı olarak kullanmaya çalışmıştır. Son birkaç yıldır özellikle başta Fettullahçılar olmak üzere tarikat çevreleri, din tüccarları şimdiye kadar dev-

letten dışlanmalarını ortadan kaldırmak için PKK karşıtlığı üzerinden klasik asker, sivil-bürokratların icazetini alıp devletin köşe başlarını tutmaya başlamışlardır. Dini, PKK düşmanlığı temelinde bir ideolojik saldırı aracı olarak kullanmışlardır. Halkın dini duygularını istismar ederek hareketimizi toplumdan koparmaya ve böylelikle Türk devletinin inkarcı, sömürgeci sisteminin devam etmesini sağlamaya çalışmaktadırlar.

Çok yönlü bir ideolojik saldırı altındayız

Öte yandan ABD'nin bölgeye yerleşmesinden sonra özellikle Kürt milliyetçiliğinin hareketimize karşı bir ideolojik saldırı yürüttüğünü biliyoruz. Özellikle de Güney'deki oluşumdan güç alarak, onlar tarafından desteklenerek yürütülen bir saldırıdan söz etmek gerekir. PKK'nin Kürt sorununu kardeşlik ve demokratik birlik temelinde çözme arayışını Kürt sorunundan vazgeçilmiş gibi göstermeye çalışmışlardır. Kürt halkının özgür demokratik yaşamı sadece devletle olurmuş gibi. Önderliğimizin ve hareketimizin devlet dışı çözüm aramasını milliyetçi ideolojik söylemleri kullanarak çeşitli kesimleri hareketimize karşı çıkarmayı hedefleyen bir ideolojik saldırı yürütmektedirler. Kimi site ve gazetelerde yazan bazı kesimler, hem Avrupa'dan destek alarak hem de Güneyli güçlerden cesaretlenerek bu tür saldırılarlarını sürdürmüştür. Bu yönüyle ideolojik olarak çok yönlü bir saldırı altında olduğumuz açıktır. Özellikle çeşitli milliyetçi ya da işbirlikçi kesimlerin bu saldırıların içinde olması Türk devletinin inkarcı-imhacı ideolojik saldırılarına zemin hazırlamaktadır. Kürt özgürlük hareketine karşı inkarcı çevrelerle paralel biçimde ideolojik saldırılar yürütmeleri özel savaşın siyasi ve propaganda güçlerinin, *"bakın Kürtler de PKK'ye karşı, bunlar Kürtleri temsil etmiyorlar"* biçiminde, ideolojik ve siyasi saldırılarını arttırmalarını sağlamaktadır. Böylece hareketimizin özgürlükçü demokratik çizgisinin Kürt halkına özgürlük ve demokrasi getirmezmiş gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Kürt özgürlük hareketinin tabanını, bu çerçevede yürütülen ideolojik ve siyasi saldırılarla daraltılacağını hesaplamaktadırlar. Nitekim son zamanlarda bu ideolojik saldırının parçası olarak ya da bu ideolojik saldırıyı belirli bir sonuca götürmek için Başbakan Erdoğan, *"PKK hiçbir zaman benim Kürt vatandaşlarımın temsilcisi olmamıştır, olmayacaktır"* iddiasında bulunmaktadır. Yani bizim ideolojik teorik tezlerimizin Kürtleri savunmadığını, Kürtlere zarar verdiğini söyleyen bir ideolojik saldırı içerisine girmişlerdir.

Kendileri politikalarıyla Kürdistan'ı ekonomik, sosyal çöküntüye uğrattıkları, sömürgeci anlayışla Kürdistan'da geriliğe neden oldukları halde, Kürdistan'daki ekonomik ve sosyal geriliğin nedenini de Kürt özgürlük hareketine yüklemeye çalışmaktadırlar. Bu halkın kendi kültürü ve dili ile yaşayamaması, öz örgütlenmelerini yapıp demokratik kurumlarını geliştirememesi, böylelikle toplumun sosyal, kültürel, ekonomik potansiyelini ortaya çıkaramaması ve bu nedenle de Kürt halkının sağlam bir toplum olarak değil, hastalıklı yarım bir toplum olarak yaşamını sürdürmek zorunda kalmasının suçunu üzerlerinden atmak istemektedirler. İnkarcı sömürgeciliğin baskısı altında Kürdistan halkının bütün dinamizmini ve potansiyelini açığa çıkaramaması, söz konusu ekonomik sosyal geriliğin nedeni değilmiş gibi, kendi politikalarının yarattıkları sonucu Kürt özgürlük hareketinin üzerine yıkma gibi bir ideolojik ve propaganda saldırısı içinde oldukları görülmektedir. Bu ideolojik saldırıyı özellikle siyasi İslamcıların yürütmesi dikkat çekicidir. Özel savaşın, halkımızın İslami duygularını istismar etmeleri için bu çevreleri bu doğrultuda kullanma kararı aldıklarını ortaya koymaktadır.

Devlet inkar politikalarında işbirlikçi zemine dayanmaktadır

Devletin özel savaş merkezlerinin yürüttüğü ideolojik ve siyasi savaşa bazı Kürtler de çanak tutmaktadır. Özellikle kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, bireyciliğin gelişmesi, insanların toplumsal değerlerine, halk değerlerine, kültür değerlerine yabancılaşması sonucu toplumsal ve kültürel değerleri değil de bireyci, bencil çıkarlarını önemseyen insan tipolojisi ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da da belirli düzeyde kapitalizmin gelişmesiyle birlikte özellikle dünyada gelişen kapitalizmin yarattığı bireyci, bencil kültürün de etkisiyle Kürdistan'daki kimi burjuva kesimler hem Kürt özgürlük hareketine karşı ideolojik düşmanlıkları nedeniyle hem de Türkiye'deki ekonomik çevrelerle sıkı ilişkileri nedeniyle Kürdistan'daki sorunların kaynağının ve Kürt sorunun çözümsüzlüğünün sorumlusunu devlet değil de, Kürt sorununun çözümünü gündemleştiren ve makul bir çözümü dayatan hareketimizi sorumlu tutan bir işbirlikçi kesim ortaya çıkmıştır. Bu işbirlikçilik bazı kesimleri tam bir ihanete götürmektedir. Türk devleti bu ideolojik saldırılarını yürütürken böyle bir işbirlikçi zemine de dayanmaktadır.

Bunlara son yıllarda palazlanan işbirlikçi Kürt burjuvazisi de denilebilir. Uşak karakteri kazanmış Kürt

burjuvası da denilebilir. Kürt egemenlerin tarih içinde işbirlikçilikleri, ihanetleri bilinmektedir. Kapitalizmin geldiği aşama, bencilliği ve bireyciliği bu kadar körüklemesi, toplumsal değerlerden bu kadar uzaklaştırması, bu çevreleri tarihsel işbirlikçiliğe ve ihanete dayanarak devletle ve sistemle bütünleşmeye götürmektedir. Bu yeni türeyen burjuvaların tek derdinin daha fazla para kazanmak olduğundan, meşru savunmanın ve mücadelenin geliştiği süreçte bunların belirli düzede sıkıntıya düşmeleri sonucu daha fazla özgürlük karşıtı tutuma girmektedirler. Bu yeni jenerasyon işbirlikçiler Kürt halkının özgürlüğünden, demokrasisinden yana tutum takınma, bu temelde Türk devletinin politikasına karşı çıkarak sorunların kalıcı çözümünü inkarcı-sömürgeciliğin ortadan kaldırılması görme yerine, kısa dönemdeki bencil çıkarları için, Kürt toplumunun değil de kendi çıkarları için Türk devletinin inkarcı-sömürgeci politikalarına ve onun ideolojik saldırılarına zemin olmaktadırlar, çanak tutmaktadırlar. Bunların Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşta belli düzeyde rolleri olduğunu da söylemek gerekir.

Bireycilik geliştirilerek toplum örgütlülükten uzaklaştırılıyor

İnkarcı sömürgeciliğin ideolojik saldırılarının bu işbirlikçi burjuvalar üzerinde yaptığı etki farklı düzeyde de olsa toplumun diğer kesimleri üzerinde de etkisi bulunmaktadır. Kapitalizmin yarattığı bireycilikten, bireyci kültürden, inkarcı-sömürgecilik de günümüzde yararlanmaktadır. Bireyciliğin, toplumun mücadeleye vereceği desteği azaltacağını, bunun da Kürt özgürlük hareketine karşı verilen mücadelede kendilerine avantajlar sağlayacağını hesaplamaktadır. 12 Eylül öncesi Türkiye'de ciddi bir toplumcu kültür ve zihniyet varken, 12 Eylül sonrası faşist baskı altında geliştirilen Özal'ın bireyci politikaları toplumsallığın dağıtılmasında çok etkili oldu. Bu temelde toplumsallık ve örgütsellik dağıtılıp, bireycilik körüklenerek örgütlenmeye yakın olmayan, örgütlenmeden kaçan, kendi toplumsal sorunlarıyla ilgilenmeyen bir toplumsal gerçek ortaya çıkarıldı. 12 Eylül sonrası sadece devletin verdiğiyle yetinen, örgütlenip mücadele gücü olmayı düşünmeyen bir Türkiye toplum gerçeği yaratıldıysa, bugün de Kürdistan'da bireycilik körüklenerek, bireyciliği körükleyen politikalar bilinçli biçimde izlenerek Kürt toplumunun, Kürt kadının, Kürt gençliğinin kendi halkının dil ve kimlik sorunlarına, kültürel sorunlarına yani kolektif haklarına, bir halk olmaktan kaynaklı haklarına duyarsız kalması sağlanmaya çalışılmaktadır. Bu açıdan kapitalizmin yaratmak istediği bireyciliği de Kürt özgürlük hareketine karşı bir ideolojik saldırı olarak değerlendirmek gerekiyor. Çünkü toplumsal haklar için mücadele vermeyen, bireycileşen, bencilleşen bir toplumu yönetmek, yönlendirmek, inkarcı sömürgeciliği böyle bir halk üzerinde uygulamak tabi ki daha kolay olacaktır.

Popüler kültür toplumun kültürel zenginliklerini tüketmektedir

Kapitalist sistemin, kapitalizmin geldiği aşamanın ve onun yarattığı popüler kültürün, postmodern kültürün bireyciliği "geliştirdiği" açıktır. İnkarcı sömürgecilik postmodernizmin birey özgürlüğü adına bireyi toplumsal değerlerinden uzaklaştırmasından, yani emperyalist kapitalist sistemin ideolojik saldırısından kendi çıkarları doğrultusunda yararlanmaktadır. Bu yönüyle emperyalist kapitalist sistemin çıkarlarıyla, inkarcı-sömürgeci sistemin çıkarları aslında birbirini tamamlayan niteliğe bürünmüştür. İnkarcı sömürgeci sistem biraz da kapitalist kültürün, bireyciliğin Kürt toplumu içinde de yarattığı, kolektif haklarına, kimlik, dil, kültür sorunlarına ilgisiz kalmasından yararlanmaktadır. Toplumsal gerçekliğinden kopuk olarak bireysel yaşam peşinde koşmanın kapitalizmin geliştirdiği tüketimden bir şeyler almanın esiri haline gelmenin özgürlük ve demokrasi mücadelesini olumsuz etkileyeceği açıktır.

"Nasıl ki Türkiye, Kürt kültürünü bütün kültürleri eriterek kendi kültürünün parçası haline getiriyorsa, kapitalist sistemin egemen kültürleri de diğer kültürleri eriterek, onlardan da bir şeyler alarak kendi kültürünün çok tali bir rengi haline getirmektedirler. Bu açıdan bakıldığında farklı kültürlere saldırı ve yönelme vardır"

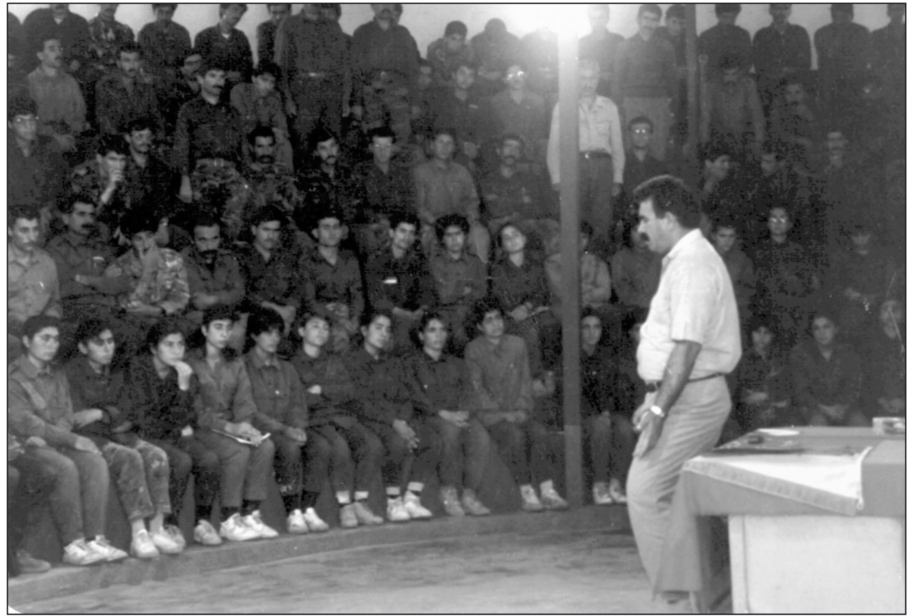
Günümüzde insanın var oluşu olan toplumsallığına yani insanın varlık nedenine bir saldırı olduğu gibi, insan topluluklarının, farklı etnik toplulukların yarattığı kültürel zenginliklerin, toplumsal kolektif hakların da ortadan kaldırıldığı bir süreç yaşıyoruz. Her ne kadar farklı kültürlerin canlandığından söz edilse de bunun doğru olduğu söylenemez. Özellikle kapitalist sistemin kültür saldırısının, bireyci, bencil insan yaratmasının aslında kültürel değerlere de saldırı olduğunun, farklı kültürel zenginliklerin de giderek zayıflamasına yol açan bir sonuç ortaya çıkardığını görmek gerekiyor. Kelaynaklar gibi kültürlerin, toplulukların neslini koruma gibi bir yaklaşım zaman zaman görülmektedir. Böylece toplumların yarattığı kültürel değerler kendi yaratmak istedikleri kültürün bir parçası haline getirmek istiyorlar.

Nasıl ki Türkiye, Kürt kültürünü, bütün kültürleri eriterek kendi kültürünün parçası haline getiriyorsa, kapitalist sistemin egemen kültürleri de diğer kültürleri eriterek, onlardan da bir şeyler alarak kendi kültürünün çok tali bir rengi haline getirmektedirler. Bu açıdan bakıldığında farklı kültürlere saldırı ve yönelme vardır. Kültürleri tüketme vardır. Diğer yandan da farklı kültürlerin metalaştırılması vardır. Lazların şivesini popüler kültür haline getirmek, Kürtlerin kültürünü popüler kültür haline getirmek, farklı kültürleri popüler kültürün malzemesi haline getirmek bir kültürel zenginlik yaratmaktan çok, o kültürel zenginliğe yeni değerler katmaktan çok, hiçbir değer katmadan meta haline getirip tüketmeyi ifade etmektedir.

Kültür aslında belirli düzeyde rafine ideolojidir

Kapitalist sistemin de, Türkiye'de görüldüğü gibi inkarcı-sömürgeci sistemin de Kürt kimliğini ve kültürünü yok etme savaşını verdiğini söylememiz gerekiyor. Kültür aslında belirli düzeyde rafine ideolojidir. Kültürler özünde belirli bir ideolojik duruşları içerir. Kültürler esas olarak da komünal demokratik değerleri taşırlar. Halkların kültürlerinde komünal ve demokratik değerler fazlasıyla vardır. Her ne kadar hiyerarşik, devletçi sistemin, sömürücü sistemin etkileri olsa da, saf niteliğini koruyamasalar da, bütün kültürlerde komünal demokratik değerleri, komünal demokratik toplum yaşamının figürlerini, renklerini görürüz.

Görüldüğü gibi kapsamlı bir ideolojik saldırıyla karşı karşıyayız. Bu ideolojik saldırıyla Hareketin meşruiyetini ortadan kaldırıp kendi ideolojik ve siyasi hakimiyetlerinin meşruiyetlerini güçlendirmeyi amaçlamakta ve buna dayanarak siyasi ve askeri saldırılarını arttırıp hareketimizi yok etmeye yönelmektedirler. Bunu yaparken esas olarak da toplumu kendi ideolojik etkileri altına alma, Kürt özgürlük hareketinin toplum üzerindeki etkilerini silme mücadelesini vermektedirler. Tabi ki bu ideolojik mücadeleyi örgütün içine kadar da sokmaya çalışmaktadırlar. Özellikle kapitalizmin bireyci, bencil kültürüne dayanan burjuva liberal ideolojiler, diğer taraftan milliyetçi ideolojiler vasıtasıyla hareketimizi ideolojik çizgisinden saptırmaya, Önderliğin cinsiyet özgürlükçü demokratik ekolojik toplum paradigmasına dayalı demokratik sosyalizm çizgisi yerine bir yüzü milliyetçilik diğer yüzü de kapitalizmin ideolojisi olan liberalizm ile hareketi başkalaşıma uğratıp teslim almaya çalışmaktadırlar. Böylelikle Kürdistan gibi çok zorlu bir mücadelenin yürütüldüğü bir coğrafyada ancak toplumsallığı esas alarak bu temelde gücünü ortaya çıkararan bir özgürlük hareketi olarak mücadele etmek mümkünken bunun yerine, inkarcı-sömürgeci güçlerle, sistemle savaşamayacak, hatta giderek sistemin kontrolüne girerek mücadele etmekten düşecek bir hareket yaratmak istedikleri de açıktır.

En büyük ideolojik saldırıyı Önderliğe karşı yürütmektedirler

Bütün bu ideolojik saldırıların bir yönü Türk devletinin dediği gibi, teröristleri toplumdan izole etme, özgürlük hareketinin meşruiyetini ortadan kaldırarak kendi meşruiyetini hakim kılma çabasıyken, diğer yandan bu ideolojik saldırıların önemli amacı örgüt içinde ideolojik bulanıklıklar yaratmaktır. Komünal demokratik çizgimizi milliyetçi ve liberal eğilimlerle bulandırmak istemektedirler. İnkarcı sömürgeciliğe karşı komünal demokratik değerlere dayalı inançlı ve kararlı bir duruşla mücadele verilmesi gerekirken, ideolojik ve örgütsel duruşu gevşetecek liberal ideolojik saldırılarla hareket mücadele edemez hale getirilmek istenmektedir. Zaten uluslararası komplonun en büyük amacı da hareketimizi Önderliğin siyasi ve ideolojik çizgisinden koparıp hakim sistemlerin kontrolünde milliyetçi ve liberal bir çizgiye çekmekti. Ya da hareketimizin ideolojik etkisini kırarak milliyetçi liberal ideolojinin önünü açmaktı. Bu yönüyle komplonun aynı zamanda çok köklü bir ideolojik saldırı olduğu tartışmasızdır. Önderliğimizin belirttiği gibi PKK'nin ideolojik, siyasi, örgütsel ve yaşam duruşu ABD'ye de, Barzani'ye de, Talabani'ye de fazla iş yaptırmamaktadır. Çünkü Önderliğin özgürlükçü ideolojisi onların Kürt toplumu üzerinde etkili olmasını engellemektedir. Kürt halkının özgürlük ve demokrasi özlemlerinin dış güçler tarafından kullanılmasını engellemektedir. Yine Kürt halkını özgürlük ve demokrasi özlemlerinin, kimlik ve yurt özlemlerinin Kürt milliyetçiliği tarafından sömürülmesini engellemektedir.

PKK'nin böyle güçlü bir ideolojik duruşu ve İdeolojik kimliği vardır. Komplo, PKK'nin bu ideolojik kimliğini ortadan kaldırıp farklılaştırmak, PKK'yi PKK olmaktan çıkarmak, daha doğrusu Önderlik gerçekliğini PKK gerçeği olmaktan çıkarmayı hedefliyordu. Önderliğe yönelik saldırı esas olarak da ideolojik bir saldırıydı. Hala milliyetçi çevrelerin, uluslararası güçlerin Önderliğe düşman olmaları da bu gerçeği ifade etmektedir. Önder Apo olmazsa, PKK ideolojik ve siyasi olarak kontrol edilebilir istedikleri çizgiye getirilebilir düşüncesindedirler. Bu nedenle Önderliğe büyük öfke duymaktadırlar. En büyük ideolojik saldırıyı da Önderliğe karşı yürütmektedirler. Bu açıdan Önderliğe karşı yürütülen savaşın da mücadelenin de Önderlik aleyhindeki her türlü saldırının da ideolojik saldırı olduğunu bilmek gerekiyor. Bunlar Önderliği anlam olarak bitirmek istedikleri gibi aslında Önderlik çizgisini örgüt içindeki etkinliğini kırmak istiyorlar. Önderliğe karşı saldırı aynı zamanda örgüt içine yönelik bir saldırı, bir ideolojik saldırı olarak görülmelidir. Dolayısıyla bütün bu saldırılara karşı da ideolojik mücadele yürütmek gerekmektedir.

Tasfiyecilik iç zayıflıklardan güç almaktadır

Bilindiği gibi Ferhat-Botan çeteciliğinin asıl saldırısı örgütte var olan ideolojik hassasiyetleri zayıflatma yönlüydü. Önderliğimizin; özgürlük, demokrasi, adalet, eşitlik ve insan haklarıyla ilgili tanımlamalarını çarpık, milliyetçi, liberal biçimde anlayarak, yorumlayarak esas olarak da kavramsal düzeyde bir ideolojik saldırı başlatmışlardı. Kavramları burjuva biçimde yorumlayarak, kavramların içini milliyetçi yaklaşımlarla doldurarak hatta Önderliğimizin ve hareketimizin çok açık olarak berraklaştırdığı kavramları da zorlama biçimde çarpıtmalara uğratıp hareketi ideolojik olarak saptırarak uluslararası komplonun istediği ideolojik çizgiye getirmek istemişlerdir. ABD'nin ve milliyetçi güçlerin etkisi ve desteğiyle böyle bir ideolojik, örgütsel ve siyasi saldırı gerçekleştirmişlerdir. Ancak Ferhat-Botan tasfiyeciliği esas olarak da örgüt içindeki zayıflıklardan güç almıştır. Sistemin son yıllardaki ideolojik saldırılarının yarattığı zayıflıkları, bireycilikleri, bencillikleri tasfiyeciliklerine zemin olarak kullanmışlardır. Eğer belirli bir zemin olmasaydı Ferhat-Botan tasfiyeciliği bu düzeyde etkili olmazdı. Diğer yandan sistemin ve bu tasfiyecilerin etkili olması yapımızda gelişen bireyciliklerin ve burjuva eğilimlerin bu ideolojik saldırılara yatkın olmasıyla açıklanmalıdır. Sistemin ideolojik ve kültürel saldırı araçlarının artması sonucu ideolojik saldırıların belirli düzeyde etkili olduğunu kabul etmek, bu temelde de ideolojik mücadeleyi çok yönlü sürdürmenin gerekli hale geldiğini görmek ve gereklerini yerine getirmek önemli hale gelmiştir.

Bu gerçekler de gösteriyor ki ideolojik saldırı çok boyutludur. Halka yöneliktir, kadrolara yöneliktir. Kapsamlı bir psikolojik savaşla birlikte yürütülmektedir. Dolayısıyla da, kadrolarımızın ve örgütümüzün ideolojik duruşunu sağlam tutmak, bu konuda yanlışlıklara ve eksikliklere karşı mücadeleyi geliştirmek gerekiyor. Yakın dönemde ideolojik mücadeleyi anlamsızlaştıran, gereksizleştiren, gerekli görmeyen bir eğilim örgüt içinde geliştirilmişti. Aslında bu tasfiyeciliğin geliştirdiği anlayıştı. Daha sonra bazıları tarafından bu anlayışa meşruluk kazandırılmak istendi. Yanındaki yanlışlıklara göz yuman, ses çıkarmayan, "bana ne" diyen, "ben mi sorumluyum, herkes kendinden sorumludur" gibi yaklaşımlar, aslında kapitalizmin bireyciliğinin ve bencilliğin kadroda yarattığı en büyük zafiyetlerden biri ortaya çıkmıştı. Örgüte ve genele karşı sorumluluk duymayan, yanındaki arkadaşına karşı sorumluluk duymayan, onun yanlışlıklarına karşı mücadele etmenin en büyük kadro olma özelliğini görmeyen yönetim anlayışları ve kadro duruşları ortaya çıkmıştır. Bunlar örgüt içindeki ideolojik mücadeleyi zayıflatan bir durum ortaya çıkarmıştır. Örgüt içindeki mücadelenin zayıflatılması, örgüt içindeki ideolojik hassasiyetlerin zayıflatılması demek, aslında kadroların ideolojiden kopması demektir. İdeolojik derinlikten kopması, İdeolojiyi önemsiz görmesi demektir.

Kendi yetersizliklerimize de "Êdî Bese" demek gerekiyor

Eğer bir örgüt bir toplum kendi içine yönelik ideolojik mücadeleyi durdurursa, ideolojik çalışmaları durdurursa, kendi içindeki ideolojik yanlışlıklara karşı mücadeleyi önemli görmezse, bu aynı zamanda dışa karşı ideolojik hassasiyetlerin de zayıflaması anlamına gelir. ideolojik mücadelenin verilmediği yerde ideolojik derinlik gelişmez. İdeolojik derinliği geliştiren esas olarak da içerdeki somut yanlışlıklara karşı tutum koymaktır. Somut ideolojik kaymalara karşı duruşla ideolojik hassasiyetler gelişir, ideolojikleşme derinleşir, ideoloji somutlaşır. Bu açıdan hem içimizdeki ideolojik geriliklerine karşı durmak, bu temelde ideolojik hassasiyetleri geliştirmek, ideolojik mücadelenin önemini ortaya koymak, diğer yandan, eğitim, eleştiri ve özeleştiri silahını güçlü biçimde pratikleştirerek, bu konuda geçmiş dönemdeki zaafları aşarak, örgüt içinde ideolojik gelişmeyi yükseltmek gerekiyor. Bunun için de, her şeyden önce yanlışlıklara karşı bir ideolojik duruşun ortaya çıkarılması gerekiyor. Yani kendi ideolojik ve örgütsel eksikliklerimize, yanlışlıklarımıza, yetersizliklerimize "Êdî Bese" demek gerekiyor. Zaten Önderliği yaşatmak, Önderliği yaşamakla mümkündür. Önderliği yaşamak ise, onun düşüncelerini yaşamak, onun düşüncelerini benimseyerek örgüte ve eyleme çevirmekle olur. Yoksa sadece "Önderliği seviyorum" demek "Önderliğe bağlıyım" demek bir aldatmaca, bir sahtelik ve ikiyüzlülük olur. Bir kandırmaca ve aldatmaca olur. Onun için Önderliğe sahiplenme, Önderlikte var olan ideolojik hassasiyeti, ideolojik mücadele gerçeğini bütün kadroların ve bütün örgütün kendisinde somutlaştırması gerekiyor.

"Önderliği yaşatmak, Önderliği yaşamakla mümkündür. Önderliği yaşamak ise, onun düşüncelerini yaşamak, onun düşüncelerini benimseyerek örgüte ve eyleme çevirmekle olur. Yoksa sadece "Önderliği seviyorum" demek, "Önderliğe bağlıyım" demek bir aldatmaca, bir sahtelik ve ikiyüzlülük olur. Bir kandırmaca ve aldatmaca olur"

Bu gerçeklerin önemini daha iyi ortaya koyarak son Kongra-Gel genel kurulundan sonra ideolojik mücadeleyi güçlendirme kararı aldık. O bakımdan basın, kültür konferansları, gençlik kongresi, Bilim-Aydınlanma ve Özgür-Eşit yurttaş toplantıları, yeniden ideolojik mücadele başlatma ve ideolojik hassasiyetleri geliştirme konferansları gerçekleştirdik. Bunlar örgütlenmemizi, eylemlerimizi, ideolojik duruşumuzu geliştirme konferansları ve toplantıları olmuştur. Geriliklerimize karşı dur deme toplantıları olmuştur. Bu açıdan bir ideolojik mücadele dönemi başlattığımızı söyleyebiliriz. Bu ideolojik mücadeleyi başlatırken ilk önce de, yönetimlerimizin kendileri özeleştiri verdiler. Kendi eksikliklerine karşı öz eleştirel yaklaşarak ideolojik mücadeleyi kendilerinden başlattılar. Bu yönüyle de ideolojik mücadele der-

ken de, geçmişte yaşadığımız ideolojik, örgütsel yetersizliklerimizi, tarz ve tempo yetersizliklerimizi ideolojimize uygun aşmayı ifade etmektedir. İdeolojimize göre yaşama, ilişkilenme, ideolojimize uygun bir duyarlılık ve hassasiyeti geliştirme açısından geçmişte bu yönlü eksikliklerimize karşı özeleştiri vermek de bu ideolojik mücadelenin en temel yanı olmaktadır. Bunlar yapılmadan sadece ideolojik mücadele veriyorum demek de anlamlı olmaz.

Önderliğin kadın çizgisi özgürlük çizgimizin esasıdır

İdeolojik mücadelemizin en önemli boyutu da aslında yeni paradigmayı ve Önderlik çizgisini kavramaktır. Çünkü Önderlik paradigması, Ferhat-Botan tasfiyeciliği tarafından çarpıtılmaya çalışıldı. Belirli düzeyde de çarpıtıldı. Bu açıdan paradigma değiştirdiğimiz dönemde böyle bir talihsizlik yaşadık. Bu da kimilerince paradigmanın yanlış anlaşılmasına, tasfiyeci eğilimin yarattığı kavramların örgüt içinde belirli düzeyde etki yapmasına yol açmıştır. Bu açıdan paradigmayı doğru anlamak, paradigmanın ortaya koyduğu kavramları doğru anlamak, bunları gerçekten özgürlükçü ve demokratik zihniyetle, mücadeleci ve devrimci zihniyetle ele almak, ideolojik saldırılara karşı durmak ve mücadele etmek için şarttır. Paradigma değişikliğimizi kapitalizmin, postmodernizmin yenilikçiliği, değişikliği biçiminde ele almadan, gerçekten hiyerarşik devletçi sistemin paradigmasından kopmak, köleci, feodal, kapitalist develetçi ve sınıflı sistemin bütün etkilerinden kopma biçiminde radikal bir paradigma değişimi olarak ele almak çok önemlidir.

Bırakalım kapitalizmin yaşam, özgürlük, demokrasi anlayışına yaklaşmak, aksine ondan köklü kopuşu sağlayacak bir duruş içine girmek, onun; demokrasi, özgürlük, birey ve kadın anlayışına karşı demokratik komünalizmi ve özgürlük çizgimizin esası olan kendi radikal kadın özgürlük çizgimizi savunmak, ideolojik kimliğimizin olmazsa olmaz koşuludur. Özellikle Önderliğin kadın çizgisi özgürlük çizgimizin ve komünal demokratik duruşumuzun esasıdır. Önderlik bu özgürlük çalışmasına "destansı çalışmamdır" dedi. Destansı çalışmam derken de çok köklü bir ideolojik çalışmadan, sistemden bu anlamda köklü bir kopuştan söz etti. Bu açıdan da paradigmayı ve ideolojik çizgiyi doğru kavramak, radikal biçimde yeni paradigmanın yörüngesine girmek esas olarak da özgürlükçü kadın çizgisiyle mümkündür. Bu açıdan da kadın özgürlük çizgisini burjuva liberal etkilerden, feminist etkilerden uzak bir biçimde, Önderliğin en radikal çalışmam dediği biçimde ele almak, kadın özgürlük çizgisini esas olarak da devletçi ve sömürücü genlerden kopmanın en temel duruşu olarak görmek ideolojik duruşun ve mücadelenin en önemli parçası olmaktadır. Bu açıdan geçmiş dönemdeki duyarsızlıkların, geçmiş dönemdeki sorumsuzlukların giderilmesi gerekiyor.

İdeolojik mücadele varsa özgürlük ve demokrasi çizgisi vardır

İdeolojik mücadeleden söz ederken bazılarının çarpıttığı gibi ideolojik mücadele demek, kadromuzu ve insanımızı değersizleştirmek, birbirimizi bitirmek değildir. Bu kesinlikle tasfiyeciliğin içimize ektiği nifak tohumlarıdır. Nasır, eleştiri ve özeleştiriyi Hıristiyanlıktaki günah çıkarmaya benzetmiştir. Ferhat-Botan çeteciliği, özeleştiriyi, kadroların hiçleştirilmesi olarak değerlendirmişti. Bunlar kesinlikle demagojidir, yalandır. İdeolojik mücadele kadroları zayıflatmaz, aksine güçlendirir. İdeolojik mücadelenin olduğu yerde özgürlük ve demokrasi çizgisi vardır. İdeolojik mücadelenin ve eleştiri özeleştirinin olmadığı yerde ise, ağalık, beylik, despotizm, iktidarcı devletçi sistem gelişir. Ya da kendini özgür sanan, kendini birey sanan, bireyciliği gelişen, ama esas olarak da sistemin kölesi olan bireyler topluluğu ortaya çıkar. Bu açıdan örgüt içi ideolojik mücadeleyi anlamlı bulan, bunun insanımızın, toplumumuzun ve örgütümüzün güçlenmesi olarak gören, ideolojik olarak güçlenmeden düşmana karşı mücadele edilemeyeceğini, ideolojik mücadelenin bir örgütün, bir topluluğun enerjisini patlatma anlamına geldiğini bilen, değerlendiren ve böyle yaklaşan bir anlayışla ideolojik mücadeleyi örgüt içinde güçlendirmekle özgürlük ve demokrasiyi kazanabiliriz. Bunun için de yoldaşlarımızın ve kendi eksikliklerimize karşı liberal ve reformist değil, arkadaşlarımızın da kendimizin de eksikliklerine karşı değiştirici, dönüştürücü bir yaklaşım içinde olmamız gerekmektedir.

Son zamanlarda ideolojik çalışmanın ve ideolojik mücadelenin en temel faaliyeti olan eğitimlerde bir gerileme yaşanmıştır. İdeolojik, örgütsel ve pratik alandaki geriliklerin esasının eğitimsizlikten kaynaklandığını görmek gerekir. Türkiye'de ve Avrupa'da neredeyse eğitim görmeden örgüt çalışması yapılabilirmiş gibi, eğitim görmeden örgüt olunabilirmiş gibi, eğitim görmeden mücadele yapılabilirmiş gibi bir eğilim ortaya çıkmıştır. Bu da ister istemez ideolojik duruşlardaki zayıflığı ortaya çıkardığı gibi, ideolojik mücadeledeki zayıflığı da ortaya çıkarmıştır. Kurumlarımızdaki geriliklerin, herkesin kendine göre bir düşüncesinin ortaya çıkmasının nedeni budur. Parçalılığın nedeni budur. İdeolojik mücadele aynı zamanda ideolojik duruş ve mücadele birliği demektir. Merkezi kadro okullarımızın, merkezi eğitimlerimizin olmaması her kadronun kendine göre düşünmesini beraberinde getirmiştir. Bu nedenle kadro birçok yerde olay ve olgulara kendine göre yaklaşıyor. Ortak duruş yok, ortak anlayış yok, ortak refleks yok. O zaman örgüt de ortaya çıkmıyor. Bugün Türkiye'deki örgütlerimizin örgüt olamamasının, parçalı duruşunun, kurumculuğun olmasının nedeni, ortak eğitimden geçmiş kadroların ortaya çıkarılmamasıdır. Kadroların, taraftarların, sempatizanların zaman zaman örgüt eğitiminden geçmemesidir. Bu da ne örgütlerimizi, ne de halkımızı güç yapıyor. Dolayısıyla ortak duruşla ortak bir hedef etrafında kilitlenilmediğinden örgüt haline gelinemiyor. Bu da eylemi ve mücadeleyi zayıf düşürüyor. Bu gerçeği çok iyi görüp bilince çıkararak eğitim çalışmalarını her yerde geliştirmek gerekiyor.

PKK Önderliği demokratik sosyalizmin evrensel temsilcisidir

Tabi ki dış güçlere karşı ideolojik mücadele de çok önemlidir. Bu yönüyle bu alandaki ideolojik mücadele esas olarak da daha önce belirttiğimiz gibi propagandadır, ajitasyondur. Bu da kendi ideolojimizin haklılığını, karşı ideolojinin haksızlığını ortaya koyan bir çalışma olmaktadır. Karşıt güçlerin ideolojik saldırılarını boşa çıkarmak, bizim ideolojik mücadelemizin haklılığını başta kendi halkımız olmak üzere, Ortadoğu ve dünya halklarına anlatmak bu çalışmanın esasıdır. Biz dünyanın en özgürlükçü ideolojisine sahip olduğumuza inanıyoruz. İnsanlığın yeni ideolojik temiz nefesi, bilimsel demokratik sosyalizmin evrensel temsilcisi olduğumuza inanıyoruz. Çağdaş ideolojik düşünceye, çağdaş yaşam anlayışına sahip olarak Önderlik çizgisini ve Önderlik çizgisini temsil etmeye çalışan örgütlenmenin PKK olduğunu görüyoruz. Bu açıdan yalnız Kürt halkına karşı değil, Ortadoğu halklarına ve bütün insanlığa karşı olan sorumluluğumuzun böyle bir ideolojiyi Kürt toplumunda, Ortadoğu toplumunda ve bütün insanlık içinde etkili kılmak olduğuna inanıyoruz. Bunun için de kapitalist sisteme ve onun her türlü versiyonuna ve etkisine karşı etkili ideolojik mücadele vermek, karşı ideolojik saldırıları gerileterek kendimizi örgütsel ve siyasi olarak etkin kılmak sorumluluğumuz vardır. Bunun için de tabi ki başta basın yayın araçlarımızı doğru kullanmak, düşünce gücümüzü kitlelere akatarmak gerekmektedir.

Özellikle kültür sanat kurumunun komünal demokratik değerlerde gelişmesi için çalışmak çok önemlidir. Çünkü kültür belirli düzeyde rafine ideolojidir. İdeolojilerin kendisini somutlaştırmasını, pratikleştirmesinin en etkili yolu kültür-sanat çalışmasıdır. Kapitalist sistem kendisini kapitalist kültürüyle hakim kılar, feodal sistem feodal kültürüyle hakim kılar, köleci sistem kendisini köleci kültürle hakim kılar, komünal demokratik sosyalist sistem de komünal demokratik kültürüyle kendisini hakim kılar. Bu açıdan kültür alanında ideolojik mücadeleyi önemsemek ve geliştirmek gerekir. Kültür alanının büyük bir ideolojik mücadele alanı olduğunu görerek ideolojik mücadeleyi bu alanda sanat diliyle, estetize eden bir dille, edebi bir dille yapmak gerekiyor.

Kitaplar, broşürler, dergiler, makaleler, bildiriler de ideolojik mücadele araçlarıdırlar. Bunlarla kültür-sanat alanından farklı olarak daha açık bir ideolojik dille bu mücadele yürütülür. Bu alanda da ideolojik mücadelenin geliştirilmesi şarttır. Bu yönlü eksikliklerimiz vardır. İdeolojik araçlarımızın fazlalığına göre ideolojik mücadele yoğunluğumuzun zayıf olduğunu söyleyebiliriz. Güçlü bir ideolojiye sahibiz. Bu güçlü ideoloji, elimizdeki gelişkin ideolojik araçlarla birleştiğinde karşı güçler karşısında çok etkili bir ideolojik mücadele verilebilir. Bunun için her şeyden önce ideolojik gücümüze inanmak, bu temelde ideolojik gücümüzü geliştirmek, eğitimlerimizle ideolojik mücadeleyi etkili yapar hale gelmek ve ideolojiyi iyi temsil etmek gerekir.

İdeolojik mücadelede TV'yi ve radyoyu etkili kullanmak önemlidir. Günümüzde siteler de etkili ideolojik çalışma alanlarıdır. Ne var ki biz tüm bu ideolojik araçları çok etkili kullandığımızı düşünmüyoruz. Öte yandan ideolojik mücadele ve araçlarını etkili kullanmadığımız gibi dışarıdan gelişen ideolojik etkilerden dolayı yürüttüğümüz ideolojik mücadelede zayıflıklar ortaya çıkmaktadır. İdeolojik mücadelede ancak alternatif ideolojimiz gerçekten ortaya konulursa, alternatif kimliğimizle ideolojik mücadele verilirse, diğer ideolojilerin etkilerinden kurtulursak etkili olabiliriz. Dışarıdan yönelen ideolojik saldırılardan etkilenerek, onların etkisi çerçevesinde yürütülen ideolojik mücadele kesinlikle etkili olmaz. Eğer kendi ideolojimize hakimiyet temelinde bir ideolojik mücadele yürütemez ve bu temelde siyasal mücadele yapamazsak kendimizi güç yapmaktan çok Kürtler içindeki farklı ideolojik kesimlere, burjuva ve milliyetçi ideolojik kesimlere hizmet etme konumuna düşeriz. Dolayısıyla ideolojik alanda netleşmiş temelde ideolojik araçları kullanmak çok önemlidir.

Kurumlarımızda ideolojik hassasiyet geliştirilmelidir

Öte yandan özellikle ideolojik kurumlarımızda ideolojik hassasiyetleri geliştirmek gerekir. İdeolojik mücadeleyi en başta da basın alanımızdan, kültür alanımızdan, bilim ve aydınlanma alanımızdan, araştırma ve inceleme kurumlarımızdan başlatmak gerekiyor. Buralarda ideolojik mücadele başlatmadan bütün topluma ve kurumlarımıza yaymak mümkün değildir. Geçen dönemde ideolojik duruşların yetersiz kaldığı alanlar buralar olmuştur. Buralar bir nevi ideolojik mücadele yerleri değil de aslında sistemden etkilenen ve sistemden etkilenerek ürün ve çalışma ortaya çıkaran kurumlar haline gelmiştir. Bunu zaten basın ve kültür konferansıyla, bilim aydınlanma alan

toplantılarıyla eleştirip aşmaya çalışıyoruz. Bu yönlü çabalarımız devam ediyor. İdeolojik mücadele araçlarımızı etkili kullanacak pozisyona gelmede belirli adımlar attık.

Bu adımları atınca karşı güçler de bizim bu ideolojik hamlemizi görerek, ideolojik alanda da geriliklerimize dur dediğimizi görerek, son zamanlarda görüldüğü gibi ideolojik alan çalışmalarımıza, basın yayın ve kültür çalışmalarımıza karşı bir ideolojik saldırı içine girmişlerdir. Çünkü kendi ideolojik saldırısını, kendi psikolojik savaşını boşa çıkaracak bir ideolojik mücadelenin verilmesini istememektedirler. Bu yönüyle aslında Türk devleti son zamanlardaki ideolojik duruşlarımızdan, ideolojik hassasiyetlerimizden, ideolojik mücadeleyi geliştirerek yeniden gerçek kimliğimize ulaşmamızdan korkmaktadır. Türk devleti geçmişte bir yönüylede ideolojik ve örgütsel olarak kendi kimliğimizden uzaklaştığımızı düşünerek umutlanmıştı. Doğrudur, Apocu çizgiden ve PKK çizgisinden belirli düzeyde uzaklaşmak ya da yeterince temsil edememek tabi ki düşmana karşı mücadelede zayıflıklar ortaya çıkarıyordu.

Özellikle Ferhat-Botan çeteciliğinin ortaya çıkmasıyla birlikte güçten düşeceğimizi düşünerek umutlanmışlardı. Önderliğimiz ideolojik ve örgütsel alanda bir bozulma yaşandığını düşünerek harekete müdahale etti. PKK'nin yeniden inşa edilmesini emretti. Bu temelde inşa çalışmaları başlatılarak PKK kongresi gerçekleştirildi. PKK'nin kongresi aslında ideolojik saldırılara karşı, ideolojik saptırmalara karşı yeniden ideolojik çizgiye girme adımıydı. Önemli düzeyde etkisi oldu ve örgütsel toparlama yarattı. En azından ideolojik alandaki karışıklıkları giderdi. Tasfiyeciliğin ve dış güçlerin ideolojik saldırıları ve etkisi sürse de, kongre ile gerçekleştirilen netleşme bu eğilimlere karşı mücadele zemini ortaya çıkardı. İdeolojik mücadele temelinde bir örgütsel toparlanma yaşadık. Belirli bir mücadele gücü ortaya çıktı.

Özelikle Önderliğimize karşı zehirleme saldırısının ortaya çıkması, hareketimizin yok edilmek istendiği gerçeğini önümüze koydu. Bu, bizi ideolojik temelde daha güçlü mücadele kararlılığına ulaştırdı. Hareketimizin tasfiye girişimlerine karşı, tarihsel bir direnişe yönelirken, ideolojik alanda geçmişte yaşanan zayıflıklarla, yetersizliklerle, -bu alanda çıkan yanılgılara ve bunun örgütsel duruşta ve eylemde zayıflık yaratan etkilerine dur demeden- mücadeleyi geliştiremeyeceğimizi görerek *"Êdî Bese " "Önderliği yaşa ve yaşat"* hamlesi başlattık. Bu hamle Önderliğimizin özgürlüğü temelinde Kürt halkının özgürlüğünü sağlama hamlesi olduğu gibi aynı zamanda kendi ideolojik ve örgütsel geriliklerimize ideolojik mücadele temelinde dur deme hamlesidir. Geriliklerimize karşı ideolojik mücadele vererek mücadeleyi geliştirme hamlesidir.

İdeolojik ve örgütsel zayıflık aslında partileşme zayıflığıdır

Bu hamleyi örgütsel açıdan da önderlik çizgisinde partileşme hamlesi olarak görmek gerekir. İdeolojik mücadele her zaman, aynı zamanda sorumluluk düzeyi yüksek kadrolar yaratarak partileşme mücadelesidir. İdeolojiyi temsil etmek demek, parti kadrosu haline gelmek demektir. İdeolojiye sahiplenme aslında parti kadrosu olmanın en temel görevidir. Partileşme de esas olarak sorumlu kadroların örgütü anlamına gelmektedir. Bu açıdan bir taraftan ideolojik mücadeleyi geliştirip yükseltirken, buna dayanarak da sorumluluğu yüksek kadrolaşmayı ortaya çıkarıp partileşmeyi geliştirmek durumundayız. Partileşme gelişmeden, ideolojik ve örgütsel öncülük gelişmeden mücadeleyi başarıya götürmek mümkün değildir. İdeolojik mücadele esas olarak da parti örgütlenmesi ve parti duruşuyla yürütülebilir. İdeolojik mücadele bireysel bir olgu değildir. Bunun örgütlü yürütülmesi başarı için şarttır.

Sistem nasıl ki çok örgütlü biçimde ideolojik ve siyasi saldırı yürütüyorsa, bizim de eyleme, mücadeleye doğru öncülük yapmamız için doğru ideolojik doğrultuda örgütlenmiş bir kurmay örgüte ihtiyacımız vardır. Yani ideolojik ve örgütsel düzeyde komünal demokratik çizgiyi temsil edecek partiye, partileşmeye ve kadrolara ihtiyaç vardır. Herkes bilmelidir ki, demokrasinin ve özgürleşmenin güvencesi partileşmedir. Cinsiyet özgürlükçü demokratik toplum paradigması mı hakim olacak, yoksa sistemin özgürlük ve demokrasi anlayışının etkisine mi girilecektir? Sistemden kopup özgürlük paradigması içine girmeyi esas olarak partinin ve parti kadrolarının öncülük düzeyi gerçekleştirecektir.

Son yıllarda kurumlarımızdaki ideolojik ve örgütsel zayıflık aslında partileşme zayıflığıdır. Partileşmeyi, parti öncülüğünü ve parti kadrolaşmasını geliştiremediğimiz için bu kurumlarımızda zayıf düşmüştür. Parti öncülüğü olmayınca her türlü örgütlenme ve çalışma da zayıf kalmıştır. Bu da eylemlere ve mücadeleye zayıflık olarak yansımıştır. Hatta ideolojik çalışma olmayınca, ideolojik çalışma temelinde partileşme ve kadrolaşma olmayınca, sistemin ideolojik ve örgütsel saldırılarına karşı etkili mücadele verilemediği için giderek kadrolarda sistem içileşme gelişmiştir. Bu yönüyle de özellikle Türkiye ve Avrupa'daki kadrolarımızda sistem içileşmenin geliştiğini görüyoruz. Bu sistem içileşme inkarcı-sömürgecilere de, uluslararası komplo ile PKK'de çizgi değişikliği yaratmak isteyen güçlere de cesaret vermektedir. Bir yönüyle bizim ideolojik mücadelemiz ve ideolojik çalışmalarımız bu sistem içileşmeye dur deme mücadelesidir. Bu açıdan ideolojik mücadele çalışmaları tüm kadrolarda, taraftarlarda ve sempatizanlarda ve kurumlarımızda ortaya çıkan sistem içileşmeyi karşı mücadele olarak da yürütülmelidir. Zaten ideolojik mücadeleler her zaman toplum içindeki karşı sistemleri geriletmek için alternatif bir sistem olmak için yapılır. Farklı ideolojilerin içimizdeki etkilerinin artması, bunun örgütsel ve yaşamsal duruşuna yansıması da sistem içileşmeyi ifade etmektedir. Bu açıdan bir daha tekrarlıyoruz, başta basın yayın kurumlarımız, kültür kurumlarımız, araştırma ve inceleme yapan kurumlarımızın temel görevi ideolojik duruşu kendinde temsil ederek içe ve dışa karşı ideolojik mücadeleyi güçlü bir biçimde yürütmektir.

8 Mart'la Newroz'u buluşturan özgürleşen kadın iradesidir

"8 Mart'ı kadın Newrozuna çeviren Kürdistan'daki kadının, Kürt halkının iradesel duruşunu ifade ederek katılımını Newroz meydanlarında da yükseltmesi beklenmektedir. Kürt kadınının Newroza katılımı, Türk devletini Kürt halkı üzerinde yürütmüş olduğu savaş ve şiddet stratejisinden caydırma düzeyinde olmalıdır. Kürt kadını ve Kürt halkı bunu başarmaya muktedirdir. Tıpkı Kürt halkının dört parça Kürdistan'da ve yurt dışında koyduğu siyasal tavrın ve Zap'taki gerilla direnişinin, Türk ordusunun yirmibeşinci sınır ötesi harekatını geri püskürtme iradesini gösterdiği gibi"

Bu yılki 8 Mart etkinlik ve kutlamaları Kürdistan'da gerçek bir serhıldan ruhu ile geçti. Serhıldanlar genelde, genel halk hareketleri olarak bilinir. Ancak kadının kadın için, kadınlık değerleri için, toplumsal komünal değerler için bu denli bir harekete kalkışı ilk defa yaşanmaktadır.

Dünyanın birçok yerinde 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü kutlanır. Kadınlar ezilmişliklerinden ve toplumsal cinsiyetçilikten kaynaklı sorunlara karşı çıkmak temelinde zaman zaman tepkilerini ortaya koyarlar. Bu eylemler dönemsel dayanışma hareketlerine veya belli küçük kurumlaşmalara dönüşürler. Kadın ezilmişliğine dair birçok araştırma ve kuramsal çalışmalar yürütülür üniversitelerdeki kadın kürsüleri tarafından. Buna toplum da alışmıştır, devletler de artık alışmışlardır. Ancak Kürdistan'daki gibi güçlü ve her türlü riskin üzerine cesaretlice yürüyen bir kadın serhıldan hareketi hiçbir yerde görülmemiştir. İzlediğimiz kadarıyla, dünya çapında yürütülen 8 Mart etkinliklerinin tümünün toplamına denk büyüklükte bir serhıldan oldu Kürdistan'daki 8 Mart serhıldanı.

Kürdistan'da her yıl serhıldan ruhuyla kutlanan 8 Martlara Kürt kadınının katılım düzeyine toplum alıştı. Özellikle de Kürt toplumu ve demokratik kurumları kadının 8 Martlara yaklaşımına, bu özgürlüğe kalkışındaki cesaretine ciddiyetle yaklaşmaya başladı. Kürt halkının hem yazılı hem görsel hem de işitsel basın ve medyası da bu konuya denk bir ciddiyetle yaklaşıyor. Kürtlerin tüm basın-yayın organları konuyu bu temelde gündemine almakta, kadınların bu gününü kutlamadan geçmemektedir.

Kadının özgürlükte ısrarı önemli bir dönüşüm vesilesi olmaktadır

Toplumsal cinsiyetçiliğin küreselliğinden kaynaklı yaşadığı etkiler ve yetersizlikler, yine bu konudaki derinleşme sorunları olmakla birlikte konuya ciddi yaklaşma çabasında olduğu yansımaktadır. Belki de kadının bu düzeyde kendi özgürlüksel iradesini ortaya koymasından kaynaklı böyle bir gündemi oluşmaktadır. Demek ki; kadının özgürlükte ısrarı tüm toplumsal dinamikleri harekete geçirmekte ve önemli bir dönüşüm vesilesi olmaktadır. Bu konuda Türkiye medyasına bir bakacak olursak, bu düzeyde bir 8 Mart kalkışını yansıtma çabası olmamaktadır. Dünya çapında kadınlara adanan bu günü Türk basın ve medyası kutlamamaktadır bile. Bazı TV kanallarında çok sınırlı, o günle sınırlı olan formalite bir iki tartışma dışında derinliğine bir gündem oluşmamaktadır.

8 Mart'ın Kürdistan'da bu denli güçlü geçmesinin diğer bir sonucu ise Kürt siyaseti ve Kürt siyasetçileri üzerinde yaratmış olduğu etki düzeyidir. Kürt halkının TBMM'deki siyasi temsilcileri olan DTP'li kadın milletvekillerinin hepsi sokak ve meydanlarda kadın kitlesinin içinde kendi kültürel motifleri ile kendi siyasi ve felsefik argümanları ile yer aldılar. Tabi bunu yapmak onların görevleri. Denebilir ki DTP'li kadın milletvekilleri, kadın olmalarının bi-

lincinde ve kadın olma bilincinin kendilerine yüklemiş olduğu sorumluluğun ciddiyetindedirler.

Meclislerdeki kadın temsili salt fiziksel bir temsil olmamalıdır

Kadının siyasete girmesi, parlamento ve meclislere erkekle eşit oranlarda girmesi için son iki yüz yıldır bu kadar mücadele yürütmüşken, bu kadar bedel ödemişken, kadının meclislerdeki ve parlamentolardaki temsilinin salt fiziksel bir temsilden ibaret olması oldukça acıdır. Dolayısıyla kadın iradesinin temsilinden, yeni bir kadınlık zihniyet ve felsefesinin anlaşılması gerektiği konusunda Kürt kadın milletvekillerine düşen önemli sorumluluklar bulunmaktadır. Kürt kadın milletvekillerinin diğer muhalefet ve iktidar partilerinin kadın milletvekilleri ile bu noktalarda ortak sorumluluklarının bulunduğuna dair hatırlatmalarda bulunmaları önemli olacaktır.

İktidar olmaktan veya muhalefet olmaktan, Kürt olmaktan veya Türk olmaktan, türbanlı olmaktan veya türbansız olmaktan önce kadın olmanın verdiği sorumluluklar vardır. Türkiye siyaseti içindeki ideolojik ve siyasi ayrılıkların oldukça ötesindedir kadın olmak. Bir kadının evinin dışına çıkamaması, bir kadının sokakta ve caddede her an taciz ve tecavüz riskiyle karşı karşıya olması, bir kadının aile içi veya dışı erkeğin şiddetine, taciz ve tecavüzüne maruz kalması, toplumsal gerilikten kaynaklı bir töre şiddetine uğraması, hangi partili olduğu veya hangi ideolojik çizgiyi temsil ettiği ile ilgili değildir sadece. Bunun çok çok ötesinde bir durumdur. Dolayısıyla tüm ideolojik veya siyasi ayrılıkların yanı sıra kadınları bir araya getirecek ortak sorunları bulunmaktadır. Hele hele bir toplumda yaşayan kadınlar sizleri kendi vekilleri olarak belirlemişse, o kadınların yaşadığı sorunların çözüm arayışları etrafında buluşmak temel bir sorumluluktur

Erdoğan erkek egemen ideolojinin sözcülüğünü yapmaktadır

Bir de şu anda iktidarda olan AKP'nin kadın yaklaşımı oldukça açıktan yansıdı bu 8 Mart'ta. Kürdistan'daki 8 Mart serhıldanının Erdoğan üzerinde yaratmış olduğu baskıdan olsa gerek Erdoğan'ın bir toplantıda kadınlara verdiği bir mesaj oldu. AB'ne üye olmak isteyen Türkiye'nin başbakanı, bu mesajında kadınlığı, analığı, çocuk doğurma ve bakma sınırlarına mahkum etti. Ve "*her kadın en az üç çocuk doğurmalıdır*" dedi. Erkek egemenlikli tarihin kadına kaybettirdiği kadınlık değerlerini, özgürlüksel değerlerini yeniden yaratma sorunundan, cins bilinci ve kimliğinin yeniden elde edilmesi sorunundan ziyade kadınların sorununu anne olma sorununa, kaç çocuk doğurması gerektiği gibi kadının artık bıkıp usandığı bir soruna indirgeyen içerikte oldu verdiği mesaj. En vahimi ise AKP'li üst düzey kadınların da Erdoğan'ın kadınlığı analığı, çocuk doğurmaya ve bakmaya indirgeyen yaklaşımını oldukça sessiz ve tepkisiz karşıladı. Oysa AKP'li kadınlar da dahil Türkiye'de yaşayan tüm kadınların, Erdoğan'nın kadına bu yaklaşımı karşısında kıyametler koparması gerekirdi. Ki, bu tepkiyi göstermek için hala geç kalınmış sayılmaz. O mesajda söylemiş olduğu şeyler aslında erkek egemenlikli sistemin kendisini sürdürmesine yardımcı olan, günlük yaşam çarkını çeviren şeylerdi. Uzun vadede erkek egemenlikli ataerkil zihniyet ve sistemiyle mücadele etmeyi gerektiren şeylerdir. Dolayısıyla Türkiye'de kadın özgürlüğü ile uğraşan, bunun mücadelesini yürüten, daha özgür, daha demokratik, daha huzurlu yaşamak isteyen her kesin ortak tepkisini göstermesini gerektiren bir durumdur. Bu mesajın içeriği ideolojik bir içeriğe sahiptir. Erkek egemen ideolojinin temel argümanıdır. Kadın aleyhine yürüyen toplumsal cinsiyetçi ideolojinin ve yaşam felsefesinin, bir başbakan tarafından dillendirilmesidir.

Yüzeyden bakıldığında acaba Türkiye'de Türk nüfusunun azalması sorunu mu yaşanmaktadır, başbakan bundan dolayı mı her kadın en az üç çocuk doğurmalıdır diyor. Bu, ilginç bir yaklaşım olacağı gibi mesajın içeriği esasta bunun çok ötesindedir.

Erdoğan'ın mesajı; erkek egemenlikli ideoloji, zihniyet ve sisteminin kadına beş bin yıldır biçmiş olduğu rolü ya da esareti, bu sistemin birinci dereceden bir temsilcisi olarak kadına yeniden hatırlatmasıdır.

Kapital finans kadın cinsiyetçiliği üzerinden topluma egemen olmuştur

Erdoğan'nın bu mesajı finans kapitalin iktidarını ayakta tutma yöntemlerine de işaret etmektedir. Bu konuda Önderliğimiz 8 Mart Dünya Kadınlar günü vesilesi ile şöyle demektedir: *"Aslında kadın sorunu bir iktidar sorunudur. Kapital finansla insanları kandırıyorlar. Tekeller böylece dünyayı yönetiyor. Bu işi de hiçbir üretim yapmadan trilyon ve katrilyon parayı ortaya sürerek yapıyorlar. Dünyadaki hiçbir güç kendini bu tekellerden kurtaramıyor. Kapital finans, kadını bu anlamda korkunç kullanıyor. Kapital finans, insanlığın reddidir. Kapital finans, kadın cinsiyetçiliği üzerinden topluma*

"En vahimi ise AKP'li üst düzey kadınların da Erdoğan'ın kadınlığı analığı, çocuk doğurmaya ve bakmaya indirgeyen yaklaşımını oldukça sessiz ve tepkisiz dinlemesi oldu. Oysa AKP'li kadınlar da dahil Türkiye'de yaşayan tüm kadınların, Erdoğan'nın kadına bu yaklaşımı karşısında kıyametler koparması gerekirdi. Ki, bu tepkiyi göstermek için hala geç kalınmış sayılmaz"

egemen olmuştur. Beş bin yıllık bir meseledir ve kadının da buna karşı görkemli direnişi vardır. Kadının cinsiyetçiliğini bu iktidarın aracı olarak kullanıyorlar" demektedir. En önemlisi de Reber Apo, kadın özgürlüğüne olan bağlılığını, *"analık"* değerlerine, bu değerlerin kadında yarattığı özgürlükçü, barışçı ve demokratik zekaya olan bağlılığını yine kadın özgürlüğüne olan inanç ve kararlılığını, Kürdistan kadın özgürlük hareketini geliştirerek somut ortaya koymuştur. Anaya bağlılığını ve anaya layık olmayı bu gün Kürdistan sokak ve meydanlarında özgürlüğü haykıran kadın serhıldan hareketini yaratarak somutlaştırmıştır.

Bu temelde *"analık"* bir zihniyet, bir felsefe, bir değerler zinciridir. *"Analık"* sadece kadını değil, tüm insanlığı insan yapan temel bir zihniyetin duygusal ve düşünsel yapısını oluşturmaktadır. Kadınca bir duyguyu, kadınca bir düşünceyi, kadınca bir toplumsallaşmayı, kadınca bir komünalizmin zihniyetini oluşturmaktadır. *"Analık"* zihniyet ve felsefesi insanın toplumsallaşmasını doğurmuştur. Dolayısıyla toplumsallaşmanın, komünalizmin temel taşlarını döşeyen *"analık"* sadece bir rol olmaktan öteye insanlaşma etiğinin ve değerler sisteminin, toplum ahlakının ve vicdanının da üzerine kurulduğu, dişil bir zihniyeti ifade etmektedir. *"Analık"* imgesine biçtiğimiz bu anlam; insanlaşma ve toplumsallaşma tarihinin derinliklerinde kaybolan ve dişil özelliklerle yaşam sürmüş olan özgürlükçü, ekolojik toplumun yeniden güncelleştirilmesi anlamını taşımaktadır. Yaşama dişil bir anlam biçen bu ilk toplumsal yapılanmada, doğaya kendi içinde akıllı ve duygulu bir alan olarak bakılmıştır. Çünkü doğa, kendi bağrında yaşayan tüm canlıları tıpkı bir ana gibi koruyup beslemekte ve yaşamın sürmesini ve sürekliliğini sağlamaktadır. Kadınlara da yaşamı yeniden doğuran ve yaratan, yaşamın yaratıcılarını yeniden yeniden doğuran ve yaratan varlıklar olarak bakılmıştır.

Doğal toplumun inşasında dişil zihniyetin belirleyici rolü vardır

Her iki cinsten oluşan insanlar, hayvanlar, bitkiler ve tüm doğa bin yıllarca hep birlikte, aynı anlam değeri içinde yaşamıştır. İnsanlar doğanın bir bileşeni, kadınlar ise doğanın yaşamı süreklileştiren özneleri olarak anılmıştır. İnsanlar, doğanın ne altında ne üstünde görülmemiştir. Doğaya bu gün olduğu gibi aklı rekabet hırsıyla doldurulmuş, oburlaştırılmış ve bencilleştirilmiş insanın hizmetçisi olarak bakılmamıştır. Böyle bir toplumun inşasında dişil zihniyetin belirleyici rolü olmuştur. Çünkü kadın kendi bağımsız sezgisel ve duygusal zekasıyla; doğuran, yetiştiren, eğitip-öğreten, yürüten bir rolün sahibi olmuştur. Dolayısıyla insanlığın bu dönemine damgasını vuran zihniyet, kadının bağımsız duygusal zekası ve bu zeka etrafında şekillenen dişil zihniyeti olmuştur. Dişil zihniyette, üretken akıl ve yaratıcı sezgiler, duygular derin bir denge içerisinde birbirini ve toplumdaki yaşama bakış açısını beslemiştir.

Kadının toplumsal dokudaki belirleyiciliğini yitirmesiyle beraber; kutsallar lanetlenmiş, güzellikler çirkinleştirilmiş, doğallıklar sunileştirilmiş, anlamlar yitirilmiştir. Analitik akıl, sezgi ve duygulara hakim kılınmıştır. Altlar, üstler, merkezler ve çevreler oluşturulmuştur. Analitik akıl; sezgi ve duygunun, insan doğanın, erkek kadının, beyaz siyahın, batı doğunun, resmiyet sivilin, kamusal alan özel alanın, bazı halklar diğer bazı halklardan "üstün" kılınmıştır. Tıpkı Türklüğün Kürtlüğe üstün kılınması gibi.

Erkek egemen literatürde var olmak, sadece analitik düşünmekle özdeşleştirilir. Sezgiselliği ve duyguları dışlayan, salt aklın hakimiyeti esas alınır. İnsanın var olması, analitik zekalı olmasına bağlanır. Analitik aklını yaşamına hakim kılmayan varlıklar var sayılmazlar. Var sayılmadığı gibi analitik aklıyla öne çıkan erkekliğin tahakküm alanını oluştururlar. Dolayısıyla doğa akılsız ve tahakkümü hak eden bir alan olarak görülür. Kadın da doğa gibi aklın yasalarına gelmeyen, kendi doğal yasalarıyla yaşayan, denetlenemeyen, söz geçirilemeyen bir alan olarak görülür. Kadın doğurganlığı ve sezgiselliği denetlenemez bir alan olarak ele alınır. Tıpkı doğadaki olayların önüne geçilemeyeceği gibi, kadının biyolojik ve ruhsal doğasında yaşanan olayların da önüne geçilemeyeceği düşünülmektedir. Kadınla doğanın bu denli yakın olması ve birbirine benziyor alması, onu da tahakkümü hak eden bir pozisyonda görmeye yol açmıştır. Dolayısıyla rasyonalist, akılcı felsefeye göre kadın ve doğa aynı kategoride ele alınır. Günümüzde de hala geçerliliğini koruyan bu zihniyet yapılanması, rasyonalist filozofların *"sadece düşünüyorsam varım"* argümanının üzerine kuruludur. Anne-çocuk arasında, kardeşler arasında ya da her iki cins arasında var olan sevgi, şefkat, duygulanım ve sezgilenimler yok sayılır. Yaşam mekanik fiziğin yasalarıyla ele alınır. Fizik yasaları gibi değişmez akıl yasaları da insan yaşamına hakim kılınmaya çalışılır. Bu bakış açısı Sokrates, Platon,

Deskartes gibi akılcılığı savunan rasyonalist felsefecilerin ürünüdür. Newton'un doğayı matematiksel yorumlayışı ise bu felsefeyi daha fazla formülleştirmiştir. Sonradan gelişen bilimciliğin insanlığa kazandırdığı keşifler bile, insanı salt mekanik, duygudan, sezgiden ve ruhtan yoksun, duygusuz ve ruhsuz atomların bir araya getirdiği bir bedensel yapı olarak tanımlayan anlayıştan kurtaramamıştır. Oysa canlı doğanın sezgisel aklını tartışmaya başlayan günümüz bilimine ters düşen bir bakış açısıdır. Doğanın sezgisel aklını bir kenara bıraksak bile kadının akıl dışı bir varlık olarak görülmeye devam edilmesi, insan doğasına aykırı bir anlayıştır.

Aile kurumu cinsellik etrafında örülen toplumsal yapı taşıdır

Bu bakış açısı günümüz devletçi, iktidarcı, şiddetçi siyaset alanının temel taşlarını döşemiştir. Kadın akılsız, salt sezgisel ve duygusal bir varlık olarak görüldüğü için özel alanın sınırları içerisine sıkıştırılmıştır. Özel alan diye tabir edilen aile kurumu, cinsellik etrafında örülen toplumsal yapı taşıdır. Karı-koca, anne-baba ve çocuklarından oluşur. Duygusal ve cinsel merkezlidir. Dolayısıyla hakim ideolojiye göre akılla değil, duygularla ve sezgilerle yürüyen bir kurumdur. Bundan dolayı kamusal kurumlaşma ve politik alanın dışında görülür. Aile sınırları içerisine sıkıştırılan kadın da politik bir varlık olarak görülmez. Hareket alanı politik alanın dışında kalan aile duvarları ile sınırlıdır.

Oysa erkek egemenlikli devlet mantığının içinde tohumlanıp yeşerdiği ve kendi sürekliliğini sağlayan en temel kurum aile kurumudur. Adeta devlete kadro yetiştiren bir kurumdur. Aile kurumu içerisinde yetişen çocuklar, devletinin ve milletinin namuslu bekçileri olarak yetiştirilir. Egemen devletçi politikayı besleyen ve sürekliliğini sağlayan en temel okul pozisyonundadır. Böyle bir kurumu politik alanın dışında görmek mümkün değildir. Dolayısıyla her ne kadar kabul görmese de günümüzdeki aile anlayışı, çoktan özel olmaktan çıkmış ve politik alana dönüşmüştür. Ancak egemen literatürde hala politik alanın dışında görülmektedir. Aile kurumunun politik alanın dışında görülmesi ise sadece kadına kaybettirmektedir. Çünkü kadının aile içindeki rolü; çocuk doğurmak, bakmak, büyütmek, yetiştirmek, eğitmek, yine diğer aile fertlerinin günlük ihtiyaçlarını karşılamak biçiminde belirlenmiştir. Dolayısıyla kadın, salt bedensel bir varlık olarak görülmeye devam edilmektedir. Bedensel bir varlığın etkinliğinin de sadece bedensel konularda olacağına inanılır. Oysa aklın da bedenin bir parçası olduğu düşünülmez. Analitik aklın yanında, sezgisel, duygusal bir aklın da olduğu hesaba katılmaz. Kadının politik alanın dışında görülüyor olması, kadının aile dışında görülen politik alana katılımdan alıkoymaktadır. Kadının bu şekilde politik alanın dışına itilmesi, kadının geleceği açısından önemli bir sorundur.

Kadın erkeğin çocuklarını doğuran bir üretim aracı olarak görülüyor

Kadın akılcı-politik alanın dışında görüldüğü için kendi kendisini yürütebilecek, kendisi hakkında karar verebilecek, kendi yasalarını oluşturabilecek bir varlık olarak sayılmaz. Dolayısıyla aklın tekelini eline alan erkeğin, kadına bir biçimde sahiplik ve rehberlik etmesi gerekmektedir. Bu da kadını beş bin yıllık erkek tahakkümüne maruz bırakmıştır. Bu tahakkümün adı kimi zaman namus olmuş, kimi zaman töre olmuş, kimi zaman ahlak olmuş, kimi zaman gelenek ve görenek olmuş, kimi zaman yasa ve kanun olmuştur. Erkeğin kendi tekelinde oluşturduğu bu töre, yasa veya kanunların tümü, yaşamı erkeğin lehine ve çıkarlarına göre şekillendirmiştir. Örneğin erkek egemenliğinde yürüyen evlilik yasası veya nikah sözleşmelerinin temelinde, erkeğin mirasını, servetini devredebileceği ve kendi soyunu sürdürebileceği çocuklarının, kendi kanından olduğuna emin olması yatmaktadır. Kadın erkeğin çocuklarını doğurmakla görevli bir üretim aracı olarak görülür. Üretim aletleri, akıllı kullanıcıları olmadan iş yapamayacağına göre kadın da erkek olmadan yaşamını sürdüremez, iş göremez. Dolayısıyla bu cinsiyetçi zihniyete göre kadının kendi yaşamı, kendi kaderi ve kendi bedeni üzerinde karar verme yetkisi yoktur. Cinsiyetçi zihniyetle örülmüş günümüz cinsiyetçi toplumu bu gerçeği kadın için kader bellemiştir.

İşte Erdoğan'ın kadına verdiği mesaj bu kaderi kadına 8 Mart vesilesi ile yeniden hatırlatmak olmuştur. Adeta haddini bil, erkek egemenlikli tarih, zihniyet ve sistemin sana verdiği yeri ve rolü hatırlatırım. Ona göre adımlarını denk at. Bunun ötesine bir milim bile geçemezsin. Elinin hamuru, karnındaki ve sırtındaki çocuklarınla erkek işine karışma. Senin işin çocuk doğurmak, evinde uslu uslu oturup kocanın çocuklarını yetiştirmek. Sana sahip olan erkeğine en az üç çocuk doğurma gibi bir görevin var demiştir. Kadın yüz binlerle sokak ve meydanlarda gerçek özgürlüğü talep etmeğe, haykırmaya başlamışken, Türkiye başbakanının kadına verdiği mesaj bu olmuştur. Nerede kaldı AB'ne girme hazırlığında olan

"Erkek egemenlikli devlet mantığının içinde yeşerdiği ve sürekliliğini sağlayan temel kurum olan aile adeta devlete kadro yetiştiren bir kurumdur. Bu kurumda çocuklar, devletinin ve milletinin namuslu bekçileri olarak yetiştirilir. Egemen devletçi politikayı besleyen ve sürekliliğini sağlayan en temel okul pozisyonundadır. Böyle bir kurumu politik alanın dışında görmek mümkün değildir"

Türkiye'nin kadın özgürlük politikaları? Nerede kaldı kadının demokratik bir Türkiye'ye öncülük misyonu? Nerede kaldı kadın intiharlarını ve kadın katliamlarını engelleyecek politikalar? Nerede kaldı gericileşen törelerin yerine yeni bir sosyal hukukun geliştirilmesi? Nerede kaldı kadının beş bin yıllık baskı ve şiddet cenderesinden kurtarılması? Nerede kaldı bu kaderin değiştirilmesi?

Egemen politika salt analitik akıl üzerinden yürümektedir

Bu kaderi AKP hükümeti ve diğer egemen muhalefet partilerinin değiştiremeyeceğini bu gün Kürt kadını ve Kürt halkı biraz anlamıştır. Anlamıştır ki, bu denli sokak ve meydanlara dökülerek yüksek sesli özgürlüğü haykırmaktadır. Ancak bunu fark etmiş, bunu anlamış, bu bilinci edinmiş, bu aydınlanmayı yakalamaya başlamıştır. Kürt kadınının bu gerçeği diğer halkların kadınlarına da anlatması, kavratması, özgürlük arayışı kapsamına girmesini sağlaması gerekmektedir.

Diğer yandan "*analık*" zihniyeti savaşa, şiddete, her türlü iktidar ve tahakküme de karşıdır. Günümüzün gelişen çağsal koşulları, kadının politik sahaya katılımının önünü yavaş yavaş açmaktadır. Ancak politik alana katılan kadın, kendi öz benliği ve kendi doğasından aldığı dişil rengiyle katılamamaktadır. Çünkü erkek egemen politik güçler, kendi panteonuna katılacak kadının kendine benzemesini isterler. Politik alan için yetiştirilen kadınlara verili erkekliğe, verili politik güçlere benzeşmesi emredilir. Verili politik sınırların dışına taşan, kendi doğasından gelen dişil öğeleri politik zemine yansıtan kadın, bu panteonun dışına sürülür. Erkekleşmiş, egemenleşmiş, tahakkümcüleşmiş bir kadın tiplemesi ön görülür. Politikaya bulaşmış bir kadının sezgisel ve duygusal aklıyla katılması, egemen politika sanatı açısından riskli bulunur. Çünkü mevcut egemen politika salt analitik akıl üzerinden yürümektedir. İçinde sezgilere, duygulara ve insan doğasının ruhsal yapısına yer yoktur. Bunlar hakim politik güçleri zayıflatacak özellikler olarak görülür. Nitekim öyledir de. Çünkü ırkçılığın, milliyetçiliğin, ulusçuluğun, militarizmin ve cinsiyetçiliğin dolayısıyla tahakkümcülüğün üzerinden yükseldiği zihniyet yapılanmasında bunlara yer yoktur. Bu özellikler, devletleşmeyi, iktidarlaşmayı, otoriterleşmeyi engelleyecek özelliklerdir.

Örneğin bir devlet başkanının, bir hükümet başkanının, askeri bir generalin; insanların gözünün yaşına bakması, duygularına anlam vermesi, acıması, sevmesi onu bu niteliklerinden yoksun bırakır ve iş görmez hale getirir. Egemenliğini ve otoriterliğini sarsar, güç kaybettirir. Çünkü bunları tanımayan nitelikler üzerinden bu egemen, otoriter konumunu oluşturur. İktidarın ve devletin doğasında sevme, acıma, değer verme, yüceltme yoktur. Küçümseme, değersizleştirme, ezme, şiddet ve baskılama vardır. Gerektiğinde ölme ve öldürme vardır. Çünkü karşısındakilerin küçülmesi, onun büyümesine yol açar. Karşısındakilerin baskı ve şiddet görmesi onu kurtarıcı kılar. Karşısındakilerin değersizleşmesi ve ezilmesi onu değerli ve yüce kılar. Ona meydan okuyanların sindirilmesi veya öldürülmesi onun yaşamını uzatır.

Doğru temelde cins mücadelesi başarının tek anahtarıdır

Kadının dişil doğası ise tarih boyunca buna yatkınlık göstermemiş, tam tersi bir tablo çizmiştir. İşte bundandır kadının politik alanın dışında bırakılması, alanın içine giren kadının da çoğunlukla erkeğe benzeşmek zorunda bırakılması. Çarpışan zihniyetler, çarpışan felsefeler, çarpışan kültürler ve çarpışan yaşam anlayışları vardır burada. Cins mücadelesi biçiminde tanımladığımız bu çarpışmalar karşısında, kadının bağımsız duruşunu koruması ve bu duruşuyla güç kazanmaya çalışması, erkeği de özgürlükçü potaya çekmesi, kadın özgürlük mücadelesi açısından başarının tek anahtarıdır.

Kadının dişil zihniyetle siyasete katılım arayışı yukarıda da belirtildiği gibi Kürt kadın milletvekilleri şahsında görülmektedir. Ancak hem kadının yaşadığı derin sorunların çözümü hem de derinleşen Kürt sorununun demokratik çözümünün gelişmesi rotasına diğer partilerin kadın milletvekillerinin de kadın olmalarından kaynaklı çekilmesi oldukça önemli olmaktadır. Kendilerine kadınlıklarının, hatırlatılması, erkek egemen sistemin iyi birer kadrosu olmak yerine kadın ve halkların özgürlük kalkışına hizmet etmelerinin, kadınlığı temsil etmeleri açısından tarihsel bir görevleri olduğunun kavratılması belirleyici bir husustur. Özellikle de Kürt sorununun demokratik ve siyasal çözüm yollarının tartışılması sürecinin geliştirilmesi gerçekten de siyasetteki kadının ortaya koyacağı sürükleyici tavırdan geçmektedir. Bunun da yolu; kadının yazısız tarihinde kaybettiği değerleriyle yeniden tanışması, kendi özünün derinliklerine gömülmüş olan kadın zekasının yeniden ortaya çıkarılması ve egemen savaşçı ve şiddetçi, baskıcı ve tahakkümcü siyaset anlayışı ile cesurca çarpışmasından geçmektedir. Bu anlamda kadının demokratikleşmede öncülük ve belirleyicilik rolü vardır. Bu temelde 8 Mart'ı kadın Newrozuna çeviren Kürdistan'daki kadın, Kürt halkının iradesel duruşunu ifade ederek katılımını Newroz meydanlarında da yükseltilmesi beklenmektedir. Kürt kadınının Newroza katılımı, Türk devletini Kürt halkı üzerinde yürütmüş olduğu savaş ve şiddet stratejisinden caydırma düzeyinde olmalıdır. Kürt kadını ve Kürt halkı bunu başarmaya muktedirdir. Tıpkı Kürt halkının dört parça Kürdistan'da ve yurt dışında koyduğu siyasal tavrın ve Zap'taki gerilla direnişinin, Türk ordusunun yirmibeşinci sınır ötesi harekatını geri püskürtme iradesini gösterdiği gibi.

Kadın Mücadelesi Ve Feminizm (I)

"Kadın gerçekliğini toplum ve tarih sahasından koparmak, giderek onu devletçi bir zemine çekmektir ki, bu kadının bütün özgürlükçü ve devrimci potansiyelinin eritilmesi anlamına gelmektedir. Bir dönem dünya kadın hareketine öncülük eden en radikal kişiliklerin şimdi devlet siyasetinin merkezinde yer alması, neo- liberalizmin kadın cephesinden ideologluğunu yapması bu anlamda boşuna değildir. Tıpkı 68 Gençlik hareketinin önde gelen isimlerinin şimdi sistemin merkezlerinde içişleri veya dışişleri bakanlıklarını yürütmesi veya sistemin önde gelen ideologları haline gelmesi gibi"

Kadın kaostan çıkışın temel unsurudur

Dünya kadın hareketinin gelişim düzeyi ve günümüzde yaşadığı sorunlar, dünya devrim hareketlerinin yaşadığı sorunlarla çarpıcı bir paralellik arz ediyor. Hatta denilebilir ki, devrim hareketlerinin çıkmazları kadar bu çıkmazlardan çıkış da dünya kadın hareketinin durumuna önemli oranda kilitlenmiş durumdadır. Bu belirleyicilik, dünya kadın hareketinin pratik-siyasal düzeydeki gelişmişliğinden veya etkinliğinden kaynağını almamaktadır. Zira; dünya kadın hareketi devrimci hareketlerden çok daha geride bir daralmışlığı ve içe büzülmeyi yaşamaktadır. Fakat dünya kadın hareketinin belirleyiciliği, 21. yüzyılın sistemsel çelişkileri ve kadın olgusunun tarihsel gerçekliğiyle alakalıdır. Modernist sistemin, kendisini üzerine bina ettiği çelişkiler ve geçirdiği sarsıntılar geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi yüzeyde seyretmiyor artık. Bina yüzeydeki veya tavandaki çatlaklarla salt ekonomik-siyasal düzeylerde sarsılmamaktadır. Sistem çok daha kökten ve temel yapıtaşlarındaki çatlaklarda çökme durumunu yaşamaktadır. Üzerinde kendisini inşa ettiği temel düşünce ve kişilik formasyonlarından tutalım, sosyal- siyasal ilişki, davranış, ahlak ve yaşayış biçimlerine kadar, sistem deyim yerindeyse toplum dokusu iliklerine kadar sarsılmaktadır.

Kadın gerçekliği ve etrafında örülen sistemin yaşadığı bu çöküş, kadını bir toplumsal-tarihsel olgu olarak yapısal çöküşün de, ama ondan çıkışın da temel unsuru haline getirmektedir. En dinamik tarihsel ve toplumsal potansiyeldir. Dipte alttan-alta kabaran ve kaynayan bir şeydir.

Kaos süreçlerinde potansiyeller ve olasılıklar her türlü yapılaşmaların ve zorunlulukların önüne geçer. İçerisinde en yüksek düzeyde özgürlük potansiyelini barındıran kaos süreçleri, her boyutta yepyeni ilişki ve çelişkilerin de rahmi konumundadır. Potansiyellerin ve olasılıkların kendisini en ileri düzeyde gerçekleştirebileceği bir zemin.

Gelişimin doğrultusu tarihsel-toplumsal gerçeklik içerisinde tümden bir muamma değildir kuşkusuz. Toplum ve tarih olgularını tanımlama ve tanıma düzeyiyle sosyal bilimlerin gelişmişlik düzeyi, oluşturacağı toplumsal perspektif ve ideolojik formasyon gelecek yüzyılların, hatta bin yılların özgürlük düzeyini de belirleyecektir. İnsanlığın kaosu karşılama düzeyi, onun kendi gerçekliğini ve gelişimini olabildiğince bilimselliğe yakın tanıma ve tanımlama düzeyi ile bağlantılıdır. Erkeğin üzerinde kişilik ve tanım bulduğu, şekillendiği zeminin yalancılığı, yanıltıcılığı ve yabancılaştırıcılığı, onun için çok önemli bir dezavantaj konumundadır. Kaosun erkek açısından en zorlayıcı ve sarsıcı yönü belki, ama en özgürleştirici ve heyecan verici yönü de bu kişilik formasyonunun çözülüşü olsa gerek. Egemen erkekliğin bu yalan dünyasını deşifre etmek, daha özgürlükçü, doğasına daha yakın bir erkeklik tanımını yapmak sosyal-bilimlerin belki de en önemli görevleri arasındadır.

İşte burada en dipte seyreden, en ve ilk ezilen, ilk köleleştirilen, en çok iktidarın hammaddesi haline getirilen, üzerinde devasa ve kompleks bir egemenlik sisteminin kurulduğu kadın, kendisini tanıma ve tanımlama düzeyi ölçüsünde sistemi çözücü reaksiyonun tetikleyicisi konumundadır. Bu bir defa devrimci ve özgürlükçü bir konumdur. Özgürlüğün doğrultusunu ve perspektifini kadın özgürlük perspektifi oluşturmak durumundadır.

"68 Gençlik Hareketiyle birlikte feminist hareketin kısa sürede yaygınlaşması, hiyerarşik devletçi yapılanmayı en çok sorgulayan ve sarsan bir konuma gelmesi, onu toplumsal niteliği daha gelişkin bir hareket olmaya götürmüştür. Kadın, barış, gençlik ve çevre hareketi bu dönemin en dinamik ve toplumsal niteliği en yüksek hareketlerdir. Avrupa gibi toplumsallığın atomize edildiği bir merkezde 500 binleri yürütebilmektedirler"

Feminist hareket elit-akademik bir şekillenmede kalmıştır

Dünya kadın hareketinin, aynı zamanda Kürt kadın hareketinin de belki de en çok değerlendirilmesi gereken ve en çok zorlandığı nokta, kadın özgürlük perspektifini bu toplumsal-tarihsel örgü içerisine oturtmada yaşadığı darlık ve yetersizliktir. Özellikle 80'lerden sonra kadın hareketinin ve onun içinde de feminist hareketin bu denli elit-akademik bir şekillenmede kalışı, marjinalliği aşamaması, kendisini toplumsal bir harekete dönüştürememesi, dolayısıyla da çok parçalı oluşu kadın özgürlük perspektifinin yerli yerine oturmamasından ve sistemin yüzeylerinde seyredişinden kaynaklanmaktadır. Dünya kadın hareketinin marjinalleşmesi ve yine parçalı duruşu genel bir eleştiri konusudur kısacası. Fakat bunun yeterli olmadığı, bunun nedenlerine daha derinliğine inilmesi gerektiği açıktır

Dünya kadın hareketinin kendi oluşum ve gelişimini tarihsel ve toplumsal bağlam içerisinde ele alması ve kendisini bu bağlama oturtması, bu örgü içerisinde tanımlaması yeni yüzyılın beraberinde getirdiği çelişkiler ve ilişkiler sistematiğini kavramak ve çözüm gücü olmak açısından da önemli olmaktadır.

Çağımızın temel çelişkileri ve toplumsallık düzeyi parça-bütün, temeltali, merkez-çevre gibi modernist paradigmanın parçalayıcı, kutuplaştırıcı ve tekçi-belirlenimci mantık yapısını zorlamaktadır. Daha bütünlüklü, organik, daha örgüsel ve kapsayıcı bir düşünce formasyonu ve felsefe anlayışı insan ilişkilerinde, yaşamında, bilim-teknikte, siyasette hemen her sahada kendisini dayatmaktadır. Bu aynı zamanda oluşum ve gelişim yasalarını da etkilemektedir. Bir şeylere göre olmak veya olmamak, bir şeylerin karşısında olmak veya olmamak, ya o ya da bu olmak; tüm bunlar özgürlük düzeyinin çok az olduğu, zorunluluğun ve tahakkümün çok ağır bastığı kimlikleşme biçimleridir. Aslında oluşumun ve gelişimin çok daha karmaşık ve ikililik içerisinde değil de çokluk içerisinde, yine her şeyin kendi doğası ve kökleriyle, tarihle çok daha sıkı bir bağ içerisinde olduğu anlaşılıyor. Düşüncenin oluşum ve gelişiminden tutalım, toplumun, toplumsal hareketlerin, insanın, maddenin oluşum ve gelişimine kadar işin gerçekliğinin öyle olmadığı günümüz biliminin ulaştığı kimi verilerden de anlaşılmaktadır. Her birinin oluşumunda ve gelişiminde tarihten, kökten gelen, kendi doğasından farklılaşmayla ulaşılan, çevreyle ilişkisinde, aynı zamanda çelişkisinde de değişime uğrayan, ama onunla hep bir bütünlük arz eden bir gerçeklik vardır. Bu bütünlüğün koparılması, tek yanlı bir oluşumun ve gelişimin dayatılması özünde mümkün değildir. Bir patoloji olarak faşizm bunun en uç örneğini teşkil ediyor. Bu gerçeklik toplumsal hareketler söz konusu olduğunda çok daha geçerli ve çok daha önemli olmaktadır,

Kadın tarihsel toplumsal zemininden kopmamalıdır

Toplumsal hareketlerin oluşum süreçlerinde bütün karşıtlıklara rağmen, benzeşme, uçların birbirine yakınlığı, üzerinde boy verdiği zeminden beslenme daha ağır basar. Farklılaşma eğer doğru geliştirilmezse, kimlik kazanma kendi doğası üzerinden değil de salt karşıtlık üzerinden gelişirse, orada uçlaşma, toplumsallığın doğasını zedeleyen bir gelişim olarak ortaya çıkacaktır ki, bu tersinden bir aynılaşmayı getirecektir. Bütün toplumsal hareketlerin yaşadığı, dünya feminist hareketinin de nihayetinde yaşadığı bir durumdur bu. Toplumsal hareketlerin kendini kendi tarihsel-toplumsal zemininde, onunla sıkı bir bağ içerisinde geliştirememesi, tanımını bunun üzerinden yapamaması, onları mevcut sistemin çeperlerine atacaktır. Ki, önemli oranda yaşanan da budur. Kadın hareketi açısından bu çok daha geçerli bir durumdur. 18. yüzyıl sonlarından itibaren daha çok da Batı eksenli, kapitalizmin gelişkin aşamasında ortaya çıkan, kapitalizmi ve aslında sistemi çok fazla çözümleyemeyen feminist hareket, ilk etapta sistem içinde kadına yer açma, seçme, seçilme, yurttaşlık, eğitim veya çalışma gibi eşitlikçi haklar elde etme temelinde gelişmiştir. Bu çok ters bir durum değildir.

Sistemin içinde, ondan beslenerek, onun zemininde gelişmesi çok doğaldır. Sistemden bir anda, hemen işin başında bir kopuşun gelişmesi, kadın hareketinin kendi tarihsel gelişim ve toplumsal gerçekliği üzerinden ve evrensel nitelikte gelişmesi beklenemezdi; bu diyalektik bir yaklaşım da olmazdı. Sorunun kaynağı da o değildir zaten. Ama bütün sistemle benzeşme ve ondan beslenme gerçekliğine karşın, kökeni, doğası, tarihi ve toplumsal niteliğiyle farklılaşma potansiyeli en fazla olan hareket olması itibariyle, bu doğrultudaki gelişimi ve perspektifi çok zayıf kalmıştır. Erkek egemenlikli, tek tanrılı ve sınıfçı-devletçi sistemi önemli oranda çözümlediği ve daha radikal bir kopuşa yöneldiği ikinci dalga sürecinde kendisini kadın tarihi içerisinde tanımlama, bir kadın bilincini tarihsel bağlam içerisinde oluşturma ve ekolojik bir bakış kazanma durumu biraz daha gelişmiştir. Kadının tarih bilincindeki ve kişilik şekillenmesindeki karanlık noktalar biraz daha giderilmiştir, aydınlatılmıştır. Hatta gittikçe anarşizmle bağları gelişmekte.

Emma Goldman gibi güçlü kadın kişilikleri ortaya çıkmaktadır. 1968 Gençlik Hareketiyle birlikte feminist hareketin kısa sürede yaygınlaşması, hiyerarşik devletçi yapılanmayı en çok sorgulayan ve sarsan bir konuma gelmesi, onu toplumsal niteliği daha gelişkin bir hareket olmaya götürmüştür. Kadın, barış, gençlik ve çevre ha-

reketi bu dönemin en dinamik ve toplumsal niteliği en yüksek hareketlerdir. Avrupa gibi toplumsallığın önemli oranda atomize edildiği bir merkezde bir çırpıda 500 binleri yürütebilen hareketler konumundadırlar. Neredeyse 70li yılların ortalarına kadar bu gelişim az-çok devam etmektedir. Tam bir sosyal, siyasal ve kültürel çözülmedir yaşanan; sosyal ilişkiler sorgulanmakta, aile olgusu reddedilmekte, daha özgürlükçü ilişki arayışları gelişmekte, siyaset elit konumundan indirilerek, doğrudan eylem anlayışıyla günlük yaşamın önemli bir parçası haline getirilerek, yeni yaşam arayışının ifadesi konumuna yükseltilmekte, kültür ve ahlak bütün gelenekselliğinden ve eziciliğinden arındırılmak istenmektedir.

Yine de eleştirilecek ve eleştirilmesi gereken yönleri vardır kuşkusuz. *Birincisi;* batı eksenli yaklaşımını, onun zihniyetini ve bireyciliğini aşamamıştır, Avrupa ve Kuzey-Amerika çapında sınırlı kalmıştır, *ikincisi;* kapitalizm şahsında sistemi özellikle iktidar ve kadın ilişkisini derinlikli çözümleyememiştir, *üçüncüsü*; kendi içindeki parçalılığı aşamamıştır, kadın özgürlüğünde örgütselliğin önemini yeterince kavrayamamıştır. Bu eleştiriler daha da sıralanabilir belki, yapılması da gerekiyor.

80'lerin özellikle ikinci yarısından sonraki dönem dünya kadın hareketi açısından ayrıca ele almayı gerektirir. Genelde dünya devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerinde yaşanan daralma ve gittikçe marjinalleşme, kadın hareketi için de geçerlidir. Gittikçe bir dernekleşme düzeyini aşmayan, daha ağırlıklı olarak teorik-akademik düzeyde kalan, topluma nüfuz etmeyen ve en belirgin özellik olarak da parçalılığın derinleştiği bir hareket konumuna düşmüştür. Toplum, doğa ve kadın gerçekliğini zorlayan, toplumsallığı zedeleyen, toplumsal cinsiyetçiliği cinsel tercih veya özgürlük adına tersinden daha da derinleştiren ve besleyen uçlaşmalar daha ağırlıklı olarak bu süreçte radikalizm adına boy vermektedir. Karşıtlaşmanın feminist hareket açısından ulaşabileceği son ve genel olmasa da uç nokta olarak cinsiyetçiliğin kadıncılık adına derinleştirilerek özünde sistemin beslenmesidir.

Kadının doğasından ve gerçekliğinden kaynaklı toplumsallaştırıcılığı, bunun düşünsel, ruhsal ve biyolojik yapılanmasını tam da sistemin en çok geliştirmek istediği derin bir bireycilikle reddetmeyi feminizm olarak değerlendirmek doğru olmayacaktır elbette. Binlerce yıllık erkek egemen şiddetinin ve tahakkümünün kadın doğası üzerindeki etkileri ve sonuçları mutlaka

daha derin araştırılmak durumundadır. Çünkü tahribatları çok fazla. Fakat erkek egemenliğini reddetme adına, cinslerin gerçekliğini, doğasını ve farklılığını yadsıyacak denli toplum karşıtlığında ısrar ve sapkın bir yaklaşım elbette ki doğru olamaz. Bu feminizm değildir, bir uçlaşmadır, toplumsallıkla bütün bağların koparılışıdır. Bunun da doğru çözümlenmesi gerekmektedir. Fakat bu durum genel dünya kadın hareketinin mevcut durumunu izah etmemektedir tabi.

Dünya kadın hareketinin mevcut içerisinde bulunduğu durumu daha derinlikli ele alma, özellikle felsefik-ideolojik düzlemde yaşadığı sorunları derinliğine çözme ihtiyacı var. Sorunu salt "feminist miyiz, değil miyiz" gibi çok dar ve ak-kara mantığı içerisinde ele almanın fazla yararlı olmayacağı açıktır.

Siyaset iktidarın en çok pekiştirdiği sahadır

68'ler sonrası dünya kadın hareketinde yaşanan radikalleşme ve toplumsallık düzeyi 80'lerle birlikte önemli oranda geriledi. Bunun belki de en önemli nedenlerinden birisi dünya feminist hareketinin sistemin dış çeperlerinden, yüzeyinden giderek derinliklerine ve merkezine doğru bir kayışı yaşamasıdır. Ne ilginçtir ki, aynı kayışı çevre hareketi de yaşar. Özünde toplumsal zemin üzerinden yükselen ve önemli bir potansiyel olarak ortaya çıkan feminist hareket, bu tarihten itibaren bu zeminden siyaset zeminine bir kayışı yaşamıştır. Siyaset, egemen iktidarcı sistemin kendisini en çok yaşattığı, karşıtını kendisine en çok benzeştirdiği ve bağladığı, üzerinden iktidarını en çok pekiştirdiği bir saha konumundadır. Kadın-erkek ilişkisinin ve çelişkisinin bu süreçten sonra siyasetin temel bir malzemesi haline getirildiği, toplumsal çelişkilerin bunun üzerinden daha da derinleştirilerek üzerinden siyasetin beslendiği bir zemine dönüştürüldüğü bilinmektedir. Dünya kadın hareketinin bu denli kendisini toplumsal zeminden koparması ve sistemin kendisini yeniden ürettiği temel bir zemine kayması onun iktidarla olan ilişkisinin önemli bir göstergesi konumundadır.

Kadın ve siyaset olgusunun daha sistemsel bir çözümlenmeye ihtiyacı vardır. Kadın hareketinin bu gerçeklik karşısında siyaseti bir toplumsal ifade ve çözüm yöntemi olarak yeniden toplumsal bir perspektifle yeni baştan ve kendi renginde tanımlaması gerekirken, kendi özgürlük perspektifinden ve örgütlülüğünden uzak bir şekilde bu

sahaya kayması, sisteme entegre olmaktan ve eklemlenmekten başka bir sonucu doğurmamaktadır. Kadın gerçekliğini toplumsal-tarihsel bağlamdan koparak, salt karşıtlık üzerinden veya salt ezilmişlik ve eşitlik üzerinden siyasete konu yapmak, onu her şeyden önce iktidar olgusuna bulaştırmak ve marjinalleştirmek anlamına geliyor ki, zaten yaşanan da budur. Kadın gerçekliğini toplum ve tarih sahasından koparmak, giderek onu devletçi bir zemine çekmektir ki, bu kadının bütün özgürlükçü ve devrimci potansiyelinin eritilmesi anlamına gelmektedir. Bir dönem dünya kadın hareketine öncülük eden en radikal kişiliklerin şimdi devlet siyasetinin merkezinde yer alması, neo- liberalizmin kadın cephesinden ideologluğunu yapması bu anlamda boşuna değildir. Tıpkı 68 Gençlik Hareketinin önde gelen isimlerinin şimdi sistemin merkezlerinde içişleri veya dışişleri bakanlıklarını yürütmesi veya sistemin önde gelen ideologları haline gelmesi gibi. Benzerlik çok çarpıcı. Dünya kadın hareketi bu sürece biraz daha geç, dağınık ve parçalı giriş yaptı, ama kesinlikle önemli oranda liberalize edildi, bütün radikalliğinden, yenilikçi, toplumcu ve özgürlükçü niteliklerinden arındırıldı.

Özgürlük perspektifi iktidarcı mantıktan arınmış olmalıdır

Dikkat edilirse, dünya kadın hareketinin çok daha çarpıcı bir şekilde yaşadığı oluşum ve gelişim diyalektiği ve sonuçları, Kürt kadın hareketinin oluşum ve gelişim karakteriyle önemli benzerlikler göstermektedir. Kürt kadın özgürlük hareketi bu süreçleri dünya kadın hareketi kadar açık ve çarpıcı bir şekilde yaşamadı belki, tümden aynı sonuçlara ulaşmadı belki, daha doğrusu daha çekirdeksel-kadrosal düzeyde yaşadı, fakat gelişim durakları, yine yaşanan tıkanmaların ortak ve ayrışan yönlerini iyi tespit etmek gerekiyor. Dünya kadın hareketin yaşadığı sorunları aşmak başka türlü mümkün görünmüyor.

Bu çerçevede bakıldığında, dünya kadın hareketinin yaşadığı sorunları özellikle felsefik-ideolojik açıdan daha derinlikli tartışmaya ihtiyaç duyulmaktadır. Güçlü yeni bir toplumsal perspektife oturmamış, ideolojikleşmeyi daraltıp salt bir çelişki üzerinden tanımlamayı aşamamış bir kadın hareketinin, 21. yüzyıl sorunlarına ve çelişkilerine çözüm oluşturması düşünülemez. Kaldı ki, ne toplum doğası ve gelişim çizgisi ve ne de kadın doğası ve tarihsel gelişim karakteri salt ikili bir dünya anlayışı içerisinde, bir çelişki üzerinden tanımlanamaz, tanımlamanın çok daha ekolojik bir felsefe ile yapılması gerekir. Kadın özgürlük perspektifinin bu anlamda kendisini ataerkil, tekçi zihniyet yapısından ve iktidarcı mantıktan arındırması önemli bir noktadır. Kadının da, toplumun da düşünce gelişimi, dünyayı algılayış ve yaşayış biçimleri farklıdır. Bunun felsefik ifadesi ve geliştireceği çözüm yöntemleri ve gelişim esasları da bir farklılık arz etmek durumundadır.

Bu noktada dünya feminist hareketin özellikle Batı eksenli kalışı veya Batı eksenli gelişimi önemli bir dezavantaj konumunu yaratıyor olabilir. Bakış açımızı ve yaklaşım tarzımızı, kendimizi ele alış biçimimizi etkiliyor olabilir. Doğuda kadın gerçekliği kendi doğasına Batıda olduğu kadar yabancılaşmamış, bir toplumsal kültür ve yaşayış tarzı olarak ana-kadın hala çok diri, bütün ezilmişliğine karşın ancak toplumsallıkla veya toplumsallığını yaşayabildikçe kendisini var edebildiğinin hafızası çok canlı. Nihayetinde Doğu'da bu kadar kadın intiharlarının gelişiminin nedenlerini toplumsal dokunun, gelenek ve kutsallıkların bu denli sınırsız ve kör bir şiddet sarmalı içerisinde tahrip edilmesine karşı kadınca bir direnç olarak bakmak gerekir. Toplum olabilmenin zeminleri Doğuda bütün ataerkil, devletçi ve tektanrılı sistem dayatmalarına karşın hala ortadan kaldırılamamıştır, hatta toplumsal doku gücünü hala belli oranda korumuştur. Resmi devletli toplum yanında çok güçlü etnisite, cemaat kültürü yaşamaktadır. Toplumsallığın zemini, kadının da yaşam zeminidir. Dikkat edilirse, toplumsal kültürün en güçlü olduğu- korunabildiği sahalarda güçlü feminist kadınlar ortaya çıkabilmekte. Mısır'da, Hindistan'da feminizm bir toplumsal yaşam ve kültür olarak vardır, yaşamın en gizli-saklı ayrıntısına bile nüfuz etmiştir. Kendisini siyasal-örgütsel bir ifadeye kavuşturmamıştır, örneğin dernekleşmemiş, partileşmemiş veya bir birlik haline gelmemiştir. Fakat kadın ortaklığı, bakışı ve refleksleri derinden ve kendiliğinden bir komünalite içerisinde işlemektedir. Biz "Doğuda feminist kültür yoktur" diyemeyiz. Anatanrıça kadın kültürünün insan bilincine ve yaşamına bu denli nüfuz ettiği bu alanda devletin ve egemen erkek sisteminin her şeye rağmen tahrip edemediği, insan hafiza ve duygu dünyasında silemediği ana gerçekliği feminizmin en güçlü zemini konumundadır.

Dolayısıyla biz feminizmi ele alırken, onu şu veya bu feminist grubun bakış açısını yorumlayarak tanımlayamayız. Kendimizi de ille şu veya bu gruba yakın veya uzak görerek tanımlayamayız. Özgünlüğümüz, kadın özgürlük ideolojisini yeni bir toplumsal paradigmanın ana eksenine oturtmuş olmamız. Farkımız, ideolojik-felsefik çerçevemiz olmaktadır. Kadın özgürlük ideolojisini bir toplumsal yaşam ve kültür olarak ele aldığımızda, sorunun kadın-erkek eşitliğini yaratmak veya salt bir cinsin kurtuluşu sorunu olmaktan çok öte olduğu daha iyi anlaşılmaktadır.

Sorun bu yaşam ve kültür zeminin toplumsal-siyasal zeminde kendi rengini yaratmasında, kendi temsilinde ve örgütlendirilmesinde yaşanmaktadır. Toplumsal-siyasal zemine kayan kadın militan gerçekliği, erkeğin iktidar zeminine kaymakta, ona benzeşmekte, ondan doğru bir kopuşu ve doğru bir farklılaşmayı yaratamamaktadır. Dolayısıyla çok güçlü ideolojik-felsefik çerçevenin içini dolduramamaktadır. Sorun biraz da bu olmaktadır.

Feminizmi çok güçlü bir eleştiri-özeleştiri ve kendi gerçekliğine, kendi doğasına ve toplumsallığına dönüş hareketi zemininde tartışmak gerekir. Bu çerçevede kadın militanlığının ve partileşmesinin yeniden-yeniden ele alınması gerekmektedir. Kendi doğasına ve toplumsallığına dönüşü yapamamış, değişimi bu anlamda kendi bünyesinde geliştirememiş olan bir kadın militanın veya kadın özgürlük partisinin toplumsal değişim ve dönüşümün en önde gelen dinamiği olması düşünülemez.

KEMBER KURİS VE SİSER

"Gerçekten de Siser tepesinin, yukarısından aşağıya doğru inen derin ve dar vadi bir bıçak yarasını andırıyordu. Yine tepesi düzlük olan Kember, sanki tokmakla vurularak düzeltilmiş gibiydi. İkisinin arasında duran Kuris ise kavga eden iki insanı ayırmaya çalışan birisi gibi görünüyordu. Efsaneydi ama bir gerçeği de ifade ediyordu. Kürtlerin başına gelen felaketlerin en temel sebebi Kürt aileleri arasındaki kavgadır. Ve bu kavga bin yıllardan bu yana ilk kez birlik olma, insanca yaşama şartlarını oluşturan Önder Apo'nun esaretine neden olmuştu. Bir yandan efsanede anlatılanlarla karşımda görünen tepelerin şeklindeki benzerlikle bir hayreti yaşarken, diğer yandan ifade ettiği gerçeklik ve Önderliğimizin esaretini düşünüyordum"

Kavgayı izleyen Tanrı kardeş kavgasına hiddetlenir ve onları dağa çevirir

2 Ağustos 1999'da Başkan Apo'nun çağrısıyla Amed eyaletinden başlayan Güney Kürdistan yolculuğumuz, on dördüncü gününü dolduruyordu. Bitlis dağlarında küçük bir derecikte, gür otların arasında, doğacak güneşi bekliyorduk. Eylülün ilk günü olmasına rağmen sonbaharın soğuğu kendisini iyiden iyiye hissettiriyordu. Sabahın duruluğunda, doğanın bütün ayrıntıları tüm çıplaklığıyla fark edilebiliyordu. Dağlar, sonbaharın belirtisi olan sarı renge bürünmüştü. Karşıda görünen çıplak tepeleri seyrediyordum. Güneşin ilk ışınlarının vurmaya başlamasıyla birlikte doğadaki sarılığın yerini, mor bir görüntü alıyordu. Tepeleri çıplak gözle iyice kontrol ettim. Herhangi bir canlılık belirtisi görünmüyordu. Soğuğun etkisiyle olacak ki, tepelerin zirvesine vuran güneş ışınlarının, bulunduğumuz dereye ulaşacağı anı sabırsızlıkla bekliyordum. Güneşin doğuşuyla sanki tepelerin duru görüntüsü önüne beyaz bir tül perde çekiliyordu. İnce, uzun boyuyla otların üzerinde uzanmış yatan Çavreş'e,

- Sen üşümüyor musun? diye sordum.

Yüzünü örttüğü kefiyeyle vücudunun dışarıda kalan kısımlarını kapatmaya çalışarak, yarı uykulu bir sesle,

- İstersen biraz uyumaya çalış, güneş yükselince bunaltıcı bir sıcaklık olacak. Bu mevsimde yaylaların havası gece soğuk, gündüz ise sıcak olur. Sabahın serinliğinde uyuyabilirsin ancak, yoksa dinlenemezsin dedi.

Şehit Çavreş

Çavreş daha önce Garzan'da kaldığı için, yüksek yaylalardan oluşan arazinin özelliklerini iyi biliyordu. Serhatlıydı. Çocukluğu Serhat'ın yüksek yaylalarında geçmişti. Tecrübelerine güvenerek kefiyeyi üzerime örttüm ve sırtımı onun sırtına dayayıp uyudum. Sabahın serinliğinde daldığım uykudan boğucu sıcağın etkisiyle uyandım. Terden sırılsıklam olmuştum. Gece yürüyüşünün yorgunluğunu yeni yeni hissediyordum. Güneş tüm yakıcılığıyla tepemize dikilmişti. Uzandığım yerden kalkıp, eğilerek derenin kenarına gittim. Akan buz gibi suyla yüzümü yıkamaya başladım. Suyu yüzüme vurdukça kendime geliyordum. Zaten yaylaların en çok hoşuma giden yanı, yerin altından fokur fokur kaynayarak çıkan buz gibi suları idi. Etrafıma bakındım. Derenin içinde her biri bir tarafa dağılmış olan arkadaşlar, sıcaktan korunmak için, kefiyeleriyle yaptıkları gölgeliklerin altında uyumaya çalışıyorlardı. Akşam çıkacağımız yürüyüşe dinç başlamak ve iyi yürüyebilmek için, yemek vakitleri dışında, günün büyük bölümünü uyuyarak geçiriyorduk. Gözlerim Çavreş'i arıyordu. Ben uyurken yanımdan kalkıp gitmişti. Etrafı dikkatle süzünce derenin az yukarısında, otların içinde, gölgelik için açılmış bordo renkli kefiyeyi gördüm. Bu onun kefiyesi olmalı diyerek oraya doğru yürüdüm. Oraya ulaştığımda Çavreş sırt üstü uzanmış, elindeki sigarayı yudumlarken, ela gözlerini kefiyenin bordo rengine dikmiş, çok uzakları seyreder gibi hareketsiz duruyordu. Beni görünce biraz yana çekilip,

- Gel sende uzan, dedi. Yanına uzanıp,

- Kefiyen, dedim,

- Kefiyenin rengi çok uzaklardan bile görülebilir. Niye bu kadar yükseğe bağladın?

Çavreş kendini bordo rengin etkisinden kurtarıp, ne yaptığını çok iyi bilen bir edayla;

- Biliyorum ama yaylalarda yetişen ışkının yani revasların yaprağı kuruyunca bordo rengini alır. Düşman görse bile bunun kurumuş revas yaprağı olduğunu sanır. Dağın yamacına dikkatlice bakarsan bunu sen de fark edebilirsin, dedi.

Söylediklerine karşılık veremedim. Bunu hissettiğinden,

- Eğer sen de yaylalarda ve çıplak arazide gerillacılık yapmış olsaydın, bunu bilirdin, dedi.

Amed Eyaleti kayalıklarla ve meşe ormanlarıyla kaplıydı. Garzan'ın çıplak ve yaylalardan oluşan dağlarına ilk girdiğimiz günlerde, çok kaygılanmıştım. Bir operasyon olursa, çatışmaya girersek, kendimizi nasıl koruyacağız diye günlerce düşünmüş ve o kaygıyı sürekli içimde taşımıştım. Fakat araziyi tanıyan arkadaşların tavırlarındaki rahatlığı görünce, zamanla ben de rahatlamıştım. Ama yine de temkinli olmayı elden bırakmıyordum.

Sadece başımız gölgedeydi. Vücudumuzun geri kalan kısmı kızgın güneşin altındaydı. Çavreşin konuşmasından sonra oluşan sessizliği bozarak,

- Bu gece kaç saatlik yolumuz var? diye sordum. Çavreş,

- Sabaha kadar yürüyeceğiz, İpek yolunu geçip Şêx Cuma vadisine ulaşmamız gerekiyor, dedi.

Üç gün önce, Mutki yolunu geçerken öncülerimiz pusuya düşmüşlerdi. Kayıp vermemiştik ama pusudan kurtulduktan sonra, altmış kişiden oluşan grubu üçe bölmek zorunda kalmıştık. Şêx Cuma vadisinde birleşip yolumuza devam edecektik. Korucular bir haftadan beridir izimizi sürüyordu. Düşman, karakollardan dışarıya adım atmıyor, korucuları telsizde verdiği talimatlarla yönlendiriyordu. Korucular ise bu işi o kadar canı gönülden yapıyorlardı ki, yıllardır intikam duygusuyla yanıp tutuşan birinin, can düşmanını kovaladığı gibi peşimizden geliyorlardı. Bu, dikkatimi çekmişti ve normal bir şey de değildi. Bu kadar kin ve öfkenin sebebi ne olabilir diye çok düşündüm. Savaş bu insanları kendi özünden uzaklaştırmış ve kendi kendinin düşmanı yapmıştı.

Çavreş'in,

- Sabaha kadar yürüyeceğiz, sözlerinden sonra uykum gelmediği halde gözlerimi kapatıp, uyumaya çalıştım.

Akşama doğru güneş kavurucu sıcaklığını yitirmişti. Bir sonbahar gününün serinliği çökmüştü Bitlis dağlarının üzerine. Biz de yürüyüş için hazırlıklarımızı yapmış, havanın kararmasını bekliyorduk. Bu arada kurye olan arkadaş yürüyüş anında dikkat etmemiz gereken hususları sıralıyordu. Birbirimizden kopmayacaktık, yüksek sesle konuşmayacaktık ve talimatlara uyacaktık. Aydınlığın alacakaranlığa dönüşmesiyle yola koyulduk. Yaklaşık dört saat süren yolculuğun sonunda İpek Yolu'nun geçtiği vadinin üst tarafındaki sırta ulaştık. Boğazda dinlenmek için mola vermiştik. Oturduğum yerden kalkıp, ileride, sırtın üzerinde oturan Çavreş'in yanına gittim. Yine sessizdi. Çavreş'in belleğimde kalan en belirgin özelliği sessizliğiydi. Vadinin derinliklerinde ard arda, kavisler çizerek giden araçların ışıklarını izliyordu.

- İpek Yolu bu mu? diye sordum.

- Evet bu, dedi.

Nedense Çavreş'le beraber olduğum zaman ben de onun sessizliğine bürünüyordum. Çok konuşmuyordu ama sessizliğin dilini iyi biliyordu. Yanındakini düşünceler aleminde bir yolculuğa çıkarıyordu kendisiyle beraber. Yanına oturup, ağır ağır ilerleyen araçların ışıklarını izledim. Şu an asfaltla döşenmiş olan İpek Yolundan yüzlerce yıl önce gidip gelen kervanları düşündüm. Anadolu'nun içlerinden gelip, Amed'den, Malabadi köprüsünden geçip, Bitlis'e ve Bağdat'a kadar giden ticaret kervanlarını... İnsanlar bu yolu denetimlerine almak için ne kadar savaşmışlardı. O zaman da Kürtler dağların doruklarından yola bakmak zorunda kalmışlardı. Bugün yine dağların doruklarından bakıyorduk. Kendi dağlarımızda kaçak yaşamak zorunda kalmıştık. Biz de bir kervan grubuyduk. Dönmek kaydıyla ayrılıyorduk bu topraklardan. Ama ticaret için değil, barış için yürüyorduk.

Boğazdaki şose yoldan ağır ağır iniyorduk. Ay olanca güzelliğiyle geceyi aydınlatıyordu. Gökyüzündeki yıldızlar ay ışığıyla aydınlanan gecede silikleşmişti. Bu nedenle mesafeli yürüyorduk. Kıvrıla kıvrıla inen yol uzun süre kullanılmadığı için bozulmuştu. Gecenin sessizliğini ayak seslerimiz ve İpek Yolundan konvoylar şeklinde geçen araçların uğultusu bozuyordu. Savaştan önce gece gündüz sürekli işleyen yol, savaşın şiddetlenmesiyle, askeri araçların denetiminde konvoylar oluşturularak geçiliyordu. Ayrıca yol, sağına soluna iki yüz metre aralıklarla kurulan kulübelerle, 24 saat denetimde tutuluyordu. Bunun için yolu geçerken çok dikkatli olmamız gerekiyordu. Pusuya düşmeden geçmemiz halinde yolculuğumuzun en zor merhalelerinden birini aşmış olacaktık. Şose yol bizi yakılan bir köye götürmüştü. Koruculuğu kabul etmedikleri için düşman boşaltmış ve yakmıştı. Bir an gözümde oradan oraya koşuşturan çocukları canlandırdım. Ellerinde yassı taşlarla

"Böyle anlarda duyarlılık dorukta olur. Kendi ayak sesin ve nefes alıp verirken boğazından çıkan çok hafif bir ses bile seni rahatsız eder. Öncüler gider. Çatışma olursa, grubun hepsi zarar görmesin diye. Öncülüğün onuru, yaşamını yoldaşları uğruna feda etmekte yatar. Öncünün fedakarlığının bedeli, bazen yaşamını feda etmeyle sonuçlanır. Öncü olan herkes bunu çok iyi bilir ve bilerek gider. Çavreş, yola varmadan önce bir arkadaşı yanına almış ve önden gitmişti"

"Goge" oynayan çocukları... Ve "Goge" yaptıklarında, yüzlerinde oluşan mutluluğun resmini getirdim gözlerimin önüne. Toprakla konuşan, dertlerini anlatan ve bol ürün vermesi için ona umut bağlayan insanları... Onurları uğruna kopup gitmişlerdi köylerinden, ihaneti kabul etmemişlerdi ve boyun eğmemişlerdi.

Kuryelerle Çavreş arasındaki tartışma düşüncelerimi bölmüştü. Yürüyüş kolundan çıkıp yanlarına gittim. Kurye,

- Bu gece yetişemeyiz, geç oldu, gitmeyelim, diyordu. Çavreş ise,

- Bu gece yolu geçmemiz gerekir, diye ısrar ediyordu.

Tartışmaya bende katıldım. Kuryeye, İpek yoluna ne kadarlık yolumuzun kaldığını sordum.

- Bir saat, dedi.

Saatime baktım on ikiyi gösteriyordu. Kuryenin, keşif yapmadan İpek Yolunu geçme riskini göze alamadığını fark ettim. Bir an düşündüm, çünkü aynı kaygıyı bende yaşıyordum. Ama beklemenin de bir o kadar tehlikesi vardı. "Bunu göze almalıyız" diye geçirdim içimden. Sonra kuryeye dönüp,

- Ne olursa olsun bu gece yolu geçeceğiz, dedim.

Çavreş de aynı kararlılıkla konuşunca kuryeyi ikna edip, yola devam ettik.

Köyden çıkan yola girdiğimizde dönüp dönüp uzaklaştığımız köyün yıkıntılarına bakıyordum. Bir daha aynı canlılığa kavuşacak mıydı acaba?

Yola yaklaştığımızda nefesler tutulmuştu. Kısa aralıklarla önden hep aynı talimatlar geliyordu,

- Arkadaşlar sessiz olsun...

Böyle anlarda duyarlılık dorukta olur. Kendi ayak sesin ve nefes alıp verirken boğazından çıkan çok hafif bir ses bile seni rahatsız eder. Öncüler gider. Çatışma olursa, grubun hepsi zarar görmesin diye. Öncülüğün onuru, yaşamını yoldaşları uğruna feda etmekte yatar. Öncünün fedakarlığının bedeli, bazen yaşamını feda etmeyle sonuçlanır. Öncü olan herkes bunu çok iyi bilir ve bilerek gider. Çavreş, yola varmadan önce bir arkadaşı yanına almış ve önden gitmişti. Grup da arkadan onu izliyordu.

O gece düşman pususuna takılmadan İpek yolunu geçtik. Sabaha doğru Şex Cuma vadisinin sırtlarına ulaştık. Kurye, bizden önce gelen arkadaşlarla telsiz bağlantısı kurmaya çalışıyordu. Sabahın alacakaranlığında önümüzde uzanan ovaya bakıyordum. Ay son demlerini yaşıyordu. Ovadaki ışıklar belirginliğini yitirmeye başlamıştı. Çavreş arkadaşa,

- Görünen yer neresidir? diye sordum,

- Baykan ovasıdır. Beşiri ve Kozluk ovasına kadar uzanır, dedi.

Kozluk ismini duyunca, orada kaldığım günleri hatırladım. Ayrılırken köylülerin,

- Heval bizi bırakıp gidiyor musunuz? sözleri kulağımda yankılanıyordu. Kendime geldiğimde Çavreş arkadaşın kımıltısız, Şex Cuma vadisini izlediğini fark ettim. Yıllarca ayrı kalmanın hasretini giderir gibi bakıyordu vadiye.

Arkadaşlarla bağlantı kurulamamıştı. Vadinin yamacına iniyorduk. Çünkü hava aydınlanmak üzereydi. Ve sırtlarda daha fazla kalamazdık. Yamaçta meşe ağaçlarının arasında bekledik. Hava aydınlanmış ve güneşin ilk ışıkları Şex Cuma vadisini çevreleyen hakim tepelere vurmuştu. Bir süre sonra sonbahar güneşinin tatlı sıcaklığını bizde duyumsayacaktık.

Çavreş arkadaş sabahları genellikle uyanık kalırdı. Ta ki, hava aydınlanıp araziyi tanıyana kadar. Bu sefer onunla birlikte ben de uyanık kaldım. Yaktığımız ateşin başında ısınıyorduk. Şex Cuma vadisi bütün görkemiyle karşımızda duruyordu. Bakarken ilk göze çarpan, vadiyi çevreleyen tepelerdi. Bu tepelerin zirveleri çıplak ve kayalıklı, yamaçları ise meşe ormanlarıyla kaplıydı. Yeşil görüntünün içine sonbaharın geldiğinin belirtisi olan sarılık karışmıştı. Ama yeşil hükmünü kaybetmemişti daha. Ormanın yakıldığı yeşilin içinde yer yer gözüken mor renkli parçalardan anlaşılıyordu. Ama meşe ağacı kadar inatçı bir ağaç türü yoktur herhalde. Yakılmasına rağmen ağaçlar, baharda köklerinden yeniden yeşeriyordu. Yok edilmesi için kökünden sökülmesi gerekiyordu. Bunun için meşe ormanları Kürdistan gerillası için önemli bir barınak olmuştur hep.

Vadiye inceler gözle baktığımı farkeden Çavreş arkadaş, ben bir şey sormadan konuşmaya başladı;

- Şex Cuma Garzan'ın en güzel vadisidir. Bir zamanlar burada yüzlerce arkadaş kalıyordu. Ama birçoğu şehit düştü. Bazıları da ihanet etti. Şehit düşen arkadaşları düşündükçe suçluluk duygusu sarıyor beni. Onlara verdiğimiz sözü tutamadık... Sesi ağırlaşmıştı.

Ona baktığımda yutkunduğunu fark ettim. Kaşlarını çatmıştı. Bir süre duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti,

- Geçmişte Garzan'da taburlarca gerilla vardı. Hem uygulanan yanlış savaş tarzı hem de iç ihanet birçok arkadaşın şehit düşmesine neden oldu. Adnan diye birisi vardı. Ajandı. Üstelik bölge komutanlığına kadar da yükselmişti. Tabi biz o zaman, onun ajan olduğunu bilmiyorduk. 98 yılında Amed eyaletinde tutuklanıp, soruşturmaya alınınca, Garzan'da verdiğimiz kayıpların sebebini anladık, dedi.

Adnan'ın soruşturmasında verdiği bilgileri biliyordum. Garzan karargahının yerini telsizle düşmana bildirip, eyalet komutanı Kemal arkadaşın şahadetine sebep olduğunu. Yine, ondan şüphelenen arkadaşları göreve gönderip nasıl imha ettirdiğini, itiraflarında

utanmadan anlatmıştı. Çavreş'e;

- Adnan'ın yaptıklarını biliyorum, dedim.

Öfkelenmişti.

- Korucuların peşimizden neden ayrılmadıklarını biliyor musun? sorusuna cevap vermedim. O da beklemeden devam etti.

- Adnan eylem yapıyorum adı altında, düşmanın baskısından dolayı, partinin onayını alarak silah alan yurtsever köylere baskın yapıyor ve parti için çalışan insanları katlediyor, halkı gerillaya düşman ediyordu. Parti'ye de 'eylem yapıp silah aldık' diye tekmil veriyormuş dedi. Sonra bana dönüp;

- Şimdi anladın mı korucuların neden böyle kin ve öfkeyle peşimizden geldiğini. İçlerinde bize düşman olanlarda var ama bir kısmı geçmişte bize dosttu, dedi.

Çavreş'in anlattıkları sinirlerimi bozmuştu. Çünkü anlattıkları acıydı ama gerçekti. Hem içteki ihanet hem de dıştaki ihanet, birde gerillanın rolünü tam olarak oynayamaması, Önderliğimizin esir düşmesinin nedenlerinden biriydi. Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlamıştı. Düşündükçe nefes alamıyor gibi oluyordum. Konuyu değiştirmek için,

- Aşağıdaki ırmakta balık var mıdır? diye sordum. Çavreş, başını ağır ağır öne ve arkaya götürüp getirerek;

- Doğru şu sesini duyduğun ırmakta o kadar balık var ki, üstelik balıkları çok büyük ve lezzetlidir. Yine vadi boyunca badem ağaçları, asma bahçeleri uzanır. Erzaksız kaldığımız zaman bu vadi beslerdi bizi.

Çavreş arkadaş konuşurken, göz ucuyla ona bakıyordum. Yüzündeki öfke ve durgunluk gitmiş, yerini hüzünle karışık bir tebessüme bırakmıştı. Onun bu kadar uzun konuşmasına ilk defa tanık oluyordum. Tabi bu da benim hoşuma gitmişti. Artık eskisi gibi ağzından kelime koparmak için çaba sarf etmek zorunda kalmıyordum.

- Sana şu görünen üç tepenin hikayesini anlatayım, dedi.

Konuşurken işaret parmağıyla tepeleri gösteriyordu.

- Bu hikayeyi aşağıda yakılmış olan köydeki yaşlı bir amca anlatmıştı. Şu vadiye hakim olan en yüksek tepenin

ismi, Siser'dir. Ondan biraz alçak olan ve ortada bulunan tepenin ismi ise Kuristir. Diğer, zirvesi düz olanın adı da Kember'dir. Bunlar üç kardeştir. Büyük olan Siser ile küçük olan Kuris erkek, Kember kızdır. Kember'in güzelliği dillere destan imiş. Güzelliğinin yanında asi ve inatçıymış. Bu üç kardeş, Cennetten küçük bir parça olan bu vadide, mutlu ve huzurlu yaşarlarmış. Gel zaman git zaman ne olduysa bilinmez, bir gün Kember ve Siser kavgaya tutuşur. Küçük kardeşleri Kuris yalvarır yakarır fakat bir türlü kavgayı durduramaz. Asi olan Kember o kadar öfkelenir ki, eline geçirdiği bıçağı Siser'in yüzüne savurur ve yüzünde derin bir yara açar. Canı yanan Siser, elindeki tokmağı Kemberin kafasına öyle bir hiddetle indirir ki, Kember'in boynu gövdesinin içine girer. Kardeşlerinin tutuştuğu kavgadan şaşkına dönen Kuris, dayanamayıp araya girer ve onları ayırır. Kavgayı izleyen Tanrı, kardeş kavgasına hiddetlenir ve onları dağa çevirir. Bu efsane Bitlis yöresinde dillerden dillere dolaşarak bu güne kadar gelmiştir. O yüzden Bitlis halkı, kardeş kavgasını bir aile için en büyük felaket sayar,dedi.

O, efsaneyi anlatırken ben de tepelere bakıyordum.

Gerçekten de Siser tepesinin, yukarısından aşağıya doğru inen derin ve dar vadi bir bıçak yarasını andırıyordu. Yine tepesi düzlük olan Kember, sanki tokmakla vurularak düzeltilmiş gibiydi. İkisinin arasında duran Kuris ise kavga eden iki insanı ayırmaya çalışan birisi gibi görünüyordu.

Efsaneydi ama bir gerçeği de ifade ediyordu. Kürtlerin başına gelen felaketlerin en temel sebebi Kürt aileleri arasındaki kavgadır. Ve bu kavga bin yıllardan bu yana ilk kez birlik olma, insanca yaşama şartlarını oluşturan Önder Apo'nun esaretine neden olmuştu.

Bir yandan efsanede anlatılanlarla karşımda görünen tepelerin şeklindeki benzerlikle bir hayreti yaşarken, diğer yandan ifade ettiği gerçeklik ve Önderliğimizin esaretini düşünüyordum, öfkeliydim. Bir süre ateşin başında sessizce anlattıkları üzerine düşündüm. Garzan, Adnan, ihanet, Önderliğin esareti, korucular... Durağanlaşmıştım. Sonra Çavreş arkadaşa dönerek;

-Tarih tekerrür mü edecek? diye sordum.

Gözlerini Şêx Cuma vadisine dikip kendinden emin bir edayla,

-Bu sefer etmeyecek. Etmemeli de..! dedi.

Kuryeler vadideki arkadaşlarla telsiz bağlantısı kurmuş ve yerlerini öğrenmişlerdi. Çantalarımızı sırtlayıp vadinin derinliklerine inmeye başladık. Yürürken sürekli Çavreş'in anlattığı efsaneyi düşünüyor, Kember, Kuris ve Siser'e bakıyordum.

Şêx Cuma vadisinde dört gün kaldıktan sonra sonbaharın serinliğinde kervanımız barışa doğru yola koyuldu.

Uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra Güney'e ulaşmıştık. İhanetin acısını ve Kürt halkının başına getirdiklerini çok iyi bilen Çavreş arkadaş, uluslararası komplonun Kürtler içindeki ayağı olan YNK'ye karşı savaşırken 2000 yılının sonunda şehit düştü.

Direniş şarkısını söyleyerek savaşıyordu sevda dolu yürekler

"Merhaba sizlere, selam sizlere! Vaktiniz güzel olsun. Ben hissediyorum... Bir soğukluk kanıma geçiyor, kemiğime değiyor... Ve bedenim o acıdan titriyor. Kalemim, benim duygularımı, hislerimi aktaramıyor. Ama niye? Oysa ki ben güneşin oğluyum. Kürdüm, Medya aslından gelen... Vücudumu çelikten silahlarla donatıyorum. Güneşin oğlu olmama rağmen halen bir soğukluğun vücuduma düştüğünü hissediyorum, hem de durmaksızın... Ama o güvendeyim ki, ben bu acıyı Sipan suyundan içip kurutacağım. Ey yarim! İşte ben geliyorum! Beni kucakla. Eğer beni dağlarına gömeceksen bir kahraman gibi hazırım. Eğer beni kucaklamak istiyorsan, başım dimdik bu şahadetle"

Son çığlık sonsuz çığlık

Yeni evlatlar yetişiyordu. Özgürlüğün erişilmez değeri olarak kızıl kanlarla, alın teriyle sulanmış doğurgan topraklarda. Cudi'nin büyüleyici güzelliğine bürünmüş Bılıka köyü yeniden kahramanlıklarla buluşmaya sahne oluyordu. Cudi'nin, Erdalları, Cumaları, Hamzaları, Berivan ve Adarları yeniden seslenişe geçmişlerdi: *"Teslimiyete hayır, direnişe davet var"* şiarı can buluyordu.

Evet. 1997 yılında Cudi'ye sürülen kara leke ve Haftanin'de 1999'da sergilenen teslimiyet lanetlenmeliydi. Bu topraklar binlerce yiğidi bağrında saklıyordu. İşte onun için '98'deki toplu direniş sesleri her yeri inletiyordu. Arşınlamadığı, zapt etmediği tek karış yer, tek bir hücre kalmamıştı. Bütün yürekler bunu dinliyor ve savaşan yürekler bu direnişin sesiyle coşuyordu, coştukça savaşıyordu. Kabaran direniş dalga dalga yayılıyordu. Düşman kapıldığı yanılgının şaşkınlığı ile kuduruyor, her türlü tekniği kullanıyordu. Ama nafile! Siper tutmuş, kenetlenmiş canlar yanında, doğal korumaya uygun Cudi arazisi sayesinde düşmana geçit verilmiyordu. 98'in direniş şarkısını duyarak, onu hissederek savaşıyordu sevda dolu yürekler.

İlk anda bir bayram çocuğu kadar şen olan **Çiya arkadaş** aramızdan ayrılmıştı. Son görevini yerine getirmenin huzuruyla boylu boyunca uzanmıştı. Sanki bizi seyrediyordu. Gelip geçen herkes intikam sözünü yineliyordu. Savaş içerisinde bir çok defa

yaralanmasından ötürü arkadaşlar ona *"sana gazilik unvanı vermek gerekli"* diyerek espri yapıyorlardı. Türk devletinin sömürgeci okullarında öğretmenlik yapmıştı. Savaş ve yaşamdaki tecrübesi, parti ilkelerine bağlılığıyla komutasındaki savaşçılara öncü olmuştu. Parti içerisinde de eğitmenlik yapıyor ve parti doğrularını çevresine aşılıyordu. Çiya arkadaş bunun bilinciyle hareket ediyordu. Ve zaten görevini eksiksiz olarak yerine de getirdi.

O ölümün lanetli gerçeğini tutsak etmişti

Yoldaşları Çiya arkadaşa söz verdikleri gibi mevzilenmiş, düşmanın çaresizleşen haliyle alay edercesine, en gelişkin tekniğe inat savaşıyorlardı. Sonunda BKC ile taranan bir kobra darbe almıştı. Direniş komutanı **Hamza arkadaş** *"haydi çawe mîn, kim isabet ettirirse o ödüllendirilecek"* diye gür, keskin sesiyle çevresine moral veriyordu. Hele düşmanın *"teslim olun"* çağrısına karşı, *"Biz APO'nun intikam şahinleriyiz. Şahinler teslim olmaz. Gelin, siz PKK'nin adaletine teslim olun"* diye haykırıyordu. Hamza arkadaşın bu sözleri karşısında düşman çılgına dönüyor, saldırganlaşıyordu. Hamza arkadaş, sürecin Apocu ruhuyla arkadaşları etrafında kenetliyordu. Savaşçı, direnişçi ve gözü pekliği ile düşmana korku salıyordu.

Botan'ın en eski komutanları arasında 'savaş ustası' sıfatıyla nam salmıştı. Yıllardır savaş içindeydi. Ama yenik düşmemişti yıllara. Coşkusu ve canlılığı her geçen gün daha da artıyor, en büyük zorluklara karşı göğüs gerilmesinde güç kaynağı oluyordu herkese. Bılıka'da geçen pratik süreç, alandaki tüm güçler için olduğu kadar Hamza arkadaşın denetimindeki

üç için de zorluydu. Bölük, günlerce dinlenmeksizin sırtında yük taşırken Hamza arkadaşın işlere kendisini katması ve yüksek morali oluşu arkadaşlara tüm yorgunluklarını unutturuyordu. Onun bu emekçiliği karşısında herkeste gönüllüce iş yapma istemi gelişiyordu. Bir çocuk gibi saf ve temiz bir dünyası, içten dürüstlüğü vardı. İşte bunun için daralsa da, kızsa da kimse rahatsız olmazdı. Onun içtenliğine ve samimiyetine herkes güvenirdi. Önderlik sahasındayken, onca yıl okumasına rağmen neden Botan'da sadece pratikçiliğe dayalı bir yaşamı seçtiğine dair bir sorgulamaya yönelmişti. Geç kalmanın sabırsızlığıyla kendini eğitime vermiş ve küçük bir çocuğun merakı ile arayışlara kapılmıştı. Önderliğin çözümlemeleri onun için en temel cevap kaynağıydı. Evet, O, Apocu bir militan olarak, düşmanı teslim olmaya çağırmış ve ölümün lanetli gerçeğini tutsak etmişti. İlk kez Cudi'de 'merhaba' demişti yaşama. Ve şimdi, yine aynı yerdeydi. Fakat bu kez 'elveda' diyordu. Yeni yaşamla buluşma umuduyla söylenen her 'elveda' aslında 'merhaba' demek değil miydi, gerillanın dünyasında? Şehit Hamza, son veda sözüyle yeni yaşamla buluşuyordu...

Oysa ki ben güneşin oğluyum

Evet, olanlar bir serüven gibiydi. Doğru muydu bu yaşananlar? Yoksa savaşın edebiyatı gereği bir tasarı, bir hayal miydi? Ama yine de olanları şiir tadında yazmak gerekirdi. İnce ruhlu **Şepal yoldaş** da günlüğüne şöyle yazmıştı:

"Yeşil bahçeler kar düşüşüyle beyazlanır ama sıcak bir güneşte o soğuk rüzgarları geçer. Öyle bir güneş ki yaprakların üzerindeki buzları eritir. İnci taneleri gibi ışıl ışıl damlalar aktır. Bu doğa Cudi'yi daha da bir güzelleştiriyor. Merhaba sizlere, selam sizlere! Vaktiniz güzel olsun. Ben hissediyorum... Bir soğukluk kanıma geçiyor, kemiğime değiyor... Ve bedenim o acıdan titriyor. Kalemim, benim duygularımı, hislerimi aktaramıyor. Ama niye? Oysa ki ben güneşin oğluyum. Kürdüm, Medya aslından gelen... Vücudumu çelikten silahlarla donatıyorum. Güneşin oğlu olmama rağmen halen bir soğukluğun vücuduma düştüğünü hissediyorum, hem de durmaksızın... Ama o güvendeyim ki, ben bu acıyı Sipan suyundan içip kurutacağım. Ey yarim! İşte ben geliyorum! Beni kucakla. Eğer beni dağlarına gömeceksen bir kahraman gibi, hazırım. Eğer beni kucaklamak istiyorsan, başım dimdik bu şehadetle.

Çünkü ben insanlığın savunucusu, bir kahraman olacağım. Biz direndik zulüm ve sömürüye karşı ve yine direneceğiz. Türkiye ve emperyalizm vahşetini ne kadar sürdürmeye çalışsa da sonuçta yenik düşecekler ve mutlaka devrimcilere itaat edecekler. İşte bu yüzden ısrarla bu yürüyüşü sürdüreceğiz. Başarıyı gerçekleştireceğiz ve başaracağız."

Böyle yazmıştı Şepal yoldaş, şehadetinden birkaç dakika önce. O da bilirdi ki Kürdistan'da edebiyat gerillanın günlüğünde gizliydi. Bu yüzden savaşın canlı tanığı, uygulayıcısı olarak yaşayanlar destanlaşmalıydı. Partiden aldığı ideolojik siyasi güçle bu gücünü birleştirmiş ve keskin militan gücü ortaya çıkarmıştı. Yaşamı da militanlığın gereklerine göre ayarlanmış, olgun, düşünceli, sakin duruşu ile bölüğün sayılan ismi olmuştu, Şepal yoldaş.

El emeği ve ince ruhu ile ismini yoldaşlarının gönlüne nakşetmişti

Mağaranın derinliklerinde bir melek yüz belirginleşiyordu. Evet, bu **Berçem yoldaş** olmalıydı. Ancak ondaki masumluk, o sadelik, o temiz görünüşlü yüz karanlıkları yırtabilirdi. Şeytanlara meydan okumanın endamıyla, sahnedeydi. Onca yıldır eksik harflerle üzerine "Munzur" diye kazıdığı silahına baktı. Şahadetinden sonra silahının kız kardeşi Şevin'e verilmesini hayal ederdi hep. O an silahının ona ulaşamayacağını anladı. Ama olsun, onlar birbirlerine en güzel armağan olan ülkeyi vereceklerdi. Onun için gam etmiyordu. Yoldaşlarını tek tek süzüyordu. İnsanlara olan saf sevgisi, duyguları onu tekrardan düşüncelere boğmuştu. El emeği ile, ince ruhu ile ismini yoldaşlarının gönlüne nakşetmişti. Cudi'ye gelişen sıcak sevgisiyle *"benim köyüm Bılıka'dır"* dediği yerde gömülecekti. Ama çeşme başlarında yeşerecek Mayıs'ın kan çiçeklerinden biriydi artık O.

Tüm güzellikleri hak etmiş bir tanrıça gibiydi

"Hayır, hayır! yoldaşlarımın gözümün önünde düşmesine dayanamam. Onlardan önce ben ölmeliyim, ben ölmeliyim" diyen **Sosın yoldaş** içinden haykırmaya başladı. Belki haykırışı duyulmadı ama yoldaşları için yüreğinde ne fırtınaların koptuğunu herkes çok iyi biliyordu. Peki ya bu can yoldaşa ne demeli? İnsana olan sevgisi, gösterdiği anlayış, yoldaşlığa ve davaya verdiği değer ile altın gibi bir Kürt kızı mı diyelim...

Sosın arkadaş her zaman için özümsediği parti yaşamını örnek bir şekilde sergilemekle, partinin ahlak ve terbiyesini en iyi bir şekilde temsil etmekle tüm güzellikleri hak etmiş bir tanrıça gibiydi. Bu devrimin tanrıçaları hem savaşı, hem kadını geliştirip güzelleştirmiyorlar

mıydı? Sosın arkadaş da kadına olan sevgisini, onu yüceltme istemini her zaman sergilerdi. Hastalığından ötürü zorlandığı Kürdistan dağlarında sorumluluk almamıştı ama onun partiye olan bilinçli, canı gönülden bağlılığı, onda doğal bir sorumluluğu geliştirmişti. Herkeste hayranlık uyandıran bir militan olmuştu. Yani O, Önder Apo'nun yetiştirdiği özgür militan kadının temsilcilerinden biri olmuştu. Sosın arkadaş "müzeye alınmış" canlı bir abide gibi her zaman sevgi dolu bakışlarıyla bizi izleyecek. Yeminimiz, sözümüz ve kararlılık gücümüz olacak.

Sonsuzluk kadar eminim ki
Muhtaç değildin bize
Bir tanrıça gibi
Ülkemizin göğü
Lekesiz maviliği ile yıkadı seni
Karanlıkta
Dağ ve yıldızlar tuttu nöbetini
Kısacası
Daha da güzelsin şimdi
Kalabalıklara sığan bir yalnızlıktı
seninki
Her yanın bomban
Yüzün herkesin ki
Varlığın etsiz
Altın sarısı bayrak olmuştu
saçların
Sol elin yumruk
Ve bütün zamanlara yayılan
Bütün mekanlardaki duruşlar
gibisin
Her yanın Zilan...

Aralarında, yüzyıllık çınar misali, tarihin canlı bir tanığı olan **Ömer yoldaş** da vardı. PKK ile yükselen dirilişin coşkusuna varmıştı. Yani Ömer yoldaş halkın kanayan yarasından acı duyarak irkilmiş ve özgürlük yolunun canlandırıcı, güzelleştirici yönünü hissetmişti. Kürdün eski ve yeni tarihinden bir kesitti. Geçmiş, bugün ve geleceğin en anlamlı buluşmasını yaratan tarihin köprüsünü kurmuştu. 20. yüzyıl bizzat tanıktır ki O, mücadelesi ile tarih yazan bir sanatkar gibiydi.

PKK ile dostluktan daha iyi ne olabilirdi ki? İlk önce özgürlük savaşçılarını evine konuk etmiş, baş tacı yapmıştı. Yurtseverliği her gün daha da artıyordu. Daha çok, daha çok şeyler yapmalıydı. Ve sonunda dört çocuk babası Ömer yoldaş küçük ailesiyle vedalaşarak Kürdistan'ın büyük ailesine katıldı. Evine çiçekler dolusu bir ülkeyle geri gelmek üzere...

Yoldaşlar topluluğuna katıldığında onun tatlı sohbetlerini ve anılarını dinlemek için herkes etrafına toplanmaya can atardı. O, bulunduğu ortamın baş konuğu olarak çevresine sevgi rüzgarları dağıtırdı. Keskin mavi gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı. Parti doğrularının şaşmaz savunucusuydu. Büyük Güney'deki Ana Karargah pratiğindeki yanlışlıkları görmüş, orada da partinin bir neferi olarak müdahale etmişti. Bu yürekliliğini ve cesaretini dilinden hiç düşürmediği, sohbetlerini zenginleştirdiği, Parti Önderliğinin perspektiflerinden alıyordu. Tüm bu güzellikleri yaşayan birinin elbette ki giderken ardından insanlığa bıraktığı notlar da olurdu.

Hep *"Ceylanlar evlerinde ölür ama şahinlerin nerede, ne zaman vurulacağı bilinmez"* derdi.. Ve şimdi tüm yaşanmamışlıklara ulaşmak için, yeniye merhaba demenin coşkusuyla bir şahin gibi göklerde süzülüyordu artık. Ve sen Apo'nun intikam şahini olarak her zaman yüreklerde, yüreğimizde olacaksın.

Alışılmadık bir şey de her zamanki suskunluğundan sıyrılmış olan **Akif yoldaşın** göze çarpan hareketliliğiydi. Askeri kanunla partiye alınmasına rağmen partiyle sıkı sıkıya ördüğü bağlılığını artık değişik bir biçimde sergiliyordu. Arkadaşlarla gülüyor, slogan atıyor ve savaşın özgürleştirici etkisini etrafa yansıtıyordu. Çok alçak gönüllü, biraz da utangaç yapısının verdiği özelliklerle son ana kadar duygu ve düşüncelerini fazla ön plana çıkarmıyordu. Ama şimdi tüm doğaya işlenen, belki de gelecekte tarihi dillendirecek olan, dağa, taşa büyük bir inanç ve bağlılıkla ismi kazılan *"Kelha Berxwedan"* direnişinin karşısında hangi yürek suskun kalabilirdi ki? İşte bunun için coşkun akan bir ırmak gibi, can veren damarlardan önü alınmaksızın akıyordu. Ve Akif yoldaş da hiç tereddütsüz kendisini bu ırmağın akışına bıraktı. Sonsuz çığlığa O'da sesini kattı.

Gücünün kaynağını düşmana duyduğu kininden alıyordu

Mazlum Doğan yoldaşın deyimiyle; *"Uzun saç örgüsünün her telinde öfke, sevgi ve intikam..."* ile **Xwinda arkadaş** da ordaydı. *"BKC ile ben de savaşacağım"* diyerek yine iradi bir çıkış yapmıştı. Hakkari'de yapılan son kahramanlıklar onu çok etkilemiş ve "*mutlaka günün birinde ben de fedai olacağım"* demişti. O an bölük toplu olarak fedaileşiyordu. Zaten fedailik de ne zaman istenirse orada savaşıp ölümü karşılamak değil miydi? O, çok öncesinden düşmanın işkencelerinde iradesini sınamış ve düşmanı kendisine yalvartmıştı. Yani o partiye olan sarsılmaz bağlılığı ile direniş kararlılığını çoktan vermişti. Ve şimdi, tarih ona bu fırsatı tekrar veriyordu.

Henüz küçükken halı dokumacılığı ile kendi ailesinin geçimini sağlamış ve çocukluğundan beri omuzlarına binen bu sorumluluk ona hakimiyet ve otoriterlik kazandırmıştı. Şimdi, hakimiyeti yine elinden bırakmıyordu. Israrlı, ilkeli sözleriyle etrafına güç kaynağı olmuştu. Gücünün kaynağını düşmana duyduğu kininden alıyordu. Gördüğü işkenceler onu daha da güçlü intikam almaya itmiş ve intikam yeminleri ederek ailesini bırakıp gerillaya gelmişti. Ailesinin tek dayanağıydı. Ama şunu anlamıştı ki bu aileyi kurtarmanın tek yolu partiye katılmak ve böylece kendi ailesi gibi binlerce aileyi kurtarmaktı. Şimdi bu şanlı kavganın zaferle sonuçlanmasına giden yolda o da bir yapı taşı olmuştu, en güzel renklerle süslenmiş bir yapı taşı..

Öfkeliyim, kinliyim
biraz da
yorgun
Yüreğim çığlıklara gebe
Yüreğim bir yanık sevda türküsü
çağırır
Genç kız bedenimin delikanlı
yüreği
Fırtınalı, özlemli, ağır...

Kürdistan'a sevdalı **Seydo yoldaş** sevdasını anlamak istemeyen dünya gericiliğine sevdasını şu sözlerle anlatıyordu.

"Yarim, Kürdistan'ım. Ben seni yar olarak ilan ettim, defterimin yaprağında. Bunun için tüm gericiler, BM ve diğerleri beni terörist olarak ilan etti. Onun için beni sağ ya da ölü istediler ve her şeyi bana yaptırdılar. Senin için Kürdistan'ım."

Evet, her şeyi yaptırdılar. Kıskandılar, çekemediler bu yaşamın esrarengiz gizemini. "Tek tip, tek düşünce" diyorlardı. Onun için bu çok renkli yaşamı çekemediler. Senin insanlık davana, çalışmandaki titizliğine, görevlerine yaklaşımına ve savaşçı ruhuna tanık olabildik. Kim bilir? Yarin diye saydığın Kürdistan gibi binlerce güzelliğin vardı. Ama biz daha bunları görecek zamanı bulamadan sen, ayrıldın aramızdan. Omuzlarımıza ağır yükler bırakarak ayrıldın aramızdan. Yarini emanet ettiğin yoldaşların olarak, yaşamı senin kadar moralli kılmayı en temel görevimiz olarak bileceğiz.

Canda'nın Kürdistan'la nikahlı gönlünden almışız kara sevdayı

Gülüşü ile çoğu zaman eleştirilen **Canda yoldaş** düşmanın zavallılığına dayanamayıp, sesini daha da yükselterek gülüyordu. Zamanıydı, gülüşünün zamanı. Bu gülüş kurşun gibi saplanıyordu düşmanlarına. Ve yoldaşları ilk defa müdahale etmediler bu gülüşe. *"Bırakın yanaklardaki son gülüş iyice şahlansın, şahlansın ki ölümün burada nasıl tutsak edildiğini dünya alem bu gülüşlerden anlasın"* dediler. Ve onlar da gülüşlerini kattılar Canda'nın gülüşüne.

Kubani'li olan Canda yoldaş, katı feodal ölçülerle yetiştiği çevrenin etkilerini taşıyan, içine kapanık bir arkadaştı. Ama, kendini parti içinde bulmanın sevinciyle bir o kadar da ilkeliydi. İri vücuduyla, güçlü iradesiyle tepelere vurduğunda "bayan Rambo" diye çoğu zaman takılırdı arkadaşları ona. Yine iyi gözlem gücü, düşünceli ve olgun davranışlarıyla yaşamın öncülerindendi. Katı görünüşü, yumuşak kalbini oldukça gizliyordu. Ama o çok hassas ve duyguluydu. Bunun için *"yoldaşlarıma olan sevgimi nasıl anlatacağım"* derdi. Hayır yoldaş, bu tasaya gerek yok. Biz biliriz namertliğe nasıl darbe vurduğunu. Biz biliriz senin engin sevginin içinde çağlayan umutlarını.

Bilmez misin ki?
Savaşın çocuklarıydık biz
Akranlarımız oynarken
sokaklarda
Biz
Elde silah
Dağ başlarında savaşandık...

Bu savaşın da çocukları vardı. **Zelal ve Agır**'dı isimleri. Onların şimdi oynadığı oyun çok acımasızdı. Ne köşe başlarında saklambaçtı, ne de elde mendil kapmaca. Çalıştırdıkları kleşler ve attıkları mermiler, çocukken oynadıkları gibi ne kartondandı, ne de tahtadan. Savaşın kutsal araçlarıydılar. Henüz namluların ucundan çıkan kıvılcımları doyasıya izlememişlerdi bile. Ama işte tüm sadelikleriyle ve içtenlikleriyle ön mevzide savaşmak için fırsat arıyorlardı. Hamza yoldaş "onlar için henüz çok erken" deyip, çocuklar adına düşmana lanet yağdırıyordu.

Agır yoldaş savaşın ateşinde yıkanmış, orada çelikleşmiş iradesiyle olanları göğüslüyordu. O, volkandan düşmüş bir lav parçası gibi hep sıcak ve dinamikti. Çok yeni katılmıştı ama hem savaşa hem de yaşama o kadar adapte olmuştu ki kaç yıllık eski savaşçıları andırıyordu. Her şeye sıcağı sıcağına girmesi o enerjikliği yorgun arkadaşları imrendirirdi. Öyle bir istekle çalışırdı ki proletaryanın gönüllü emektar coşkusunu yaşama damıtırdı. Onun sıcak kanlılığı devrim ateşinde pişmiş yüreğinden gelirdi. Bir ateş yumağı olarak Kürdistan'ı küçük elleri ile kucaklarken hepimize bir çağrı oldu. Direnişten bir renk cümbüşü olarak, adanmışlığa çağrı...

Zelal ise bir bebeğin sade, endişesiz, berrak gözlerinin simgesiydi. Veya Zelal kurak çöllerde serap misalinden çıkıp, avuçlanan beyaz köpükleri ile yudum yudum içilen suyun adıydı. Zelal dağ başlarında el değmemiş kadife tenli bir çiçek gibiydi. Kirletilmiş dünyadan sıyrılmış, dostluğun elleri ile tokalaşmıştı.

Fiziki zorlanma yaşasa da kendinden büyük inadı, hırsı ve öylesi bir direnci vardı ki bu ona çok güzel bir olgunluk ve başarı umutlarını kazandırırdı. Bunun karşılığında yoldaşlarından yardım alınca dünyalar onun olurdu. Bülbülleri mest eden yumuşak, melül sesi ile türküler tutturup, Cudi dağlarında gezmeye başlardı. Yeni açan bir gülün güzelliğindeydi Zelal. Düşman bunun kıskançlığı ile onu doruklardan alıp koparmak istedi. Ama o dağ çiçeğinin köklerinin, kalan yoldaşlarında olduğundan habersizdi. Her gün daha da güzelleşerek büyüyen bir dağ çiçeğiydi.

Cudi şehitleri anısına *I.Bölüm*

"Şehitlerimizin sözcüsü olmak, onların vasiyetlerinin yerine getiricisi olmak, yaşamımızın varlık nedenidir" **Reber Apo**

Adı, soyadı: **Ahmet TEVFİK**
Kod adı: **Kahraman Amude**
Doğum yeri ve tarihi: **Amude 1970**
Şehadet tarihi: 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

Adı, soyadı: **Dadaş EBAZERİ**
Kod adı: **Munzur Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Salmas 1984**
Şehadet tarihi: 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

Adı, soyadı: **Erdal TORO**
Kod adı: **Şervan Bitlis**
Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis 1976**
Şehadet tarihi: 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

Adı, soyadı: **Fettah KAYA**
Kod adı: **Rojger Erzurum**
Doğum yeri ve tarihi: **Karayazı 1976**
Şehadet tarihi ve yeri : 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

Adı, soyadı: **İrfan SAYAR**
Kod adı: **Demhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin 1979**
Şehadet tarihi: 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

Adı, soyadı: **Mehmet HAYME**
Kod adı: **Devrim Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan 1982**
Şehadet tarihi: 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

Adı, soyadı: **Mehmet ŞİMŞEK**
Kod adı: **Hogir Sekvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin 1976**
Şehadet tarihi: 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

Adı, soyadı: **Sedat GÜLTEKİN**
Kod adı: **Sidar Amed**
Doğum yeri ve tarihi: **1986 Lice**
Şehadet tarihi: 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

Adı, soyadı: **Nasır KOÇ**
Kod adı: **Serhat Koçer**
Doğum yeri ve tarihi: **Van 1982**
Şehadet tarihi: 0**3 Şubat 2008 Dallıtepe-Bingöl**

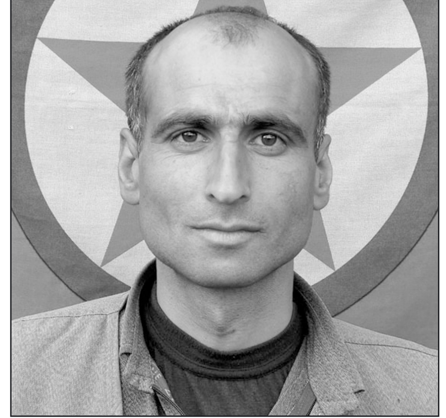
"Şehitlerimiz insanlığın belki de en unutulan halkını en onurlu bir biçimde çağa yaklaştırma, bağlama değerleridir" **Reber Apo**

Adı, soyadı: **Şirvan ALİ**
Kod adı: **Agit Caf**
Doğum yeri ve tarihi: **Süleymaniye 1983**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

Adı, soyadı: **Yılmaz AYDIN**
Kod adı: **Erdal İsyan**
Doğum yeri ve tarihi: **Çermik 1980**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

Adı, soyadı: **Faik ASLAN**
Kod adı: **Arteş Hevak**
Doğum yeri ve tarihi: **Bozova 1974**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

Adı, soyadı: **Mahmut MANAP**
Kod adı: **Baran Urfa**
Doğum yeri ve tarihi: **Hilvan 1978**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

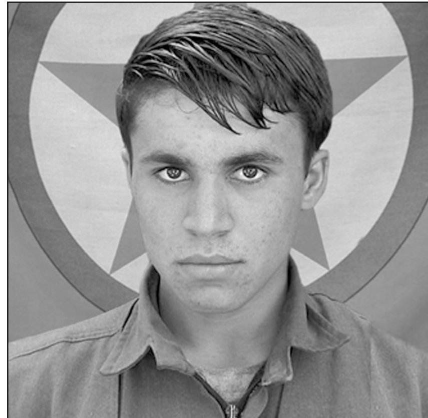
Adı, soyadı: **Ali IŞIK**
Kod adı: **Ayhan Gorse**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari 1978**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

Adı, soyadı: **İbrahim AHMET**
Kod adı: **Cahit Kobani**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1972**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

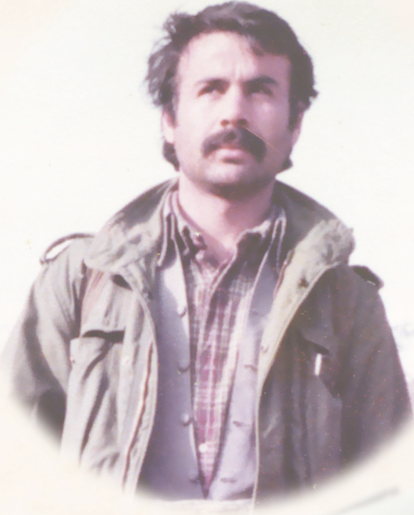
Adı, soyadı: **Aydın IŞIK**
Kod adı: **Özkan Garısa**
Doğum yeri ve tarihi: **Pervari 1975**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

Adı, soyadı: **Ali ABBAS**
Kod adı: **Tufan**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani 1985**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

Adı, soyadı: **Secat MİROYİMİLAN**
Kod adı: **Zindan Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Maku 1985**
Şehadet tarihi: **20-29 Şubat 2008 Zap direnişi**

“1990 Newroz’unda
Zekiye Alkan yoldaşın isyan
ateşini bedeninde tutuşturmasıyla
başlayan, 1992 Newroz’unda
Rahşan Demirel yoldaşla,
1994 Newroz’unda da
Ronahi ve Berivan yoldaşlarla
devam eden bu gelenek,
kitleselleşmeye bir çağrı
oluyor. Mazlum yoldaş nasıl
partiye bağlı kalıp PKK’yi
yaşamanın çağrısını yaptıysa,
yine Mahsum yoldaş nasıl
gerillaya bağlı kalıp onun çağrısı
olduysa, bu genç kızlarımızın
şahadeti de “serhıldana başlayın,
bağlı kalın, ülkeye yönelin,
yurtseverliğe yönelin,
kitleselleşin ve bu anlamda
alevi tutuşturun” çağrısıdır.

“Zekiyeler, Rahşanlar, Berivanlar,
Ronahiler, ‘jin’i ‘jiyan’ haline
getirmenin de en büyük adıdırlar”

Reber Apo

